

HARLEQUIN®

2137
October

Presents

Passion Passion Passion

Jacqueline Baird

A MOST PASSIONATE REVENGE

HARLEQUIN®

2137
October

Presents

Passion Passion Passion

Jacqueline Baird

A MOST PASSIONATE REVENGE

Sự trả thù đầy đam mê

Jacqueline Baird

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[CHƯƠNG MỘT](#)
[CHƯƠNG HAI](#)
[CHƯƠNG BA](#)
[CHƯƠNG BỐN](#)
[CHƯƠNG NĂM](#)
[CHƯƠNG SÁU](#)
[CHƯƠNG BẢY](#)
[CHƯƠNG TÁM](#)
[CHƯƠNG CHÍN](#)
[CHƯƠNG MƯỜI](#)

Giới thiệu

Cô không thể kháng cự lại chồng mình...

Sau 10 năm, Xavier Valdespino lại xuất hiện trong cuộc đời của Rose, chỉ để đem cô đến Tây Ban Nha và ép cô phải cưới anh.

Rõ ràng là Xavier đã đổ tội cho Rose vì một việc cô không hề làm, và bây giờ anh đang sử dụng sức hấp dẫn thể xác mãnh liệt vẫn tồn tại giữa họ để trả thù cô bằng đam mê.

CHƯƠNG MỘT

“Nó chỉ mới 24 tuổi, còn quá trẻ để kết hôn. Jamie là con chị, chắc chắn chị có thể thuyết phục nó mà, đúng không?” Xavier gắng hỏi, với khuôn miệng gợi cảm cong lên vẻ nhạo báng khi liếc nhìn chị mình, Teresa, đang nằm dài ở ghế sofa.

Anh biết rõ từ kinh nghiệm của chính bản thân là chị mình hoàn toàn có thể điều khiển con trai nếu chị ấy muốn. Lay Chúa! Chị ấy chắc chắn đã kiểm soát Xavier khi mẹ qua đời lúc anh mới 8 tuổi. Lớn hơn anh 10 tuổi, Teresa đã đảm đương vai trò của mẹ và thậm chí còn nghiêm khắc hơn cả người mẹ quá cố của họ. Mặc dù anh thương chị mình rất nhiều, anh vẫn thờ phào nhẹ nhõm khi Teresa gặp và yêu David Easterby năm chị 24 tuổi. Anh chàng người Anh đó đã đến thăm nông trại ở phía đông Seville của họ để mua con ngựa thuần giống Spanish - Andaluz cho cơ sở huấn luyện ngựa của anh ta ở Yorkshire.

Phần còn lại của câu chuyện đã thành quá khứ, Xavier trầm ngâm. Đã 25 năm trôi qua và giờ đây đứa con duy nhất của họ muốn kết hôn. Anh đến nông trại cùng cơ sở huấn luyện ngựa đua ở trung tâm vùng Yorkshire Dales này để tham dự bữa tiệc của đôi trẻ được tổ chức ở một khách sạn đồng quê gần đó cho tiện việc gặp gỡ giữa hai gia đình. Xavier là vị khách bất đắc dĩ.

“Vấn đề của em ở đây là em chưa từng yêu ai bao giờ.” Lời của Teresa ngắt quãng suy nghĩ của anh.

“Nhưng em đã từng kết hôn.” Xavier chế giễu. “Và em đoan chắc với chị, Teresa, rất ít người nhận ra loại quan hệ đối tác giữa chị và David đang có.”

“Rác rưởi! Em chỉ là thứ người lúc nào cũng hoài nghi trong vô vọng,” chị của anh nói thẳng. “Dù sao thì đó cũng là quyết định của Jamie và David, còn chị thì ủng hộ nó vô điều kiện. Họ sẽ có mặt ở đây vào bất cứ lúc nào, vì vậy em làm ơn giữ ý kiến của em trong đầu thôi, và cố cư xử cho đúng mực với Ann, hôn thê của nó cùng bố mẹ Ann.”

“Đừng có nhắc em về cô chị họ không chồng kia nữa đó.” Xavier nói với đôi chân mày đen cong lên mỉa mai.

Anh đã bối rối khi trước chuyến đi của mình 3 tiếng anh biết rằng không chỉ có ba mẹ và bản thân cô dâu sẽ ở đây cuối tuần mà còn có cả một cô chị họ của cô dâu.

“Em cảnh cáo chị đó Teresa; nếu chị có bất kì ý định gì gán ghép em với quý cô ấy thì xin chị hãy quên đi cho!”

“Em nói cứ như là chị dám ấy!” Teresa nói hóm hỉnh, đôi mắt sẫm màu của chị quét qua thân hình cao 6 feet 4 của anh rồi ngẫm so sánh với khung hình nhỏ nhắn của mình.

Em trai chị là một người đàn ông đáng gờm về mọi phương diện; giàu có, quyền lực với tiểu sử của một tay đẹp trai thu hút, tóc đen sẫm, đôi mắt nâu dễ mà gần như ánh vàng khi anh sửng sốt hay hứng khởi. Lúc trẻ, rất nhiều phụ nữ xin chết dưới chân anh và anh đã tận dụng tối đa việc đó. Nhưng đã một vài năm qua, ánh mắt sáng ấy hiếm khi xuất hiện trong cái nhìn của anh. Ánh mắt anh trở nên lạnh lùng và khắc nghiệt, và anh cũng ít khi cười. “Chị ngờ rằng không biết còn có ai dám thử thách em nữa về bất cứ điều gì nữa, Xavier.” Teresa nói thêm với một thoáng thương hại trong đôi mắt nâu của chị.

Nhấn mặt khi thấy nỗi nuối tiếc không cần thiết trên khuôn mặt chị mình, Xavier liếc nhìn chị cáu tiết rồi quay người đi qua căn phòng khách thanh nhã mà thoải mái. Xét cho cùng thì đó cũng không phải là việc của anh. Nếu cháu trai của anh muốn cưới vợ ở cái tuổi kì cục ấy thì tại sao anh phải ngăn cản nó? Anh đứng bên cạnh cửa sổ nhìn ra con đường sỏi dẫn vào nhà và

vùng cây phía xa mà không thực sự thấy gì cả. Dòng suy nghĩ của anh hướng về cha mình, Don Pablo Ortega Valdespino. Ở tuổi 79 với một trái tim yếu ớt, ông quá yếu để đến Anh và vì vậy, ông đã năn nỉ Xavier đến dự bữa tiệc đính hôn thay ông.

Xavier và cha hiếm khi đồng tình với nhau về bất kì điều gì, và lễ đính hôn sắp tới của Jamie cũng không ngoại lệ. Chỉ khi Don Pablo bắt đầu nhiech móc anh về việc anh không có được con nào của riêng mình để nối dõi thì Xavier mới chịu thua, và đồng ý thay mặt cha cuối tuần này. Anh ghét những bữa tiệc tại gia trừ khi ở chính nhà anh với một vài người bạn được chọn lựa kĩ càng. Thật ra đã 9 năm rồi anh mới ra khỏi Tây Ban Nha nghỉ cuối tuần vì lí do ngoài công việc. Xavier cho rằng đã đến lúc mình phải đối diện với diện với sự thật là anh đang trở nên chán nản tất cả. Công việc chiếm toàn bộ cuộc sống của anh, thỉnh thoảng ghé qua chỗ người tình vì nhu cầu thể xác, và nghĩ lại thì đã hơn 5 tháng rồi anh chưa đến đấy.

Tiếng xe hơi đến thu hút sự chú ý của anh, và anh nhìn qua khung cửa sổ với vẻ thích thú khi thấy 2 chiếc xe đang đi lên con đường dẫn vào nhà. Anh nhận ra chiếc thứ nhất bốn bánh dẫn đông lớn là của Jamie. Anh biết rõ bởi chính anh đã mua làm quà sinh nhật 21 tuổi cho nó. Nhưng chính chiếc thứ hai mới làm anh để tâm. Đó là chiếc xe đua cổ màu xanh hiệu E-Type Jaguar của những năm 60. Cái nắp đây thanh nhả dài quá mức và những khung xe kim loại không thể nhầm lẫn được cùng với thân xe sáng bóng dưới ánh trời chiều, thật không chê vào đâu được; đó là một niềm vui đối với bất kì dân ái mộ xe nào, và Xavier lại đặc biệt thích xe.

Cháu trai anh, Jamie, nhảy ra khỏi chiếc thứ nhất, mở cửa sau cho một cặp vợ chồng trung niên bước xuống. Xavier nhìn thoáng qua người đàn ông và người đàn bà rồi đến cô gái xinh xắn tóc nâu đứng kế Jamie, chắc đó là cô dâu tương lai. Nhưng chính chiếc xe thứ hai lại làm anh chú ý. Hóa ra cuối tuần này lại không hề lãng phí chút nào; với chút may mắn anh có thể bàn chuyện về ô tô với tay mê xe thực thụ ấy.

Chủ nhân của chiếc E-Type Jaguar kia rõ ràng là cùng sở thích với anh. Xavier căng thẳng. Đôi mắt đen thâm che kín vốn lạnh lùng của anh bỗng bừng sáng rực lên khi người tài xế bước ra khỏi xe và phủi hạt bụi nhỏ khỏi cánh gió trước. Đó là một phụ nữ, và quả thật là một phụ nữ!

Dáng cao với đôi chân dài, mái tóc màu hung được búi gọn đằng sau gáy với chiếc khăn quàng lụa đỏ. Cô quay về phía cốp xe và anh nhận thấy lọn tóc quăn rối thả xuống nửa tấm lưng tao nhã của cô. Những giọng nói vang lên lơ lửng trong tiết trời mùa xuân mát mẻ khi đôi chân mềm rộm của Xavier cau lại về khó chịu.

“Chị lòi ở chỗ quái nào ra cái xác xe cũ này vậy Rose? Nó không tốt cho môi trường tí nào cả!” Jamie gắng hỏi nhưng vẻ thích thú hiện lên trong mắt cậu trong khi tay cậu ôm chặt qua eo của vị hôn thê phần nào làm dịu lời phê bình gay gắt của cậu.

Người tài xế đóng sầm cốp xe lại, và với một tay kéo chiếc va li, cô nghiêng đầu liếc ngang cặp đôi trẻ. “Cẩn thận đấy cậu trai! Ai xúc phạm đến Bertram là đang xúc phạm đến chị đấy! Nó là tình yêu của đời chị và đáng tin cậy hơn bất cứ người đàn ông nào.” Đôi mắt xanh sáng của cô ánh lên vẻ vui thích, với bờ môi căng mọng cong lên cùng nụ cười tươi khi cô sải bước qua cặp đôi trẻ.

“Cô ấy nói đúng đấy. Nó là đồ cổ khó tìm lắm,” người đàn ông với mái tóc hoa râm chen ngang và quay sang cô. “Thật là trùng hợp khi gặp cháu trên đường thế này! Mong là cháu đã không lái quá nhanh, Rosalyn yêu quý à.”

“Dạ đúng là trùng hợp thật. Cháu nhận ra xe của Jamie ngay khi vừa ra khỏi Richmond, nhưng rồi cháu có ý định mơ hồ là để hai đứa đón ở sân bay tuần trước. Và không thừa chú Alex, cháu đã không lái xe vượt quá tốc độ cho phép trên suốt đoạn đường tới đây,” cô cười.

Xavier hầu như không nghe được cuộc đối thoại. Phần nổi giữa đùi anh bất giác co thắt lại như là sự khẳng định ấn tượng cho vẻ đẹp của người phụ nữ ấy. “Lạy Chúa!” Anh thì thầm với chính mình. Đã hơn một thập kỷ nay rồi anh đã mới có phản ứng mạnh mẽ với một người đàn bà nào như thế. Anh bị sốc nhưng không ngạc nhiên. Anh chỉ nghĩ rằng đó là vì quá lâu rồi anh không đến thăm cô tình nhân của mình.

Anh lùi lại một bước và giấu nửa người qua tấm rèm nhung của cửa sổ, anh nhận thấy khung vai rộng của mình trở nên cứng nhắc vì căng thẳng. Đôi mắt sẫm màu của anh hẹp lại chăm chú dán vào người phụ nữ tóc đỏ đang tươi cười và chính khoảnh khắc ấy anh quyết định phải có được cô. Anh sẽ vất kiệt bờ môi gợi cảm kia bằng chính môi mình. Anh sẽ lột trần thân hình ngồn lành ấy và chôn mình vào nơi nữ tính của cô hết lần này đến lần khác. Một tia nhìn quỷ quái rục lên trong mắt anh; anh thấy mình như đang trở nên sống động hơn bao giờ hết trong nhiều năm qua. Kì cuối tuần này hứa hẹn sẽ là một trải nghiệm nhớ mãi đối với anh, và cả với người phụ nữ đang tươi cười kia nữa, anh tự nhủ. Anh như muốn đắm vào chính cháu trai của mình vì cô đã ban tặng nụ cười cho thẳng rãnh đó.

Anh trông thấy cô ngược lên nhìn khung cửa sổ và thỉnh thoảng nhận ra việc mình đang làm, anh dứt tay vào sâu trong túi quần jean đen. Số mệnh của cô đã được an bài nhưng bây giờ không phải lúc, chưa phải... Anh cần có kế hoạch cho trò chơi, và ngay lúc này tay anh đang run rẩy còn não anh thì bị che phủ bởi testostereone, giống như một đứa mới lớn bị hoocmon ảnh hưởng.

Anh xoay người qua nói với không chút xáo trộn trong tâm trí nào hiện ra trên khuôn mặt khắc nghiệt vô cảm. “Khách của chị đến rồi đó Teresa. Em đi dạo đây, hẹn gặp họ vào buổi ăn tối.” Rồi không đợi trả lời, anh sải bước ngang phòng qua khu nhà kính sát bên và ra khỏi, đi vào khu vườn cạnh nhà.

Nụ cười vẫn còn vương vấn trên môi cô khi Rose ngó quanh ngôi nhà. Được xây bằng những viên gạch nhỏ màu đỏ đã trở nên nhạt dần theo thời gian, ngôi nhà trông rất thân thiện và như sẵn sàng đón mời khách. Những cánh cửa sổ lồi ra ngoài trang nhã được bao quanh bởi vô số cây leo. Lá xanh tươi của dây leo giống Virginia che phủ nửa bức tường và hòa lẫn vào đám hoa màu hồng nhỏ của một cây ông lão um tùm. Kì cuối tuần trông đã đẹp hơn bao giờ hết. Cô kéo cái áo len xanh bằng vải ca-sơ-mia xuống che phủ bờ hông thon và tay nắm chặt tay cầm va li tiến tới trước, rồi cô dừng lại ngập ngừng trong khoảnh khắc trước khi tiếp tục bước.

Cô thoáng rùng mình rợn tóc gáy đầy cảnh giác và không hiểu sao lại cảm thấy như đang bị ai đó dõi theo từng bước chân mình. Cô ngược nhìn lại ngôi dinh thự trải dài về nhiều phía và vì lí do nào đó cảm thấy nó không còn thân thiện nữa.

Đừng có ngó ngẩn nữa, cô tự nhủ, rồi nhanh chân để theo kịp những người khác đi về phía cửa trước.

Giám đốc sở trợ giúp y tế hải ngoại nơi cô làm việc đã 3 năm nay cảnh báo rằng cô cấp thiết cần phải nghỉ ngơi. Cô đang trở nên quá gấn bó với những bệnh nhân nhỏ của mình và đã kiệt quệ về mặt cảm xúc. Vì thế ông đã khẳng khái bắt cô quay trở về Anh với kì nghỉ được kéo dài tận 3 tháng và cho rằng nếu không như thế, cô sẽ không còn chút sức lực nào sót lại nữa. Cô không muốn tin lời ông nhưng có lẽ ông đã đúng. Nếu cô còn tưởng tượng rằng có ai đó đang dõi theo mình khắp nơi thì cô cần được nghỉ ngơi thật.

Cửa trước được rộng mở và Rose quên ngay nỗi sợ của mình khi bị cuốn theo sự náo nhiệt của màn chào đón, giới thiệu nhau. Mẹ Jamie, Teresa là người phụ nữ nhả tóc sẫm, rất có duyên dù ở tuổi 40. Cha cậu, David thì cao lớn với mái tóc muối tiêu trông già hơn vợ ông vài tuổi.

Quanh quẩn trong sảnh lớn vẫn là những đoạn đối thoại thường thấy về thời tiết hay chuyển

đi. Rose liếc nhìn thím Jane với chú Alex và thấy mừng vì trông họ có vẻ thoải mái. Em họ cô, Ann thì bám dính bên cạnh Jamie như thể cậu ta sợ cô ấy chạy mất. Những cái nhìn âu yếm họ dành cho nhau như nói cho cả thế giới biết rằng họ đang yêu nhau say đắm.

“Cha tôi không thể đi xa từ nhà ở Seville đến Yorkshire vì ông đang bệnh, nhưng mong rằng ông có thể hồi phục khỏe hơn trước lễ cưới vào tháng 9,” Teresa thanh minh trước khi dẫn họ đi xem phòng.

Seville! Tim Rose như chùng xuống một nhịp. “Chị là người Tây Ban Nha vậy mà giọng chị nói nghe lại không hề giống-” Cô buột miệng thốt lên rồi bỗng đỏ mặt khi cuộc nói chuyện dừng lại và mọi người quay qua nhìn cô.

Teresa bật cười, phá vỡ khoảnh khắc ngưng ngừng ấy. “Chồng tôi lúc nào cũng bảo rằng tôi nói giọng Yorkshire còn hơn cả anh ấy, mà cũng không có gì ngạc nhiên cả bởi tôi sống ở đây cũng đã 25 năm rồi.”

Có lẽ không ngạc nhiên gì đối với Teresa nhưng lại sốc kinh khủng đối với Rose khi mà năm phút sau khi cô theo mọi người lên lầu, cô vẫn thấy lo. Chú Alex cùng thím Jean biến vào trong dãy phòng ngủ mặt trước của ngôi nhà, với Ann ở phòng bên cạnh, và Rose tiếp tục đi dọc theo hành lang với Teresa. Bà chủ nhà vẫy tay chỉ vào cánh cửa đang đóng.

“Đây là phòng em trai tôi. Cậu ấy đã đến đây sáng nay nhưng lại đi dạo trên đồi rồi. Cô sẽ gặp cậu ta lúc ăn tối đấy.” Teresa dẫn cô đến phòng kế bên đó. “Còn đây là phòng của cô.”

Rose đáp lại một cách máy móc rồi bước vào phòng. Một cậu em! Cái tin ấy đi cùng với việc đề cập đến Seville nhắc cô nhớ về một việc. Cô nhún bờ vai thon, giữ bỏ những suy nghĩ đáng sợ. Có cả hơn triệu dân sống ở Seville. Tỷ lệ người khác ngoài cái người Sevillano cô từng gặp là vô cùng to lớn.

Vậy mà đã không có ai nói cho cô biết về người em trai đó... Nhưng rồi thật sự là tuần vừa rồi cô không nói chuyện được với Ann bao nhiêu cả. Cặp đôi trẻ đón cô ở sân bay, lái xe đưa cô tới căn hộ ở Islington, miền Bắc nước Anh, báo cho cô tin động trời về việc đính hôn của họ, mời cô tham dự bữa tối ăn mừng vào cuối tuần và ngày hôm sau họ rời khỏi đó. Hai cuộc gọi của cô với thím Jean ở Richmond chủ yếu nói về những sắp xếp cho bữa tiệc và thật ra Rose chỉ ngủ trong suốt tuần qua.

Nhìn quanh căn phòng tiện nghi, Rose chỉ thèm được đặt mình xuống ngủ thêm nữa trên chiếc giường với kích thước lớn dành cho bà hoàng. Nhưng nhớ đến lời mời của Teresa xuống nhà dự buổi cocktail vào lúc 7 giờ, cô đành dỡ bỏ đồ đạc ra khỏi va li, gấp đồ lót để vào ngăn trên cùng của cái tủ kéo cổ xưa xinh xắn làm từ gỗ thông, những bộ còn lại cô treo vào một tủ quần áo lớn. Rose đưa mắt nhìn khắp phòng. Đó là một nơi dễ thương, đồ đạc bằng gỗ thông cổ mà mộc mạc, rồi giấy dán tường có hình trang trí những nhánh cây nhỏ cùng rèm cửa và chăn màn hợp màu, tất cả đều mang vẻ đẹp thu hút. Cô mở một cánh cửa ra và tìm thấy một phòng tắm nhỏ sạch sẽ với bồn rửa mặt cùng nhà vệ sinh.

Cởi bỏ bộ đồ đang mặc, cô bước vào mở vòi sen. Khi những tia nước ấm xoa dịu cơ thể mình, cô thở dài nhẹ nhõm. Khi cô trở về Anh tuần trước, Ann báo ngay cho cô rằng nó sắp đính hôn. Cô đã tự hỏi mình liệu em họ cô có còn quá trẻ ở tuổi 21 không. Thêm nữa cô cảm thấy chút tội lỗi bởi chính Rose phải chịu trách nhiệm về việc gặp gỡ của cặp đôi này. Cô đã cho sinh viên thuê căn hộ của mình ở Luân Đôn 3 năm qua còn Ann thì được ở miễn phí.

Jamie cùng một sinh viên khác là Mike ở cùng với Ann trong căn hộ có 3 phòng ấy. Jamie và Ann như bị hút lại với nhau khi cả hai phát hiện ra rằng nhà họ ở Yorkshire cách nhau chỉ vài dặm. Mọi việc rồi sẽ ổn cả thôi, Rose tự nhủ khi những tia nước ấm làm dịu đi sự căng thẳng

trong từng thớ thịt và giúp tâm trí cô dễ chịu hơn.

Hai mươi phút sau, Rose đóng cửa phòng sau lưng rồi vội vàng bước xuống cầu thang. Cửa phòng khách chỉ khép hờ và cô có thể nghe tiếng cười nói từ đó. Hít một hơi thật sâu, cô mở cửa đi vào.

“Lúc nào cũng là người tới sau cùng, Rosalyn! Nhưng cháu trông vẫn xinh đẹp như mọi khi.” Chú Alex đang đứng ở gần lò sưởi với nụ cười hiện lên khuôn mặt, Rosalyn dợn bước ngang qua phòng về phía chú. Nhưng rồi chuyện đó đã xảy ra.

Teresa bước đi từ lối vào dẫn đến nhà kính. “Cô đã biết tất cả mọi người rồi Rosalyn, trừ em trai tôi. Cho phép tôi giới thiệu cô với Xavier.”

Tên của người đàn ông làm bước đi của Rose loạng choạng. Không thể nào như thế được! Thật là sự trùng hợp kì quặc không thể xảy ra. Cô căng thẳng xoa lòng bàn tay ẩm mồ hôi lên bờ hông thon và chậm rãi quay về phía Teresa cùng người đàn ông đứng cạnh lối vào nhà kính với bà chủ nhà. Định mệnh sao có thể khắc nghiệt như vậy, cô tự nói với bản thân, nhưng biết là không thể tránh được, cô từ từ ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông ấy.

“Em trai tôi Xavier Valdespino và đây là chị họ của Ann, bác sĩ Rosalyn May.”

Cô như không nghe được gì từ lời giới thiệu nhưng cũng không cần thiết. Xavier Valdespino nhìn chăm chăm vào cô, khuôn mặt anh tối sầm lại dưới tia nắng chiều rọi qua nhà kính ở đằng sau. Anh bước tới trước với những đường nét nổi bật màu đồng đã khoắc lên một mặt nạ lịch sự xã giao.

“Thật vinh dự khi được gặp cô, bác sĩ...” Giọng nói trầm của anh chần chừ trong giây lát. “Rosalyn May.”

Anh vươn người ra bắt tay cô. Cứng người lại vì sốc, Rose để anh cầm lấy tay mình và cảm nhận những ngón tay thon dài của anh nắm chặt quanh tay cô. Sự hốt hoảng sáng lên trong đôi mắt to màu xanh lá khi cô nhìn vào ánh mắt vàng nâu của anh. Anh mỉm cười lạnh lùng với không chút vẻ nào là đã nhận ra cô trong cái nhìn của anh.

“Xin chào”, cô nói thầm về lịch sự.

Thế nhưng trái tim cô lại đang đập như trống nện trong lồng ngực. Gặp lại anh sau cả một thập kỉ là việc cần huy động tất cả sự tự chủ từ cô. Từ bờ vai rộng với thân hình cao lớn của anh toát lên vẻ nam tính mạnh mẽ mà cô đã từng nhận thấy và không thể cưỡng lại ngay từ lần đầu gặp gỡ. Chỉ với những năm tuân theo kỉ luật trong việc kiềm chế cảm xúc mới giúp cô có được sự xã giao cần thiết.

“Rất vui được gặp anh.”

Và rồi, trước khi Rose kịp nhận ra anh định làm gì thì anh đã cúi xuống nâng tay cô lên để đặt đôi môi ấm áp trên mu bàn tay ấy. Đối với bất kì người đàn ông nào khác, đó có thể là việc làm quá đáng nhưng theo cách nào đó thì với người đàn ông này điều đó lại trở nên hoàn toàn tự nhiên. Cảm giác như bị điện giật lan ra khắp da thịt cô và cô vội giật tay mình lại, khuôn miệng cô hé ra rồi khép lại mà không thốt ra lời.

“Và tôi xin được nói rằng tôi hoàn toàn đồng tình với chú cô, cô trông thật xinh đẹp.” Mắt anh quét qua mái tóc rực, nấn ná trên khuôn mặt rồi đến bộ váy lụa xanh và cuối cùng là đôi chân dài của cô trước khi quay trở lại nhìn vào mặt cô.

Cô cảm thấy sắc đỏ đang lan dần trên má cô cùng cơn cầu kính dâng lên. Hàng mi dày trên đôi mắt xanh ngọc của cô qua lướt qua thân hình cao lớn của anh với sự tức tối mãnh liệt. Thân hình anh mạnh mẽ không chút mỡ thừa trên cơ thể cao rắn chắc. Mặc trên mình bộ com lê đen được cắt may hoàn hảo với áo sơ mi lụa trắng cùng cà vạt đen, anh trông thật đúng là một trùm doanh nghiệp lớn thành đạt, người đã bỏ vốn cho đội đua xe công thức một của chính anh như là một thú vui riêng. Còn hiện giờ thì anh đang cư xử như là tay lăng nhăng mà cô từng biết, mặc kệ sự thật anh từng kết hôn.

“Cám ơn,” cô điềm tĩnh trả lời trong khi dần hồi phục lại từ cơn sốc khủng khiếp vì sự có mặt của người đàn ông đã 7 năm rồi cô không gặp và cũng mong không bao giờ phải gặp lại trong đời.

Nhưng rồi cô lại để ý tới cơn sốc gì mà mới thoáng nhìn qua đã làm cô nhớ về anh. Khuôn mặt đẹp trai đến khó tin của anh không giống lắm với những gì cô đã nhớ. Vết sẹo sâu cong hình lưỡi liềm kéo dài từ tai đến quai hàm một bên mặt anh làm hồng đi làn da ô liu hoàn hảo. Máu nghề nghiệp trong cô lại nổi lên, cô nhận thấy rằng rõ ràng anh đã từng trải qua cấy ghép da, có lẽ là do bỏng vì phần da quanh vết sẹo ấy có màu nhạt hơn và cứ như thế kéo xuống phía dưới cổ áo sơ mi.

“Tôi chắc rằng tối nay tôi sẽ làm bạn nhảy cùng cô, Rosalyn. Tôi có thể gọi cô là Rosalyn chứ? Một bên chân mày sẫm nhuộm lên thắc mắc. “Trừ khi cô thích cái tên khác hơn?”. Anh nhắc nhẹ nhàng.

“Một cái tên khác à! Vâng, ngoài chú thím tôi ra thì mọi người vẫn gọi tôi là Rose, tuy nhiên tôi không có sự thiên vị cái tên nào cả,” Rose trả lời kín đáo, đôi mắt màu lục của cô nheo lại trước khuôn mặt cứng cỏi đến khắc nghiệt của anh.

Phải chăng cuối cùng anh cũng đã nhận ra cô? Cô không tài nào đoán chắc được, cô chỉ là thiếu nữ khi gặp anh; thân mình mảnh khảnh hơn với mái tóc ngắn thẳng có sắc sẫm hơn hiện giờ; nắng châu Phi 3 năm qua đã làm tóc cô sáng lên khá nhiều. Trong khi lúc đó, anh đã là một người đàn ông trưởng thành ở tuổi 29 và năm tháng qua đi không làm anh thay đổi bao nhiêu cả, chỉ trừ vết sẹo.

“Được sự cho phép của cô, tôi sẽ gọi cô là Rosalyn. Thật đúng là một cái tên đầy nữ tính, rất hợp với cô,” giọng nói anh phát ra trầm khàn.

Anh đã không hề mất đi chút sức quyến rũ nào, chắc chắn là như thế, Rose thừa nhận. Thật là may vì anh dường như không biết cô. Nhưng tại sao anh phải nhận ra cô cơ chứ? Đối với anh, cô chẳng qua chỉ là người tình một đêm, một trong số cả ngàn. Cô đang ảo tưởng khi tưởng tượng rằng anh còn nhớ cô, nói gì đến cái tên mà cô chỉ sử dụng trong khoảng thời gian ngắn ngủi làm người mẫu.

“Bất cứ tên gì mà anh thích,” Rose trả lời hờ hững, nhận ra cái nhìn đàn ông mãnh liệt từ anh.

Đôi mắt đen của anh lang thang lướt khắp người cô, lần lượt nấn ná ở những chỗ biểu trưng về thể xác của cô. Cô cảm thấy như đang bị lột trần trong tâm trí anh nhưng hầu như chắc chắn rằng không phải do những kí ức trong quá khứ đã đem đến sự quan tâm ấy nơi anh, mà đơn giản đó chỉ là phản ứng thuần túy của đàn ông trước một người phụ nữ khá hấp dẫn.

“Thôi nào cậu Xavier, đừng lấn át chị họ tương lai của cháu nữa; chị ấy sắp chết vì khát rồi kìa!” Jamie bất ngờ xuất hiện bên cạnh cô, trong tay cầm ly đầy Dom Perignon sủi sánh. “Uống sâm banh nhé Rose?”.

Mừng rỡ vì sự chen ngang ấy, Rose nhẹ xoay người lại, tươi cười nhận ly sâm banh được mời.

“Một lát bánh mì nướng nhé,” Jamie cười toe toét đề nghị rồi ngoảnh khắp căn phòng khi anh nâng ly lên. “Mừng cho Ann và tôi, vì dường như không ai sẽ làm điều này cả.”

Lợi dụng tiếng chúc mừng và cười đùa theo sau, Rose nhanh nhẹn lướt qua phòng đến chỗ thím Jean. Thế nhưng cô vẫn có cảm giác kì lạ rằng có cặp mắt đen nào đó đang dõi theo chuyển động của cô. Có lẽ cô nên thú nhận với anh rằng họ đã từng gặp nhau, và rồi họ có thể nói chuyện như những người bạn cũ. Mà không - họ chưa từng bao giờ là bạn cả, nhưng là tình nhân thì có!

Cô cau mày khi nghĩ về những kỉ ức đó. Trong một khoảnh khắc, nỗi đau như mũi kim nóng đỏ đâm vào tim cô, và cô không thể ngăn bản thân mình quay lại nhìn người đàn ông đã gây ra nó. Mái tóc xoăn mềm đen nhánh giờ đã dài hơn với vài sợi bạc vén qua tai. Những nếp nhăn quanh khóe mắt và hai bên khuôn miệng gợi cảm tội lỗi của anh như hằn sâu hơn, nhưng anh vẫn là người đàn ông có vẻ hấp dẫn đến sững người nhất mà cô từng gặp.

Vào lúc anh ngược lên sau cuộc trò chuyện với người anh rể, đôi mắt sâu của anh xoáy thẳng vào mắt cô. Cô đứng lặng khi anh bước về phía cô. Giống như chú thỏ bắt gặp ánh đèn pha của ô tô, cô bất lực không thể quay sang chỗ khác được nữa. Chuyện quái quỷ gì đang xảy đến với cô vậy? Đã xa rồi cái thời cô có hành động ngu ngốc như thế này. Thế nhưng đáp lại sự thất vọng của cô khi anh đến gần, anh nhìn ngang qua cô để nói gì đó với chú thím.

“Alex và Jean này, David báo cho tôi biết rằng taxi vừa mới đến, vậy nên nếu mọi người đã sẵn sàng, chúng ta sẽ rời khỏi đây.” Chỉ khi đó anh mới nhìn vào Rose. “Bốn người chúng ta sẽ đi chung một xe, Rosalyn, như vậy có được không?”

“Đương nhiên là được rồi.” Cô còn có thể nói gì được nữa?

“Cô chắc chứ?” Anh cố ý hỏi chậm rãi. “Tôi có ấn tượng rõ ràng rằng dường như cô không kịp chạy trốn tôi thì phải.” Anh nói vẻ châm chọc, mắt anh vẫn dán chặt vào cô. “Tôi mong là mình đã sai.”

Rose có thể cảm thấy màu sắc giận dữ đang dâng lên trên má cô, nhưng cô kịp nuốt xuống lời trả đũa gay gắt. “Vậy anh đã sai rồi,” cô đáp lại nhẹ nhàng. “Chúng ta đi chứ? Tôi sắp đói chết mất.”

Một lần nữa, lộ liễu hơn, cái nhìn chăm chú của anh lướt khắp người cô rồi dừng lại trên khuôn mặt trái xoan cổ điển. “Tôi hiểu cảm giác đó.” Đưa bàn tay to lớn ôm lấy khuỷu tay cô, anh nói thêm, “Cơn đói của tôi mỗi phút một tăng thêm.”

Cô nhanh chóng ném cho anh cái nhìn cảnh giác bên dưới rèm mi. Giọng nói khêu gợi của anh cho cô biết rằng anh đang cố tình trêu chọc, khiêu khích. Điều cuối cùng cô mong muốn là không phải trải qua buổi tối cùng Xavier, và cô gần như rên lên thành tiếng khi nhận ra rằng, đừng nói là một buổi tối, cô hoàn toàn có khả năng phải trải qua kì cuối tuần nay với anh. Mỗi tới sáng thứ hai cô mới rời khỏi đây cùng chú thím vì sau đó cô sẽ ở nhà họ một hai tuần. Túi hành lí còn lại vẫn ở ngoài xe cô cùng với đồng sách mà cô tự hứa sẽ đọc cả năm trời.

“Khi nào anh sẽ quay về Tây Ban Nha?” cô buột miệng hỏi mà không hề suy nghĩ khi anh dẫn cô ra khỏi nhà đi đến chiếc limousine đã sẵn chờ. Hơi ấm từ bàn tay anh trên cánh tay trần của cô nhắc cô nhớ lại những cảm giác mà cô tưởng đã bị lãng quên từ lâu rồi.

“Cô đang làm tổn thương lòng tự tôn của người đàn ông đẩy Rosalyn. Chúng ta chỉ mới gặp nhau mà cô đã mong tôi đi khỏi rồi,” anh lè nhè nói và cô có thể thấy sự giấu cợt trong đôi mắt đen của anh khi nhìn cô.

“Thật sự là không phải vậy, tôi chỉ đang nói chuyện lịch sự thôi,” cô phủ nhận thẳng thừng.

“Thứ lỗi cho tôi vì không biết nhiều và chi tiết về xã giao của người Anh.” Anh cúi đầu xuống và thì thầm vào tai cô, “Cô có thể dạy tôi mà.” Anh nhanh chóng thả cô ra và đứng lùi về sau để chú thích vào xe trước.

Tạ ơn trời là chuyến đi tới khách sạn chỉ có mười phút thôi, Rose giận dữ nghĩ. Cô nhìn nghiêng qua người đàn ông ngồi kế mình. Anh đang nói chuyện khá thoải mái với chú thích cô trong khi cô đang gồng người cố gắng giữ mình tránh khỏi cái thân người to cao ngồi quá gần cô. Vai và đùi anh thường xuyên chạm nhẹ vào cô khi người tài xế vượt qua những khúc quanh rồi rẽ vào những con đường Yorkshire chật hẹp. Thế nhưng Xavier rõ ràng không hề bận tâm đến sự đụng chạm thể xác ấy mà thay vào đó nét mặt anh vẫn giữ vẻ lạnh lùng xa cách.

“Rosalyn từng ở Tây Ban Nha đó.” Lời của thím Jean tác động vào những suy nghĩ quanh quẩn của Jean.

“Cháu chỉ đi nghỉ thôi mà,” Rose nhanh chóng chen ngang. Cô không hề mong rằng thím sẽ nhắc đến chuyện cô từng làm người mẫu. Điều đó sẽ chỉ khơi nguồn kí ức của tên ác ma ngạo mạn ấy thôi.

“Vậy là cô đã từng đến thăm đất nước của tôi ư, Rosalyn? Cô đã ở những đâu thế?” Cô không thấy bất kì dấu hiệu gì ngoại trừ lời thắc mắc lịch sự khi vẻ mặt anh gặp cô, và cô tự rửa mình vì đã phản ứng thái quá. Anh ta không biết gì về cô cả.

“À tôi đã ở Barcelone; thật là một thành phố tuyệt vời,” Cô lạnh nhạt đáp lại.

“Tôi đồng tình với cô. Tôi từng đến Barcelona để tham dự giải đua xe Grand Prix hàng năm nhưng đã vài năm nay tôi không tới đó.”

Rose nhìn anh vẻ dò xét. Ngoại trừ hàng mi đen của anh hơi khép lại, vẻ mặt anh vẫn giữ vẻ quan tâm lịch sự, nhưng trong khoảnh khắc cô lại tự hỏi mình liệu anh có quá lịch sự không - như thể anh đang che đậy cái gì đó. Cô chắc như bấp là không hề muốn chơi đánh cược với người đàn ông này, cô nghĩ khan.

“Anh từng đua xe hả?” Alex hăng hái nói xen vào.

“Không ạ. Tôi từng tài trợ cho một đội đua, chỉ là do sở thích thôi.” Xavier đáp lời Alex. Nhưng rủi thay, tôi phải đảm nhận những việc khác và thời gian không cho phép nữa. Nhưng tôi vẫn yêu xe cả có một bộ sưu tập ở nhà.”

“Anh đã thấy xe của Rosalyn chưa? Nó là kiệt tác đấy.”

Xavier quay lại Rose. “Tôi đã thấy nó trên đường vào nhà rồi, một chiếc E-type Jaguar.” Đôi mắt đen của anh giữ chặt vào cô. “Tôi nghĩ chiếc xe ấy khá tốc độ để dành cho một quý cô chạy.”

“Tôi lại cho rằng đó là một lời suy nghĩ khá bất công cho phụ nữ ở thế kỉ hai mốt.” Rose đáp lại với cảm nghĩ của mình. Cô ghét cay ghét đắng thói tự cho mình là hơn phụ nữ của đàn ông.

“Cô không phải là một trong những phụ nữ quá khích tin rằng đàn ông chỉ có ích cho một việc duy nhất thôi chứ?”

Có sự giấu cợt thích thú không thể nhầm lẫn trong giọng điệu của anh.

“Và nếu tôi là loại phụ nữa đó thì sao?” Cô sáng giọng hỏi.

“Tôi luôn nghĩ rằng phụ nữ đẹp thì nên được cánh đàn ông bảo vệ và yêu chiều, sau cùng thì họ có mặt trên trái đất này chỉ để cho việc đó, và sinh con nữa,” anh cố ý đáp chậm rãi. “Thật là uổng phí khi một người phụ nữ trông đẹp như thiên thần mà lại có trí tuệ sắc sảo.” Anh nhắc tay lên tình cờ lấy một món tóc đỏ bướng bỉnh vén lại sau tai cô. “Một sợi tơ mềm.”

Sợi tơ mềm để bị cuốn đi ư! Đôi mắt màu lục của Rose rục lên vẻ tức giận cùng khuôn mặt ửng đỏ lên của cô. Anh cố ý chọc cho cô nổi điên lên và cô có thể cảm thấy sự thích thú ẩn dưới cái nhìn lạnh lùng của anh.

“Anh nghĩ không khá hơn gì một vài tay đàn ông tôi từng gặp,” cô điên tiết đáp lại, lúng túng khi quắc bởi cái chạm từ ngón tay dài của anh trên má cô.

“Đó chỉ là lời nói đùa thôi,” Xavier nói cộc lốc. “Và tôi nghĩ có lẽ là sẽ rất thích khi khám phá được rằng cô có tính khí cực kì hợp với mái tóc.”

CHƯƠNG HAI

Rose nhìn Xavier giận dữ và giật mạnh đầu lại. “Nếu anh trải qua hàng năm trời vừa rồi đi tới những vùng khó khăn trên thế giới như tôi, gần đây nhất là châu Phi, và phải chữa lành những đau đớn do xã hội nam quyền gây ra cho các cô gái trẻ, anh sẽ không thấy vấn đề đó là thích thú gì đâu. Những cô gái đó với cơ thể bị tàn phá nặng nề vì người ta đã cắt bỏ âm vật một cách dã man, chỉ đơn giản bởi đó là tập quán, hay phải chứng kiến một bé gái mười bốn tuổi chết trong khi sinh từng bị hăm hiếp liên tục cho tới khi có thai và rồi bị ép cưới chính cái tên đã cưỡng bức cô. Chính thức là đang phạm pháp đấy, nhưng vì truyền thống trọng nam khinh nữ mà luật pháp cũng phải vờ như không thấy. Con người như anh làm tôi thấy ghê tởm,” cô bày tỏ mạnh mẽ.

Khuôn miệng anh cong lại vẻ khó chịu khi thấy cái cách Rose đang nhìn anh, Xavier nói nhẹ nhàng, “Dường như tôi vô ý đã làm cô khó chịu. Tôi thành thật xin lỗi.”

Alex xen vào, “Cậu đừng nên để tâm đến việc đó, Xavier. Nó nóng tính lắm. Cậu thật xui xẻo vì đã đụng phải vấn đề cố hữu của nó, rồi nó sẽ vượt qua cả thôi.”

“Có cần phải phiền đến chú không ạ? Cháu có thể tự mình nói mà,” Rose cắt ngang, phớt lờ lời xin lỗi của Xavier.

Cô căm ghét sự bất công, đặc biệt là với trẻ em. Và từ trong sâu thẳm, cô nhận ra cái cách mà Xavier từng đối xử với cô như khi cô chỉ vừa tròn mười chín tuổi ấy vẫn còn làm cô bùng lên sự oán giận. Cô nghĩ rằng mình đã quên được quá khứ rồi, nhưng gặp Xavier lại đem trở về cho cô những kí ức cay đắng. Còn anh ta, cái đồ tồi ấy, thậm chí còn không nhận ra cô!

Cô biết rất rõ cái khách sạn họ đang trên đường đến ăn tối. Lúc nhỏ, khi được nghỉ học, cô từng đến sống với chú thím ở thị trấn Yorkshire thuộc Richmond và thường xuyên ăn tối ở đây.

Teresa ngồi ở cuối bàn hình chữ nhật trong khi chồng chị là David ngồi ở đầu bên kia. Thấy thím Jean và chú Alex vừa ngồi xuống, Rose vội vàng kéo ghế ngồi xuống cạnh họ. Cô không hề muốn phải ngồi kế Xavier chút nào cả. Cô cầm lên cái khăn ăn được phục vụ và trải nó lên lòng mình trong khi thím buông ra tiếng thờ dài nhẹ nhõm. Nhưng cô không nhẹ người được lâu bởi lúc ngược lên, cô nhận thấy hung thần của cô đang ngồi ngay đối diện, với Ann và Jamie kế bên.

Cái nhìn hoảng hốt của cô chạm vào mắt Xavier, trong giây lát Rose tưởng như đã trông thấy có gì đó đen tối và nham hiểm thoáng qua khi nhìn sâu vào mắt anh. Cô vội vàng trốn mặt mình sau cái thực đơn người hầu bàn vừa đưa tới. Nhưng cô không tài nào tập trung vào danh sách các món được đưa ra mà thay vào đó, cô lại ý thức cao độ về người đàn ông có vẻ giễu cợt đang ngồi đối diện. Hàng tá câu hỏi quay cuồng trong đầu cô. Vì Chúa, trò đùa số phận nào lại làm cho Ann gặp phải cháu trai của anh là Jamie ngay tại căn hộ của Rose vậy? Và tại sao mà Xavier lại đi có một mình nhỉ?

Cô biết chắc chắn rằng anh đã kết hôn, vậy vợ anh đâu rồi? Liệu anh đã có con hay chưa? Cô tự hỏi mình. Trái tim của cô chùng xuống khi nghĩ về những điều đó.

Cô liếc ngang qua chú mình. Chú thím cô cùng Ann là những người thân duy nhất của cô kể từ khi ba mẹ chết trong vụ rớt máy bay năm cô mười bảy tuổi. Rồi một khi Ann cưới Jamie, việc đó sẽ dẫn cô đi tới đâu? Cô không dám nghĩ tới việc Xavier trở thành một phần của gia đình mình.

Những đám cưới, tiệc sinh nhật, lễ rửa tội với sự có mặt của Xavier Valdespino ngạo mạn, tâm trí cô ngần ngại trước viễn cảnh đó. Cô sẽ không thể vờ như không biết anh nữa. Thực ra cô còn nghi ngờ không biết liệu mình có qua nổi cuối tuần này mà không nói cho anh biết chính xác cô nghĩ gì về anh. Anh là một kẻ nhẵn tâm, đồi bại, xảo quyệt, coi thường phụ nữ và cô ghét anh với nỗi căm hận sâu sắc trái ngược với bản tính thường ngày của cô. Cô không hề tự hào về điều đó nhưng cũng không ngăn được nó.

“Cô đã chọn được món ăn chưa Rosalyn?” Giọng nói êm trầm của anh kéo dài tên cô, cắt ngang sự trầm ngâm nơi cô. “Hay là để tôi chọn giùm cô nhé?”

Lời đề nghị trợ tráo của anh về việc gọi món giùm cô làm cô điên tiết lên. Hạ thấp thực đơn xuống, đôi mắt dữ dội của cô lướt qua khuôn mặt đẹp trai góc cạnh của anh. Với bất kỳ người đàn ông nào khác thì vết sẹo trông có vẻ xấu xí nhưng với Xavier, vết sẹo lại đem đến cho anh một diện mạo của tên cướp biển ngang tàng, và đồng thời cũng làm nổi bật vẻ hoàn hảo của cấu trúc xương trên khuôn mặt anh. Cô biết rằng anh đang trêu chọc cô với lời đề nghị chọn món giùm ấy.

Cô để tờ thực đơn xuống bàn. “Tôi không cần sự giúp đỡ từ anh đâu. Tôi sẽ dùng món dưa cùng rau trộn tôm.”

“Cô đang giữ dáng ư?” một bên chân mày của anh cong lên vẻ giễu cợt. “Mà cũng không cần thiết như vậy đâu, cô đã có thân hình khá mảnh mai rồi. Tôi chắc rằng nhiều người đàn ông đã nói với cô như vậy trước tôi rồi,” anh nói ngọt xớt.

Anh không hề mất đi chút sức quyến rũ thần kì nào, tia nhìn khen ngợi trong ánh mắt đen của anh rõ ràng đủ để thể hiện sự quan tâm nhưng lại không hề tỏ vẻ xúc xiểm. Ô anh ta giỏi thật đấy, Rose nghĩ, nhưng gây ông rồi tất sẽ đập lưng ông thôi.

“Ngài quá khen tôi rồi, ngài Valdespino à,” Cô nói tỏ vẻ ngượng ngùng khi chớp mắt nhìn anh.

Miệng anh xoắn lại. “Làm ơn gọi tôi là Xavier thôi. Và tôi không hề quá lời chút nào cả. Cô là một phụ nữ đẹp về mọi mặt,” anh nói thêm vào sau khi cố tình ngắt quãng, bắt cô hứng chịu cái nhìn chăm chú thêm nữa, mắt anh nấn ná trên đường cong của bầu ngực cô lộ ra chỗ đường viền áo, rồi sau đó chậm rãi nhìn trở lại khuôn mặt cô. “Thân hình cô quá hoàn hảo đến nỗi sẽ là một tội ác nếu chỉ vì khát vọng khờ dại được mảnh mai mà cô phá hỏng nó.”

Câu nói hóm hỉnh về việc ăn kiêng ấy quen thuộc đến đáng sợ. Anh cũng nói y như vậy vào cái đêm họ ở cùng nhau. Đôi mắt xanh của Rose nheo lại nhìn khuôn mặt rám nắng của anh một cách cẩn trọng, nhưng vẻ mặt ấy không hề có biểu hiện gì cả, rồi buộc mình đáp lại cái nhìn giễu cợt của anh, cô trả lời, “Ồ tôi chưa bao giờ ép mình cho thon thả cả, chỉ đơn giản là tôi thích ăn rau trộn thôi, và tôi cá rằng anh sắp gọi món bò đúng không?”

Vừa mở to mắt hết cỡ cô, vừa nói thêm vẻ ngạc nhiên chế giễu, “Ồ, mà có lẽ không đâu, tôi quên mất rằng anh là một con bò đực rồi.” Cô muốn thêm vào một từ bốn chữ cái nữa bắt đầu bằng vần “S,” nhưng cô cố kiềm lại kịp lúc.

“Rosalyn,” thím Jean quở trách. “Cháu nói năng cho cẩn thận chứ.”

Hoàn toàn bị cuốn vào cuộc nói chuyện với Xavier, Rosalyn không hề nhận là mọi người khác đã ngừng nói. Nhưng rồi nét cười trong mắt của Ann và Jamie cho cô biết rằng họ đã nghe hết rồi.

“Sao ạ?” Rose thắc mắc với cái liếc nhanh mọi người quanh bàn. Nhún vai một cách tự nhiên, cô nói tiếp, “Cháu chỉ có ý rằng Xavier là người Tây Ban Nha. Mà theo như cháu hiểu thì họ ăn

rất nhiều thịt bò ở Tây Ban Nha, cũng nhiều như những trận đấu bò họ có.” Cô ráng hết sức tỏ ra vô tội và nhẹ cả người khi thấy chủ thím có vẻ tin, nhưng rồi cái nhìn thoáng qua Xavier cho cô biết rằng anh không hề bị lừa chút nào cả. Đôi môi đầy nhục cảm của anh xoắn lại thành một nụ cười khắc nghiệt; anh biết cô đã cố tình lừa mị anh.

“Thật là hết sức ngạc nhiên khi giữa hai người hoàn toàn xa lạ lại có thể hiểu nhau nhanh chóng như vậy. Cô đọc được suy nghĩ của tôi đấy Rosalyn.” Có chút nhạo báng thoáng qua trong lời nói ấy mà Rosalyn không thể không nhận thấy.

“Tôi sẽ dùng món khai vị là cá hồi xông khói rồi sẽ đến món bò, và tôi thực sự sẽ không phiền nếu đó là thịt bò cái, ngay cả khi khắp phần còn lại của châu Âu cho rằng cần thiết phải cấm ăn chúng trong khoảng thời gian dài. Tôi chắc chắn món đó sẽ ngon ngang ngửa thịt bò đực Tây Ban Nha.”

Đồ quý giở mĩa mai... Nhưng rồi người hầu bàn đến lấy yêu cầu gọi món đã cứu cô khỏi phải trả lời lại.

Sâm banh được đem đến bàn, còn thịt thì được để lên bếp hồng khi David cùng mọi người nâng ly chúc mừng cặp đôi hạnh phúc. Món đầu tiên đã tới và Rose quyết tâm giữ đầu mình cúi xuống ăn, chỉ nói khi được bắt chuyện, nhưng việc đó không hề đơn giản như vậy.

Jamie, phấn khởi vì tình yêu, và cũng có lẽ hơn quá chén một chút, khẳng khái đòi uống mừng cho tất cả mọi người - kể cả Rose. “Nếu không nhờ chị cho thuê căn nhà ở Luân Đôn thì em chẳng bao giờ gặp được Ann.”

“Chị chỉ mong rằng cậu không phải sống trong hối tiếc việc đó,” Rose cười toe toét nói. “Chị hiểu em họ của chị từ lâu rồi; nó có thể khá khó bảo đấy! Chị còn nhớ cái lần nó mười tuổi và xúi giục chị lên cấp lừa mà chú Alex nuôi lúc đó, đi theo đoàn người săn bắn ở vùng. Chị đã không hề phản đối mà đi theo dù lúc đó chị đã gần mười tám tuổi và thậm chí còn ghét những trò bắn giết thú vật máu me ấy!”

“Nếu là tôi thì tôi sẽ rất thích xem săn bắn.” Xavier khẽ nghiêng người ra trước, đẩy cái đĩa trống qua một bên, khuôn mặt anh ngang tầm với Rose. “Cô có thích cưỡi ngựa không Rosalyn?” anh hỏi với nụ cười nhạt.

Cô liếc nhìn giữ lại cái nhìn của anh, và cô nhận thấy câu hỏi vừa rồi chẳng có gì liên quan với môn săn bắn cả. Ánh nhìn màu vàng của kẻ săn mồi rực lên trong đôi mắt với con người đen khê giãn ra. Nhưng cô cũng có cảm tưởng rằng đằng sau vẻ quyến rũ bề ngoài của nụ cười ấy là sự ngạo mạn đầy vẻ đe dọa. Người đàn ông này vốn đã quá quen có được bất cứ người phụ nữ nào anh ta muốn mà không phải bỏ ra chút công sức nào.

“Tôi từng thích cưỡi ngựa khi đến thăm chú thím,” cô nhẹ nhàng xác nhận, phớt lờ sự thách thức trong mắt anh rồi trả lời thành thật. “Nhưng vài năm qua tôi thật sự không còn dịp để đi nữa. Trừ khi anh tính đến việc cưỡi lạc đà ở sa mạc Kalahari, nhưng tôi ngờ rằng việc đó chẳng lấy làm hấp dẫn gì với một người ở giới thượng lưu như anh đây.”

“Tôi có thể liều một phen nếu có cô đi cùng,” Xavier đáp lại, giọng đầy sự cảm dỗ. “Một người phụ nữ đẹp là nguồn động viên to lớn để thực hiện tốt bất cứ việc gì.”

Rose nhìn anh vẻ thách thức; có cái gì đó không đúng ở đây. Ngay cả khi anh đang tán tỉnh cô đi nữa thì ở anh vẫn có sự xa cách mâu thuẫn với những lời khen tặng anh dành cho cô. Nhưng cô sẽ không phí thời giờ mà ngồi phân tích đàn ông. Cô không muốn có gì liên quan tới anh.

“Anh đang phung phí thời gian của mình đấy ngài Valdespino.”

“Ồ, tôi lại không nghĩ thế. Xét cho cùng thì đêm vẫn còn dài mà.” Anh ngả người về sau ghế rồi ra dấu cho người hầu rượu thêm sâm banh. Sau đó, vừa quay lại nhìn cô anh vừa nói thêm, “Thêm một vài chai sâm banh nữa rồi ai biết được chuyện gì có thể xảy ra, Rosalyn yêu quý.” Anh lè nhè từ “yêu quý” về trêu chọc.

Cả bàn cười đón lời của anh, và anh cũng toe toét cười lại, đôi môi anh nhoẻn ra trên hàm răng trắng bóng. Nhưng chỉ có Rose để ý thấy nụ cười ấy không giống như những gì cô thấy được trong mắt anh.

“Tôi e rằng vợ anh sẽ không thấy lời nói ấy vui gì cho lắm,” cô cúi kính đáp trả.

“Vậy cô dựa vào đâu mà cho rằng tôi đã có vợ?” Xavier hỏi ngọt xớt, rồi nâng ly lên, anh uống một hơi dài trước khi đặt lại xuống bàn. Tựa người vào ghế, anh quan sát cô sau hàng mi dày.

Rose hoàn toàn ý thức được sự im lặng đột ngột theo sau lời cô nói cùng tình trạng căng thẳng thình lình từ người đàn ông ngồi đối diện. Cô nhận thấy mình hầu như đã lộ ra rằng cô từng quen anh, hoặc ít ra thì cô cũng ít nhiều biết rõ về anh. Nhanh chóng cô cố nghĩ ra cách lấp liếm câu nói hớ bằng cách đổ cho thái độ coi thường phụ nữ của anh lúc đầu.

“À người đàn ông cỡ tuổi anh cùng với vẻ ngoài như vậy thì...” Một bên chân mày thanh tú của cô nhướn lên vẻ chế nhạo. “Tôi cho rằng anh chắc đã kết hôn và có ba hay bốn đứa con quần lấy chân, cùng, có lẽ là một người vợ đang mang thai ở nhà.”

“Ốc quan sát của cô quả thật là rất ấn tượng. Người ngoài nhìn vào kỳ thực có thể cho rằng chúng ta đã quen biết nhau từ trước đây.”

Rose điếng người. Anh đã nhận ra cô! Tuy nhiên anh vẫn tiếp tục nói bằng một giọng cứng rắn như nét mặt của anh.

“Đúng vậy, tôi đúng là đã kết hôn nhưng tôi e là mình chưa có đứa con nào cả, và vợ tôi cũng đã chết được hai năm rồi.”

“Tôi xin lỗi,” cô lầm bầm và đỏ bừng mặt.

Rose chỉ muốn mặt đất nứt ra để cô chui xuống đó cho xong. Nỗi căm ghét người đàn ông ấy đã làm cô trở nên cố tình thô lỗ. Tuy nhiên Ann đã đứng dậy giúp cô thoát khỏi tình trạng xấu hổ thêm nữa.

“Xin lỗi, nhưng tôi phải đến phòng vệ sinh một lát,” Ann nói khá lớn. “Đi với em nha Rose.”

Rose vớ lấy cơ hội thoát thân và đẩy ghế ra sau, cô bước quanh bàn rồi đi ra khỏi phòng ăn với cô em họ.

“Lạy Chúa, Rose à, chị đang cố làm gì vậy?” Ann vội vàng hỏi, kéo tay cô đi ngang qua hành lang tao nhã rồi bước vào toa lét nữ. “Chị cố chấm dứt hôn ước của em ngay cả khi nó còn chưa bắt đầu ư?”

“Chị chẳng hiểu em nói gì cả.” Rose chối, ngược mắt ngó quanh những bức tường kiếng, rồi cuối cùng cũng nhìn vào Ann. Ngay lập tức, cô bị vẻ hốt hoảng trên gương mặt xinh xắn của em họ mình làm cho bối rối.

“Ôi lạy Chúa, Rose ơi! Xavier Valdespino chính ra mới là chủ gia đình. Cha ông ta là Don Pablo Orgeta Valdespino đã nghỉ hưu và đang bệnh rất nặng. Vì vậy nếu cậu Xavier quyết định không

cho em và Jamie cưới nhau thì coi như xong... Em biết là Jamie yêu em nhưng chính cậu của anh ấy mới là người chu cấp và trả tiền học phí mà anh ấy phải còn cả năm nữa mới học xong. Bữa ăn tối nay để hợp nhất gia đình hai họ, và tất cả những gì chị đã làm từ lúc mới gặp đến giờ là lãng mạ ông ấy. Chị bị sao vậy Rose? Ông ấy quyến rũ, lịch thiệp mà. Hơi già một chút nhưng không hề xấu xí nếu chị không để ý tới vết sẹo. Hay là do vết sẹo ấy?" Đôi mắt màu nâu bối rối của Ann dán chặt vào người chị họ. "Chị là bác sĩ cơ mà! Em không thể tin rằng chị lại bị một thứ như thế làm ảnh hưởng đến cách nhìn người."

"Không, dĩ nhiên là không phải như vậy đâu," Rose chối thẳng thừng, vô cùng xấu hổ khi Ann thậm chí có thể nghĩ tới những điều như thế kia. "Nhưng mà chị chưa bao giờ nhận thấy việc cậu của Jamie có ủng hộ hay không lại quan trọng với hai đứa đến vậy. David và Teresa tự họ chắc cũng đã khá giàu có rồi mà đúng không? Nông trại rộng mênh mông rồi còn cả những cơ sở huấn luyện ngựa đua nữa. Em không nghĩ rằng mình đang quá coi trọng ý kiến của một ông cậu đó chứ?" cô hỏi thẳng.

Ann nhăn mặt, "Rõ ràng là chị đã ở nước ngoài quá xa, và bị công việc cuốn lấy hết tâm trí rồi; đến mức chị không nhận thấy chuyện gì đang xảy ra với thế giới bên ngoài cả. Rất nhiều nông dân Anh bị vỡ nợ. Dịch bò điên rồi đến việc châu Âu cấm xuất khẩu thịt bò làm hàng trăm nông dân chết đứng. Trại ngựa đua thì có thể tự xoay sở chi phí nhưng theo lời Jamie thì chỉ vừa đủ thôi. Nếu không nhờ cậu anh ấy giúp thì giờ nông trại đã khánh kiệt rồi. Vì vậy lạy Chúa, chị làm ơn cố cư xử cho tử tế với cậu Xavier đi, nếu không chị sẽ phá hủy tất cả đấy. Hai, ba năm tới đây, chúng em còn phải trông nhờ ông ấy giúp Jamie mở phòng khám thú y nữa."

"Chị chưa hề biết," Rose đáp chậm rãi, cau mày nhìn em họ cô.

Cô đã không liên lạc với Ann nhiều năm rồi, cô nhận ra vẻ tội lỗi. Đứa bé gái suốt ngày quẩn lầy cô nay đã trưởng thành một phụ nữ tự tin, biết chính xác những gì mình muốn từ cuộc sống. Rose thở dài. "Em nói đúng rồi, có lẽ là chị đã đi xa quá lâu. Chị thậm chí còn quên đi cả cách cư xử cho phải phép." Cô bào chữa cho hành vi của mình. "Nhưng từ giờ trở đi, chị hứa là sẽ hòa nhã với ngài Xavier Valdespino ấy." Cô nhìn vào bóng mình ở trong gương, vén vài sợi tóc quăn bất tri lên khỏi chân mày, rồi thẳng vai lại. "Chị cam đoan với em là anh ta sẽ không có lí do gì mà phàn nàn về chị nữa đâu, Ann ạ."

"Như vậy thì tốt rồi," Ann cười toe toét và nhìn một cách tán thưởng vào hình ảnh phản chiếu của người phụ nữ cao ráo, thanh lịch đứng bên cạnh. "Nhà siêu mẫu đã quay trở lại rồi đây."

"Đừng có nhắc tới việc chị từng làm người mẫu," Rose nhanh chóng quay người lại.

"Sao lại không hả chị? Chị sẽ khiến cậu Xavier xiêu lòng ngay. Em có thể thấy là cậu ấy mê chị mà."

"Không," cô phản đối. "Ý chị là không được đâu Ann. Không được có một lời nào về việc làm người mẫu."

"Được thôi," Ann trả lời dễ dãi. "Nhưng phần chị cũng phải giữ lời hứa đó; không được có bất kì lời nhận xét cạnh khóe nào và phải tử tế với người đàn ông đó." Em họ cô tủm tỉm cười khế. "Mà nè, ngay cả khi chị là người hết mình với nghề nghiệp đi nữa thì chị cũng hẳn phải nhận thấy ông ấy là một kẻ cá lớn đó chứ. Công nhận rằng con cá đó có chút lạnh lùng, nhưng bù lại được cái giàu có, sành điệu và còn độc thân, chị còn muốn gì hơn nữa chứ?"

Một con cá lạnh lùng thì hơi quá nhưng Rose hiểu ý của Ann. Xavier có phong thái điềm đạm và thận trọng khi là người đàn ông trong gia đình nhưng không chỉ như vậy. Về phần còn lại thì trông thâm tâm cô thừa nhận, nếu là cô trong quá khứ hẳn đã đồng tình với Ann, nhưng giờ đây thì không còn nữa. "Em biết gì không hả cô em họ," cô vừa nói vừa vòng tay qua Ann, bước trở

lại phòng ăn. “Chị chỉ vừa mới nhận ra rằng mặt trái của bản tính hoàn hảo của em đã có chút hám lợi trong đó rồi đấy.”

“Không đâu chị. Nhưng đó là vì em yêu Jamie hết lòng và em chỉ đơn giản là có đầu óc thực tế thôi.”

Không có câu trả lời cho điều đó và Rose cũng không hề cố đáp lại.

“Chúng tôi đang bắt đầu tự hỏi liệu hai chị em có đi lạc mất rồi không,” Jamie nói khi hai người phụ nữ quay về chỗ ngồi của họ ở bàn.

“Cháu đúng là còn trẻ lắm Jamie ạ,” Xavier nhận xét. “Kinh nghiệm cho những người đàn ông lớn tuổi hơn như chúng ta biết rằng,” anh trao đổi cái nhìn với Alex và David, “Phụ nữ luôn đi cùng với nhau đến phòng vệ sinh như hình với bóng, rồi khi tới đó, họ sẽ nói nhiều chuyện phiếm, mổ xẻ về những người đàn ông trong đời họ, trong khi chúng ta, những gã tội nghiệp bị bỏ rơi phải chờ đợi cả hàng giờ đồng hồ.”

Lời bình của anh được mọi người tươi cười đón nhận và cuộc trò chuyện trở nên chung, không cụ thể. Rose ăn những món trước mặt mình mà hầu như không thực sự cảm thấy vị gì. Cô cố gắng hết sức tránh nhìn vào Xavier, nhưng vì lẽ gì đó mà mắt cô lúc nào cũng bị cuốn về phía khuôn mặt cứng cỏi của anh. Anh nói chuyện rất có duyên với những chủ đề được bàn tới đi từ tình hình thị trường cổ phiếu đến tình trạng những con ngựa đua của David. Món chính đã được dọn đi rồi đến món tráng miệng được đem tới phục vụ, trong khi câu chuyện giờ đây lại xoay quanh về cuộc đua tiếp theo vào tuần sau ở New York, và theo cách nào đó lại dẫn tới vấn đề đi xa.

“Thím cô cho tôi biết rằng cô đã ở nước ngoài được ba năm rồi,” Xavier nói, đó là câu đầu tiên anh nói trực tiếp với Rose sau hơn cả tiếng đồng hồ. “Cô chắc hẳn là phải có vài trải nghiệm thú vị lắm.”

Nhớ đến lời hứa với Ann, Rose buộc mình phải mỉm cười. “Ít thôi, nhưng chủ yếu là về công việc. Hầu như toàn bộ những vùng ở châu Phi đều thiếu bác sĩ khủng khiếp, đặc biệt là ở miền nông thôn. Người phương Tây đã quá quen với việc chỉ cần gọi điện thoại và rồi một chiếc xe cứu thương sẽ tới, chúng ta quên đi rằng nhiều nơi trên thế giới lại không hề được may mắn như vậy.”

Trở nên hăng hái cùng chủ đề từ câu chuyện của mình, khuôn mặt cô ửng lên với lửa nhiệt tình xuất phát từ bên trong. Cô hoàn toàn không hề biết rằng chính điều đó đã cuốn hút người đàn ông đang chăm chú nhìn cô.

Jean cắt ngang cuộc nói chuyện. “Rose à cháu có thật sự phải nói như thế không?”

“Nhưng tất cả chúng ta đều rất đáng xấu hổ, thím Jean ạ,” đôi mắt xanh của cô rực lên khi nhìn thím mình. “Chính trong thế kỉ hai mươi mốt này mà ở nhiều nơi trên thế giới vẫn còn có người đàn bà phải đi bộ cùng đứa con bệnh tật hàng ngày trời chỉ để tìm được một phòng khám thôi, chứ đừng nói gì tới một bệnh viện.”

“Rose à. Tối nay không phải lúc chút nào, cháu biết cấp trên của cháu đã nói gì rồi mà: ba tháng nghỉ ngơi và thư giãn,” thím cô nhắc.

“Điều đó không ngăn được cháu có ý kiến đâu,” cô bắt đầu tranh luận, nhưng đột ngột kiềm lại khi thấy Ann đang cau mặt lại từ bên kia bàn.

“Thì ra là cô đang được nghỉ phép,” Xavier nói nhằm lấp đi khoảng dừng đột ngột của đoạn đối

thoại. Đôi mắt đen của anh nheo lại chăm chú nhìn vào cô. “Tôi đã không hề nhận ra đấy.”

“Không có lí do gì mà anh phải nhận thấy cả.” Rose ngược mắt nhìn anh và vô tình thở gấp. Có gì đó tầm tối và hơi nham hiểm thoáng qua trong cái nhìn ấy. “Xét cho cùng thì chúng ta chỉ mới gặp nhau thôi mà,” cô nói dối.

Tự nhiên trong tâm trí cô bỗng nhiên lại hiện ra hình ảnh khêu gợi của anh với thân hình rám nắng cao lớn, mạnh mẽ, hoàn toàn khỏa thân nằm dài trên tấm ra trải giường sa tanh màu đen, và rồi dạ dày cô thắt lại trong sự hưởng ứng đầy nhục cảm dữ dội đó.

Cô vội giắt mình ra khỏi cái nhìn chăm chăm từ anh, mắt cô rơi xuống nhìn vào quai hàm mạnh mẽ, vết sẹo hằn học rồi đến dấu vết của vết khắc nghiệt được chạm trở lên khuôn miệng của anh. Nhưng đó là một sai lầm. Lưỡi cô vô tình trượt ra giữa hai hàm răng và liếm bờ môi dưới như thể mùi vị của anh vẫn còn vương lại với cô sâu cả mười năm trời. Cô nuốt xuống khó nhọc. Ôi trời, làm ơn biết điều đi chứ, cô tự nhủ mình rồi nhắm mắt lại trong giây lát để xua đi những hình ảnh ám ảnh từ trong quá khứ. Khi cô mở mắt ra, phải mất một lúc cô mới nhận ra Xavier vẫn còn đang nói chuyện với mình.

“Cô phải đi với Ann và Jamie đó, tôi nhấn mạnh đấy.”

Cô lắc đầu bối rối, cái nhìn từ đôi mắt xanh lục của cô dán chặt về cảnh giác vào người đàn ông đối diện. Anh ta đang nói về cái gì vậy? Đi đâu với Jamie và Ann?

“Ý kiến hay đấy,” Ann tham gia vào cuộc nói chuyện. “Em đang cho rằng mình sẽ bị lấn áp bởi số lượng đàn ông với lại sẽ không có ai đi mua sắm cùng mình.”

“Chị phải đi đấy Rose, miễn là cứu em thoát khỏi việc đi mua sắm.” Jamie cười đồng tình.

“Đúng thế, điều đó sẽ làm cháu thấy vui hơn đấy,” Thím Jean đoán chắc.

Nhưng mà là cái gì vậy? Cô sững sốt liếc nhìn khắp những khuôn mặt đang tươi cười, mọi người dường như đều ủng hộ việc cô đi chơi với Jamie và Ann ngày mai. Có lẽ là một ngày đi mua sắm ở Harrogate hay Leeds chẳng...” Cô nhìn khuôn mặt hớn hờ cùng vẻ mong chờ trong đôi mắt nâu của Ann, rồi nhớ lại lời hứa của mình với cô em họ. Cô nói, “Được thôi, nhưng chính xác là chúng ta sẽ đi đâu?”

“Đến nhà tôi ở Tây Ban Nha,” Xavier nói nhẹ. Anh đứng dậy đẩy ghế ra sau. “Chuyện đó vậy là xong nhé, tôi cho rằng cà phê đang được phục vụ bên phòng khách đấy. Cặp đôi trẻ này chắc rất muốn đi xuống phòng nhảy gặp gỡ bạn bè rồi.”

“Đợi chút đã, tôi không đi Tây Ban Nha được đâu!” Rose đứng phắt dậy. “Tôi tưởng sẽ có một ngày mua sắm ở Leeds hay làm gì đó.”

Cô biết mình đang nói lắm nhảm. Cô đã đồng ý cái gì vậy? Cô hốt hoảng nhìn quanh, và mọi người đang đứng dậy đều dừng lại cả. Bỗng nhiên bảy cặp mắt quay lại nhìn vào cô với vẻ thích thú khác nhau.

“Dĩ nhiên là cháu đi được,” Thím Jean nói. “Đi đến đó sẽ vui hơn nhiều so với việc ở nhà với Alex và thím. Cháu có đem theo hộ chiếu không?”

“Dạ có nhưng...”

“Tốt rồi, vậy không có vấn đề gì cả,” Jean nói dứt khoát.

“Nhưng ý cháu là cháu không thể cứ thế thảnh thơi mà đi đến Tây Ban Nha được.” Rose nhìn nhanh qua Xavier, nhưng không hề có được sự can thiệp nào ở đó. Đôi mắt đen của anh ánh lên vẻ vui thích quý quái khi anh quan sát Rose ngày càng lún sâu hơn. “À, ông nội của cậu đang bệnh mà Jamie,” cô khẩn cầu người thanh niên. “Ông ấy không muốn tiếp đãi người lạ trong nhà đâu.”

“Thực ra ngược lại thì có,” Teresa khẳng định. “Cha tôi rất cổ hủ. Nói thật là ông không hài lòng chút nào về việc Ann ở lại nông trại một mình với Jamie trước khi họ kết hôn mà không được đi kèm với người phụ nào cả.”

“Một người đi kèm ư!.” Rose nhắc lại vẻ ngờ vực. Bộ ông ấy đang sống trong thời kì Trung cổ chắc? “Chị đang nói đùa đúng không ạ?” Nhưng mọi người không ai cười cả.

“Chị tôi nói đúng đó,” Xavier lè nhè, cái nhìn lạnh lùng của anh bắt lấy và giữ chặt ánh mắt xanh lục của cô khi anh điềm nhiên đáp lại, “Đó là truyền thống của chúng tôi bắt buộc phải có một người họ hàng nữ lớn tuổi hơn làm người đi kèm nhắc nhở cô dâu trẻ tương lai. Cô sẽ giúp Teresa và tôi rất nhiều với việc giúp đầu óc của cha chúng tôi được thảnh thơi trong khi ông đang đau bệnh.”

“Cậu Xavier đúng đó chị,” Ann vừa nói vừa đi tới đứng cạnh Rose và đặt tay mình lên cánh tay cô. “Làm ơn đi với tụi em đi chị; Em không muốn làm phật lòng ông nội của Jamie ngay cả khi còn chưa kết hôn.”

Miệng Rose lắp bắp không thành lời. Mắt cô giận dữ nheo lại nhìn vào khuôn mặt hờ hững của Xavier. Cái kẻ đáng ghét ấy đang khoái chí, và cô thấy như mình đang trở thành bà cô già không chồng vậy. Cô nhìn Ann và thấy vẻ lo lắng sau đôi mắt nâu của cô.

“Thôi được rồi,” cô đầu hàng; không thể làm gì được hơn.

Nhưng cô không biết làm cách quái nào mà cô có thể chịu đựng được việc ở cùng một mái nhà với Xavier Valdespino nữa. “Vây thì tuyệt quá. Gặp lại chị ở dưới lầu sau nha,” Ann ôm lấy cô. “Có chị đi với chúng em đến Tây Ban Nha sẽ vui lắm đây.” Và rồi cô bước đi với một cái nháy mắt.

“Cho phép tôi được đưa cô qua phòng khách,” Xavier đề nghị với một bàn tay đặt lên eo lưng của cô. “Cô trông có vẻ hơi bị choáng đấy. Có lẽ là do uống nhiều sâm banh quá chăng?”

Anh ta đang cười nhạo cô; cô nghe được điều đó trong giọng nói của anh. Đồ quý ngạo mạn ấy biết rõ là cô không hề muốn đi Tây Ban Nha. Làm cách quái nào mà cô lại tự đưa mình vào rắc rối như thế này vậy?

“Anh đã nói như thế thì sao mà tôi từ chối được?” Cô lạnh nhạt đáp lại.

Nhưng với bàn tay to lớn ôm ngang eo lưng cô, cùng hơi ấm từ cái chạm của anh làm cô gai cả xương sống làm cô phải sử dụng từng chút ý chí nhỏ nhoi để lấy lại sự tự chủ. Cô biết mình đã phải nên từ chối vì sự bảo toàn cho bản thân. Thân hình cao lớn, mạnh mẽ ấy đang ở quá sát cô, làm cho tất cả các giác quan của cô căng lên trong cảnh giác khi họ đi vào phòng khách.

Từ trong thâm tâm, cô thở phào nhẹ nhõm khi cảm thấy bàn tay của anh đã rời khỏi lưng cô. Rose liếc thấy có ba chiếc ghế sofa được xếp quanh cái bàn thấp, cô đi đến ngồi trên một trong ba chiếc ghế với chú Alex, rồi vượt thẳng mặt vải mềm của chiếc đệm phủ xuống hông cô bằng lòng bàn tay hơi ẩm mồ hôi. Xavier chọn chỗ ngồi đối diện chị của anh, còn thím Jane và David thì ngồi trên chiếc ghế thứ ba. Cà phê đã được phục vụ, và cuộc trò chuyện xoay quanh về căn nhà ở Tây Ban Nha của dòng họ Valdespino. Hình như trang trại đó nằm cách Seville vài

dặm, trên một vùng cao thuộc nội địa, nhưng gia đình anh vẫn còn giữ lại một căn nhà ở Seville.

“Tôi có thể hứa chắc rằng ở đó cô sẽ không cảm thấy buồn chán,” Xavier ôn tồn nói, vói về lười nhác, đôi mắt đen của anh lang thang khắp trên khuôn mặt xinh đẹp của cô. “Cha tôi hiện đang ở tại căn nhà trong thị trấn, chủ yếu là vì gần bệnh viện phòng lúc khẩn cấp khi tôi đi vắng. Mong rằng cô cùng Ann sẽ có cơ hội thăm thú thành phố đôi chút, rồi sau đó tùy vào ý kiến của bác sĩ khám cho cha tôi, tất cả chúng ta sẽ trở lại trang trại.”

“Nghe có vẻ tuyệt thật,” Rose nói đồng tình, chỉ cố giữ vẻ nhạo báng ra khỏi giọng mình. Cô đang đùa giỡn với ai thế này; ý nghĩ về việc trải qua kì nghỉ cuối tuần cùng anh nghe thật kinh khủng! Thêm nữa, cô chắc chắn rằng anh biết chính xác cô đang cảm thấy như thế nào!

Cô đã ngồi quan sát thể hiện của anh cả nửa tiếng đồng hồ qua. Người doanh nhân thạo đời tình tế ấy đã dẫn dắt câu chuyện vô cùng khéo léo. Không một lần nào anh để nhiều sự chú tâm đến Rose hơn thím của cô hay chị của anh. Nhưng có cái gì đó... Đằng sau vẻ ngoài điềm tĩnh, tự tin ấy, cô lờ mờ thấy được một cái gì đó thật nguyên sơ, ánh nhìn từ đôi mắt đen anh trao cho cô không có gì hơn ngoài sự lạnh lùng.

Có lẽ là cô đang bị hoang tưởng. Vừa lắc đầu cho tỉnh táo cô vừa đứng dậy khi người tiếp tân đến báo cho họ biết xe hơi đang đợi bên ngoài.

Trong một lúc khi Teresa mãi nói chuyện với Xavier bằng tiếng bản xứ của họ, Rose nắm lấy cơ hội ấy đi đến chỗ thím Jean và nói thầm, “Không phải là thử thách như thím tưởng rồi, cháu nghĩ mọi chuyện diễn ra đều rất tốt đẹp.”

“Tốt đẹp đến lạ thường đấy chứ,” một giọng trầm khàn cắt ngang.

Rose quay cuồng khi nhận thấy Xavier đứng quá gần cô. Anh đang xâm chiếm không gian cá nhân của cô, và theo bản năng cô đẩy tay lên ngực anh để tự vệ. “Tôi đã không hề thấy anh.”

Cô có thể cảm nhận được hơi ấm từ cơ thể anh cùng nhịp tim đập đều đặn qua lớp lụa sơ mi mỏng và cô rút tay lại. Những ngón tay của cô bị thiêu đốt như thể cô đã chạm vào than nóng. “Anh không nên hù dọa người khác như vậy chứ.”

“Hù dọa ư?,” anh nhắc lại, từ sâu trong mắt anh lóe lên ánh nhìn giễu cợt. “Trước đây chưa từng có ai lại nói tôi là kẻ chuyên đi hù dọa người khác cả. Tôi nghĩ sắp của cô nói đúng đấy, cô quá nóng nảy và hay lo lắng rồi, cô cần thay đổi đi.”

“Chính xác,” thím Jean đồng tình. “Giờ thì cháu đi với Xavier đến phòng nhảy để thả lỏng mình đi, cháu bị căng thẳng đã quá lâu rồi, Rosalyn. Nhưng cháu cũng sẽ trông Jamie với Ann giùm chú thím luôn được chứ?”

Đó là lí do vì sao mà mười phút sau Rose thấy mình đang đứng ở ngay lối đi xuống cái cầu lạc bộ tầng hầm ồn ào với ánh đèn chớp nháy lấp lóa cùng một bàn tay đàn ông ấn nhẹ eo lưng đẩy cô về phía trước.

“Cô có lẽ không hề muốn ở lại đây chút nào.” Ngược nhìn người đi cùng với cô và thoáng bắt gặp vẻ chế giễu lạnh lùng nơi mắt anh, theo bản năng cô rút tay mình ra khỏi bàn tay hướng dẫn của anh.

“Xin lỗi nhưng tôi không nghe được anh nói gì cả.” Rồi không hề báo trước, anh đưa tay ra kéo cô vào mình, mái đầu đen của anh cúi về phía cô và khuôn miệng anh dịch chuyển sát vào đường cong mềm mại nơi tai cô. “Tôi hiểu rằng cô đã qua rồi cái thời còn thích thú với những

cái tầm thường như thế này, Rosalyn. Nhưng chỉ một điệu nhảy thôi, rồi liếc nhanh kiểm tra bọn trẻ, vậy là xong nhiệm vụ của chúng ta đối với cha mẹ chúng, cô và tôi có thể đi khỏi đây. Đồng ý chứ?”

Tim cô đập mạnh lên vì hơi ấm từ hơi thở của anh trên tai cô và thở hỗn hển, cô nói to đồng tình với anh. Cô thật xui xẻo khi giờ đây người DJ lại chọn chơi một bản ballad. Xavier nhanh chóng ôm lấy cô với một bàn tay mạnh mẽ đặt giữa xương vai cô, còn tay kia thì ôm quanh vòng eo nhỏ xíu rồi giữ yên trên hông cô. Hơi thấp quá mức cho phép, Rose nghĩ. Nhưng còn tệ hơn nữa; với ngực cô bị ép sát vào lồng ngực rộng của anh, anh dẫn dắt cô di chuyển theo nhịp nhạc, cô cố hết sức để lờ đi sự giãn vật thoáng qua vì đã đáp lại những nhục cảm thầm kín đem tới.

Tỷ lệ tình trạng căng thẳng trong cô đã tăng lên vô cùng cao, mọi tế bào trong cơ thể cô đều gào lên đầu hàng trước sức hút từ sự nam tính mạnh mẽ ẩn tượng của anh. Cô nên chạy khỏi đây ngay lập tức, lý trí bảo cô như thế. Xavier Valdespino là một người rất nguy hiểm. Nhưng ngược lại cô cũng thấy bị xúc phạm khi anh ám chỉ rằng cô quá già để có thể vui vẻ trên sàn nhảy.

Rồi người ta đổi sang nhạc khác, với đôi mắt nhảy múa trên khắp người cô, anh nói khàn khàn, “Cô biết nhảy điệu Salsa chứ?”

Cô ngốc nghếch đáp lại “Vâng”

Lẽ ra anh phải trông rất là xuẩn ngốc; anh già hơn nhiều so với đám đàn ông trong phòng. Thế nhưng thay vào đó, anh lại trông giống như hình mẫu trong mơ của mọi phụ nữ.

“Ở đây nè cậu ơi!” Giọng của Jamie vọng lên trên cả tiếng nhạc, và Rose nhìn lướt qua cặp đôi trẻ xuất hiện ngay bên họ trên sàn nhảy.

Nhưng rồi mắt cô nhanh chóng quay trở về với người đàn ông đang nắm tay mình. Thân hình to cao của Xavier chuyển động đầy vẻ duyên dáng. Rose bất cần nhận ra chính sự đối lập giữa người đàn ông xa cách, đầy ý chí mạnh mẽ với sự gọi tình nóng bỏng vô tình phát ra từ anh đã làm cho mọi phụ nữ nơi đây đều gửi cho anh những cái liếc mắt đưa tình không hề che giấu.

Rose không biết là do rượu sâm banh cô đã uống hay đơn giản chỉ vì sự bức tức mà kể từ lúc gặp anh, cô thấy nóng bừng lên từ bên trong, nhưng cái chạm nhẹ lướt qua từ thân hình cao lớn của anh vào người cô là một thử thách đầy dọa mà cô không tài nào kháng cự được, và cô đã tự nguyện thả mình vào điệu nhảy.

Khi nhạc chấm dứt, anh kéo mạnh cô sát vào thân hình ấm áp của anh và cô đã đầu hàng. Cô cảm nhận được áp lực cứng cáp của sự khuấy động từ anh nơi bụng cô, và biết rằng anh cũng bị ảnh hưởng giống như cô. Cô quan sát mái đầu đen của anh đang cúi xuống. Anh sắp hôn cô. Môi cô tách ra vẻ mời mọc. Nhưng đột nhiên anh lại thẳng người lên, bàn tay mạnh mẽ của anh cong lại trên vai cô và rồi anh bỗng bước lùi lại, đôi mắt đen của anh lướt khắp người cô với vẻ mặt xa cách lạnh lùng.

CHƯƠNG BA

Rose bối rối ngược lên nhìn anh chăm chăm vẻ sững sốt. Một tia sáng nhấp nháy rơi vào những đường nét nổi bật nơi anh, và trong thoáng chốc anh trông như một ác ma.

“Cảm ơn cô. Cô nhảy rất tuyệt,” anh nói với vẻ lịch sự vốn có, bàn tay anh rơi khỏi bờ vai của cô.

“Cảm ơn anh,” cô lầm bầm, khuôn mặt nóng bừng lên vì xấu hổ.

Chuyện gì đang xảy ra với cô vậy? Làm thế nào mà cô lại ngu ngốc nghĩ rằng một người đàn ông như Xavier Valdespino lại sắp hôn cô ngay giữa sàn nhảy đông đúc chứ? Cô đã phát điên hay sao ấy? Vừa quay mặt về hướng khác, cô vừa lùi lại một bước.

“Anh cũng vậy,” cô buộc mình nói thêm vì đó là tất cả những gì cô có thể nghĩ tới, nhưng cô tự nhủ điều ấy cũng là sự thật. Và cô cũng biết rằng bản thân anh đang sở hữu tất cả những bước nhảy cũng như thân hình mà cô khao khát.

“Đi thôi nào, tôi nghĩ chúng ta đã làm xong phận sự được giao rồi. Bọn trẻ có thể tự lo cho chúng tốt thôi, và tôi cần uống cái gì đó thật mát.”

Giữ lấy cánh tay cô, anh dẫn cô đi về phía lối ra và trở lên lầu đến quầy rượu khá yên tĩnh. Vì Rose đang ở trong trạng thái bối rối nên cô đã để anh làm thế.

Anh gọi hai ly nước chanh từ người hầu bàn đi qua, rồi giục Rose ngồi xuống ghế trường kỷ dài. “Quá nhiều sâm banh cộng với việc khiêu vũ có khả năng làm chúng ta bị mất nước đấy,” anh vừa nói ôn tồn vừa đặt mình ngồi xuống bên cạnh cô.

Cô khẽ quay đầu lại, ép mình nhìn vào đôi mắt đen của anh. “Tôi biết rõ chứ. Tôi là bác sĩ kia mà,” cô nói, cảm thấy khó chịu bởi cô đang thực sự rất nóng, tóc cô bị lỏng ra khỏi kiểu cách gọn gàng, buông thành những lọn xoắn lộn xộn, trong khi đó Xavier vẫn có vẻ lạnh lùng và tự chủ lạ thường. Ngay cả cái cà vạt chết tiệt của anh cũng vẫn nằm đúng chỗ, cô cay đắng nghĩ.

Người hầu bàn đem thức uống tới cho họ và Rose vội vàng cầm lấy ly rồi uống cạn chỉ trong giây lát. Người bạn đi cùng với cô cũng vậy.

“Tôi khát nước quá,” Cô thú nhận rồi đặt ly trở lại bàn.

“Tôi biết,” Xavier đồng tình sau khi uống cạn ly của mình trong khi ngồi uể oải dựa vào tay ghế. Có một khoảng cách đứng đắn giữa họ, và anh vẫn quan sát cô bên dưới hàng mi rậm.

“Một bác sĩ rất người Anh mà có thể nhảy như dân La tinh!” Đôi chân mày sẫm màu của anh nhướn lên vẻ ngạc nhiên chế giễu và anh mỉm cười. “Cô có thể kể cho tôi bí mật của cô không? Cô học nhảy Salsa ở đâu vậy?”

Câu hỏi đó chẳng hại tới ai cả, và Rose lấy cơ hội tự cho mình có được một cuộc nói chuyện bình thường. Mong rằng điều đó sẽ làm tan đi sự căng thẳng về nhục dục đang nuốt chửng lấy cô hàng giờ qua, mặc dù việc thấy được vẻ hứng thú nhưng lại lạnh nhạt kiêu ngạo nơi anh cho cô biết rằng anh không hề chịu bất cứ sự khổ sở nào như cô.

“Ở châu Phi,” cô nói thành thật rồi dừng lại trong giây lát; những kỉ niệm hạnh phúc ủa về làm mất cô ánh lên tia nhìn hồi tưởng hóm hỉnh.

“Và,” anh nhắc.

“Dominic, một nhà khảo cổ học đến từ Buenos Aires được đưa tới bệnh viện của chúng tôi ở Somalia. Hình như là anh ta đã bị cướp khi đang du lịch một mình và may mắn thoát chết. Không tiền, không đồ đạc chỉ còn lại một con mắt đen và một cái sọ nứt, nhưng kì lạ thay anh ta đã cố giữ chặt lại được một chiếc đĩa CD nhạc Salsa. Anh ta mở cái đĩa đó suốt ngày ở trung tâm âm nhạc nơi anh trú lại. Trước lúc anh ta rời khỏi đó ba tháng sau, tôi đã biết nhảy điệu Salsa, Tango và Samba. Anh ấy hát cũng rất hay nữa đấy,” Rose cười nói thêm.

Nước chanh làm cô bình tĩnh trở lại, và đêm cũng sắp qua đi - Xavier đã đặt xe cùng lúc anh đặt đồ uống. Cô vẫn còn đủ sức để tỏ ra thân thiện và từ bỏ sự cảnh giác của mình.

Cô không biết mình có sức lôi cuốn với người đàn ông đang nhìn cô như thế nào. Khuôn mặt nhìn nghiêng trong tối của anh nghiêng lại, và anh nhìn cô với ánh mắt đen lóe lên sau hàng mi cong dày.

Những sợi tóc xoắn dài màu đỏ cuộn lại bao quanh khuôn mặt trái xoan; cổ chiếc áo dài màu xanh của cô hơi trễ xuống, để lộ bầu ngực màu kem căng tròn hơn là vẻ đoan trang hoàn hảo. Với thân hình cô ngồi quay về phía anh và đôi chân quyến rũ bắt chéo, một bên đùi cô trải ra như đang chờ được vuốt ve bởi một bàn tay nam tính, mà cô lại có vẻ hoàn toàn không biết gì về điều đó.

“Anh ta đã quay trở về Bazil và lần cuối mà tôi nghe tin về anh ta, anh đang ở đâu đó trên vùng cao Andes, chăm sóc cho nghĩa trang liệt sĩ,” Rose nói thêm với chút đượm buồn phủ lên đôi mắt màu lục rục rờ.

Dominic từng đem lòng yêu cô, và trong một đêm không thể quên được, cô chấp nhận lên giường với anh. Đó là một sai lầm mà gần như đã hủy hoại tình bạn tuyệt vời họ từng có được.

“Một nghĩa trang dường như là nơi tốt nhất dành cho anh ta,” Xavier lè nhè vẻ mỉa mai.

“Sao anh lại nói như thế được?” Rose hỏi trong sự ngạc nhiên thành thật. “Anh ta rất là tử tế; anh có lẽ cũng sẽ thích anh.”

Và rồi khi cô nói ra điều đó, cô nhận ra nó đúng thật. Dominic cùng một loại người giống Xavier, mặc dù anh ta không hề có vẻ nhấn tâm của Xavier. Từ sâu thẳm bên trong, cô thừa nhận rằng có lẽ đó là lý do tại sao mà trong vòng mười năm Dominic là người đàn ông duy nhất có thể lôi cuốn cô vào giường với anh ta. Anh gọi cô nhớ tới Xavier! Dominic, may là anh đã sớm nhận thấy những cảm xúc của cô không phải dành cho anh và đã tử tế rút lui, không còn theo đuổi cô nữa.

“Thôi được, nếu cô đã nói như vậy,” Xavier nói vẻ khó chịu. Anh gạt đầu cộc lốc với ai đó đằng sau Rose rồi đứng dậy. “Xe taxi của chúng ta hình như đã tới rồi đó.”

Anh đưa tay về độ đoán về phía cô và có cái gì đó trong tư thế cũng như tia nhìn từ đôi mắt rậm đó nói cho cô biết rằng cô không nên tranh cãi, nên cô đặt tay mình vào bàn tay anh.

Nhưng anh ta cũng không nên giật mạnh mình đứng dậy như vậy chứ, Rose nghĩ, cô gần như vấp té khỏi đôi giày cao gót. Nhưng rồi với cái nhìn thoáng qua khuôn mặt đáng yêu của cô, anh nắm chặt bàn tay cô kéo ra khỏi buổi tiệc chiêu đãi vào trong không gian ban đêm mát mẻ.

“Cái gì làm anh vội như vậy?” Cô không thể không chỉ trích, thoáng rợn xương sống, nhưng cô không biết đó là vì trời lạnh hay là do tác động từ bàn tay đang quấn lấy tay cô.

“Vào xe đi,” Xavier nói lạnh lùng, thả tay cô ra. “Hôm nay là một ngày dài và đêm nay cũng dài không kém, với tôi, một ngày là đã quá đủ rồi. Tôi rất mừng được trở về nhà ngày mai. Dĩ nhiên là cùng với cô, Jamie và Ann.”

Sao cô lại cho rằng cái câu nói cuối cùng đó cần được suy nghĩ thêm? Rose nhắm mắt khi bước vào xe. Xavier Valdespino đến Yorkshire chỉ vì nghĩa vụ. Anh đã làm tốt vai trò của mình bằng sự tinh vi khéo léo cùng sức hấp dẫn từ bản thân, và anh không thể chờ thêm được nữa để thoát khỏi đây. Rose không có gì phải lo lắng cả, cô sẽ trải qua kì nghỉ cuối tuần cùng Jamie và Ann. Xavier Valdespino không nghi ngờ gì sẽ là một chủ nhà hoàn hảo. Còn về việc anh có nhớ ra cô gái trẻ ngốc nghếch từng qua đêm với anh mười năm trước hay không thì cô cũng chẳng việc gì phải sợ, không việc gì cả.

Lúc quay về nhà, cô từ chối lời mời cộc lốc uống một ly rượu trước khi ngủ của Xavier rồi leo vào giường ngay. Một tiếng sau cô vẫn tỉnh như sáo. Chẳng có ích gì cả, cô vẫn sẽ không thể ngủ được, và với tiếng thở dài dài đầu hàng, cô mở mắt ra rồi để cho kí ức của mình lang thang trở về quá khứ. Có lẽ nếu cô đối diện với những con quái vật trong cô, mà chính xác là chỉ một quái vật Xavier, cô có thể tìm lại được giấc ngủ mà bấy lâu cô vẫn khao khát.

Nhịp nhạc mạnh mẽ dẫn lối cô đi trên sàn catwalk. Đầu ngẩng cao, cô thả bước dọc theo lối hẹp, khoác trên người bộ vải lụa. Dây áo mảnh trượt trên bờ vai thon của cô không có vẻ gì là giữ được chiếc áo lót đang phủ xuống gần rốn cùng phần váy bên dưới che phía sau cô. Khuôn mặt xinh đẹp của cô trông vô cảm với mái tóc đỏ sẫm cắt ngắn quá vai và duỗi thẳng một cách tàn nhẫn. Đôi mắt to mơ mộng màu lục bảo của cô được kẻ phấn đậm... Với Rose để đạt đến những điều đó chẳng hề khó khăn gì.

Vào tuổi mười sáu, cô được phát hiện tại buổi diễn Birmingham Clothes Show rồi người ta hỏi cô có muốn trở thành siêu mẫu không. Cao 5 feet 8 (khoảng 1m77) và ốm như sậy, cô đúng là khuôn người mà hãng người mẫu đang tìm kiếm.

Cha mẹ cô đều là bác sĩ, đã bàn bạc lời đề nghị đó với cô, và cuối cùng cũng đồng ý để cô làm người mẫu, nhưng chỉ trong kì nghỉ ở trường thôi. Nghề danh của cô chỉ đơn giản là “Maylyn”, một cách chơi chữ từ chính cái tên Rosalyn May, bởi theo lời cha mẹ, nếu cuối cùng cô cũng xem xét nghiêm túc đến việc trở thành bác sĩ, thì tốt hơn là không nên dùng tên thật làm gì.

Liếc quanh những người xem với vẻ hào nhoáng, Maylyn hoàn toàn không hề nhận biết được cả tràng vỗ tay nhiệt tình. Tối nay tâm trí cô chỉ nghĩ tới việc dọn nhà vào tuần tới, và việc khi nào cô sẽ đóng gói xong tất cả đồ đạc của mình.

Sau cái chết bi thảm của cha mẹ vào tháng một năm ngoái trong chuyến đi từ thiện đến Trung Phi, khi mà vụ rớt máy bay ấy đã làm chết tất cả mọi hành khách trên đó, Rose nhận thấy cô chỉ còn lại một mình với Peggy, người giúp việc đã chăm sóc cô từ lúc lên hai. Sau khi nói chuyện qua với thím Jean và chú Alex, gia đình duy nhất cô còn, họ quyết định Rose sẽ ở lại nhà cô tại Luân Đôn với Peggy cho tới khi hoàn thành xong kì thi chứng chỉ A.

Mùa hè năm đó cô đậu cao với toàn điểm A mặc dù cô vẫn còn nặng lòng với nỗi thương tiếc cha mẹ. Cô được nhận vào học y tại trường đại học Luân Đôn, nhưng cô quyết định hoãn lại một năm và tập trung vào công việc người mẫu với ý định kiếm đủ tiền trang trải cho việc học ở trường y.

Giáng sinh năm trước, Peggy thông báo sẽ kết hôn trong vài tháng tới, và vì vậy Rose đã rao bán căn nhà lớn của gia đình rồi quyết định mua một căn hộ cách đó vài dãy phố. Trớ trêu thay, vì cái chết của cha mẹ mà cô lại còn giảm thêm mấy kí nữa, và nghiệp người mẫu của cô thật sự lại càng thăng tiến, vì thế tiền bạc không còn là vấn đề với cô nữa.

Cô đang ở Barcelona tham dự vào một vài show diễn từ thiện được đồng tổ chức với giải đua Spanish Grand Prix vào tháng Năm. Bản thân cô thích được ở lại Anh với gia đình chú thím tại Yorkshire để ăn mừng sinh nhật hơn. Hôm nay cô vừa tròn mười chín tuổi, thế mà khi nhìn quanh đám đông hoàng nháo, cô có cảm giác mình như chín mươi tuổi vậy. Nhưng sẽ sớm xong việc thôi, cô tự an ủi mình.

Maylyn người mẫu, bước như thể được lập trình về phía cuối sân khấu hẹp rồi với một cái lắc hông, cô xoay vòng. Chiếc váy ngắn bằng lụa xám mà được coi là một bộ đồ dạ hội xòe ra quyn rũ quanh đùi, và cô có cái suy nghĩ phản bội rằng không một người phụ nữ nào có thần kinh bình thường lại mặc thứ này đi ra ngoài cả. Một cách hoàn toàn vô thức, cô mỉm cười bởi ý nghĩ đó. Tuần tới với một căn hộ mới cùng một kì nghỉ dài, rồi đến tháng Chín, cô sẽ lại trở thành sinh viên một lần nữa.

Thả bước trở lại sân khấu, cô cảm thấy tóc gáy mình đang dựng đứng cả lên cùng với sự phấn khích đến rợn người không mong đợi làm cô sùng sốt. Mắt cô mở to và đột ngột nhận thấy có một người đàn ông cao ráo, đẹp trai quyn rũ đang đứng ở một bên sân khấu, đôi mắt sẫm của anh ta dán chặt vào cô ánh lên những cảm xúc mãnh liệt, khuôn miệng rắn chắc ấy cong lên một nụ cười đầy nhục cảm.

Ồi quỷ thiệt! Anh ta nghĩ cô đang cười với mình! Anh đã đến xem buổi diễn ngày hôm qua và Maylyn khó có thể không để mắt tới anh. Anh ta cũng đã xuất hiện ở hậu trường và nói chuyện với cô.

“Maylyn, tôi rất mong được gặp cô. Tối nay cô thật nổi bật.”

Với tính kiêu ngạo của tuổi trẻ đầy trí tuệ, Maylyn đã tránh xa mọi cạm bẫy mà những người mẫu khác từng bị rơi vào. Cô không hút thuốc, và hiện vẫn chưa từng người đàn ông nào có thể thuyết phục cô lên giường cả. Nhưng ngay khi nhìn vào người lạ mặt này, cô như đánh mất toàn bộ bản thân mình vào trong đôi mắt ấm áp tựa sô cô la nóng ấy. Cô cảm thấy như máu mình đang bị tia laze làm cho khuấy động và má cô đỏ bừng cả lên. Cô không thể kéo cái nhìn chằm chằm của mình ra khỏi anh rồi trong phút chốc, mọi ý nghĩ định kiến của cô về tình yêu và đạo đức đều tan biến theo mây khói. Từ sâu thẳm, bản năng cô mách bảo rằng người đàn ông này rất nguy hiểm, nhưng cô phớt lờ tất cả. Ngược nhìn mỉm cười với anh - anh ta cao phải trên mét tám, cô nói “Cảm ơn anh,” giọng cô như khàn đi.

Anh mời cô một điếu thuốc, nhưng cô từ chối. Anh nói rằng có thể tìm cho cô thứ gì đó mạnh hơn. Cô biết mà túy thì đầy rẫy trong giới người mẫu, nhưng cô không hề có liên quan gì tới nó. Bị vỡ mộng một cách cay đắng, cô tưởng anh là tay buôn ma túy nên đã tát anh rồi bỏ đi... Bỗng nhớ ra mình đang ở đâu và phải làm gì, cô dứt cái nhìn ra khỏi tên ác quỷ đẹp trai ấy rồi hoàn thành màn diễn.

“CÔ KHÔNG ĐƯỢC phép cười,” nhà thiết kế Tây Ban Nha đã thuê cô làm mẫu vô cùng giận dữ, cáu với cô ngay khi cô bước vào hậu trường. “Và tôi nghĩ rằng cô đang lên cân đấy.”

Maylyn nhìn vào người đàn ông thấp, da ngăm đen, ẻo lả như đàn bà và cô lại mỉm cười. Mánh khoe của mấy tay thiết kế để giữ những người mẫu tiếp tục đầu quân cho mình là nói với họ rằng họ đang mập ra nhưng cô không còn bận tâm nữa. “Xin lỗi mà, Sergio,” cô cười toe toét. “Tôi không thể ngăn mình được.”

“Cô thiệt là không thể chịu được đó Maylyn; xinh đẹp nhưng không thể chịu nổi,” Sergio tuyên bố. “Chỉ một lần trong đời thôi, xin cô hãy cố gắng làm theo những gì tôi bảo đi. Mặc nguyên bộ váy đó rồi ra đằng trước và hòa đồng vào. Bữa tiệc sắp bắt đầu rồi, mọi người ở Tây Ban Nha cùng tất cả tay đua với nhà tài trợ trên thế giới đều ở đây cả đấy.”

“Tôi phải đi thật sao?” Maylyn rên rỉ.

“Nếu cô muốn được trả lương thì câu trả lời là, phải đi.”

Lấy cho mình một ly sâm banh từ người phục vụ đi qua nhưng cô không hề có ý định uống chút nào. Maylyn lách người đi qua đám đông. Cô đáp lại vô số lời chào gọi mình với một nụ cười thoáng qua cùng cái gật đầu. Cuối cùng thì cô cũng thấy được chỗ mà cô đang tìm kiếm; một góc nhỏ yên tĩnh đằng sau cây cọ lớn được trồng trong chậu, rồi cô nghiêng người dựa vào tường. Cô rút một chân ra khỏi đôi giày cao gót đến kì cục, và thở dài nhẹ nhõm. Với chút may mắn thì trong chốc lát nữa cô sẽ có thể thoát khỏi đây để trở về khách sạn, rồi vừa liếc quanh về cảnh giác, cô vừa trút hết sâm banh trong ly vào chậu cọ.

“Tôi thấy rồi đó nha. Thật là tàn nhẫn - cô tàn phá cái cây vô tội ấy cũng dễ dàng như cô đã phá hủy niềm hy vọng của tôi ngày hôm qua.”

Cô sững sốt đánh rơi cái ly vào trong chậu và quay đầu lại, cô ngạc nhiên khi thấy người đàn ông da ngăm cao ráo, người đã thu hút sự chú ý của cô lúc trước trên sân khấu, đang lướt đi về phía sau ở bên kia cây cọ.

Cô đỏ bừng tới tận chân tóc. “Tôi không cố ý... Tôi không...” cô lắp bắp về tuyệt vọng, nhịp tim đập nhanh hơn khi cô nhìn vào anh.

Anh thậm chí còn ấn tượng hơn những gì cô đã nhớ. Anh có khuôn mặt của một thiên thần nơi hạ giới, cô suy nghĩ viễn vông. Anh đẹp trai đến khó tin với làn da màu ô liu của đàn ông vùng Địa Trung Hải. Đôi chân mày cong màu đen mọc hoàn hảo trên đôi mắt nâu sẫm với chút ánh vàng. Anh có chiếc mũi không quá thẳng với lỗ mũi hơi phồng lên cùng xương gò má cao, làm hầu hết phụ nữ đều vì đó mà chết mê chết mệt.

Cộng thêm bờ miệng rộng gợi cảm, anh hấp dẫn đến không tưởng. Maylyn đã cao rồi nhưng anh phải vượt hơn cô cả hơn hai tấc. Bờ vai rộng của anh căng ra trong chiếc áo sơ mi được cắt may khéo bằng vải sợi mảnh, một chiếc thắt lưng chạm trổ làm bằng da thắt ngang hông anh trên chiếc quần xếp ly màu kem. Anh ăn mặc bình thường nhưng cô nhận thấy đó toàn là đồ hiệu được thiết kế riêng.

Anh dựa vào bức tường bên cạnh cô, đứng bắt chéo một chân qua mắt cá chân kia, để lộ ra đôi giày da thủ công loại tốt nhất. “Tôi chỉ giỡn thôi, Maylyn. Tôi chỉ muốn có cơ hội đính chính lại sự hiểu lầm. Tôi không phải là tay buôn ma túy như cô đã tưởng ngày hôm qua, tôi chỉ cố xác thực rằng cô không bị nghiện thôi. Tôi chỉ sợ là những định kiến của mình về giới người mẫu như người ta vẫn đề cập lại xuất hiện, và tôi xin lỗi.”

Maylyn tin anh ta; trong lần gặp thứ hai này anh trông có vẻ quá đàng hoàng so với một kẻ buôn ma túy. “Thôi được rồi,” cô lạnh nhạt đáp, cô biết quá rõ quan điểm của công chúng về người mẫu và ma túy.

“Tôi có thể đảm bảo với cô rằng tôi kiếm sống bằng việc làm chân chính, và tôi thực sự muốn được nói chuyện với cô lần nữa mà không bị tát vào mặt,” anh mỉm cười và cô quên đi mọi nghi ngờ đã dành cho anh.

Cô hoàn toàn bị vẻ ngoài ấy làm cho say đắm, môi cô cong lên thành một nụ cười hoàn hảo với sự khuây khỏa cùng cơn rùng mình vì phấn khích mà cô cảm thấy. “Nếu chỉ là nói chuyện thôi thì anh bắt đầu đi,” cô nói xác xược.

“À thực ra thì trong đầu tôi cũng có một vài ý định khác,” anh lè nhè giọng khàn khàn.

Với cảm giác thất vọng thực sự, Marylyn đứng thẳng lên rồi trượt chân trở lại đôi giày. Cô không nhớ đã đếm được bao nhiêu tên đàn ông đẹp mã, lớn tuổi hơn từng tiếp cận cô trong cả năm qua. Cô đã hy vọng rằng người này sẽ khác, nhưng rõ ràng là không được như vậy. “Anh tìm sai người rồi,” cô nói lạnh lẽ.

“Không phải thế đâu.” Anh nắm lấy cánh tay cô khi cô sắp đi khỏi. “Làm ơn đi. Ý tôi là tối nay tôi chưa ăn gì cả, và tôi rất lấy làm vinh dự nếu cô chịu dùng bữa tối với tôi.”

“Tôi thậm chí còn không biết tên anh kia mà,” Maylyn nhắc, rất thèm được đồng ý lời mời ăn tối cùng anh.

Những ngón tay của anh quanh cánh tay trần của cô làm khắp người cô nổi lên một cảm giác tê rần, thú khoái cảm mà cô chưa từng trải qua trong đời trước đây. Đôi mắt sẫm trầm mặc như xuyên thấu qua cái mặt nạ người mẫu cô đang đeo và vươn tới chạm được vào người còn gái trong cô, vậy là cô sẵn sàng tin vào anh.

“Không sao.” Một bên chân mày của anh nhướng lên vẻ mỉa mai. “Tôi cho rằng cô biết...”

Anh dừng lại giữa câu, cái nhìn chăm chú của anh nheo lại vẻ hoài nghi trên khuôn mặt cô, và những gì anh đọc được qua nét mặt trẻ trung, cởi mở từ cô dường như đã làm anh đổi ý. “Cho phép tôi tự giới thiệu, tôi là Xavier Vadespino, hai mươi chín tuổi và còn độc thân. Thêm nữa, tôi là người Tây Ban Nha, chính xác là người vùng Sevillano. Hiện tại tôi đến Barcelona để tham gia cuộc đua.”

Giọng nói khẽ nhấn êm tai của anh chảy qua người Maylyn như sự vuốt ve, mơn trớn. Anh có vẻ đẹp tự nhiên đầy thu hút; cô nghĩ có lẽ là anh đã hoàn toàn nói thật. Và trong phút giây đó, cô quyết định mình không cần thận trọng với lời mời từ anh làm gì nữa. Xét cho cùng thì hôm nay cũng là sinh nhật của cô...

Cô đưa tay mình ra. “Maylyn, tôi mười chín tuổi và còn độc thân. Ngoài ra, tôi là người Anh và đến Barcelona để diễn thời trang.” Cô lặp lại cách anh giới thiệu, bờ môi đầy đặn của cô tách ra để lộ hàm răng trắng ngà với nụ cười thanh thản.

“Liệu điều này có đồng nghĩa với việc cô sẽ đi ăn cùng tôi không?”

Bàn tay nhỏ bé của cô chìm trong lòng bàn tay to lớn hơn nhiều của anh, còn bàn tay kia của anh thì rơi xuống vòng quanh eo cô. Cô cảm thấy như bị điện giật xuống đến cả gót chân, nhưng đôi mắt cười anh dành cho cô đã làm cô mờ mắt trước nguy cơ rình rập.

“Đúng vậy,” Cô đồng ý, bị nụ cười sáng chói của anh mê hoặc.

“Tôi sẽ không bao giờ nhìn thấy chậu cọ nào mà không nghĩ tới cô,” Xavier nhận xét khi anh đưa cô ra khỏi phòng.

“Tôi từng có những lời khen thậm chí còn hay hơn nữa kia,” Maylyn khúc khích cười khi ngược lên nhìn anh qua hàng mi dày.

“Nhưng tôi đoán chắc với cô là không cái nào thành thật như vậy đâu,” Xavier nói với vẻ khá nghiêm túc.

Đôi mắt họ gặp nhau rồi tan chảy vào nhau, một màu xanh ngầy thơ hòa lẫn cùng một màu sô cô la sành sỏi, rồi trong khoảnh khắc, đám đông cùng tiếng ồn như biến mất còn trái đất thì như ngừng quay.

“Maylyn,” Xavier thì thầm, đưa một ngón tay dài vuốt má và xương hàm cô. “Một cái tên dễ thương dành cho một cô gái xinh đẹp.”

Dạ dày cô cuộn lên một tia nóng rực từ bụng cô, rồi lan dần xuống nơi thầm kín hơn của cơ thể cô. Cô bị cái nhìn trong mắt anh làm cho hoảng hốt nhưng lại không thể thoát ra khỏi đó. Cô không biết điều gì đang xảy đến với mình, chỉ biết rằng nó có ý nghĩa rất trọng đại. Maylyn hé miệng ra định làm dịu đi sự căng thẳng bao quanh họ. Nhưng anh đã đặt một tay lên đôi môi khẽ mở của cô.

“Không, đừng nói gì cả, không cần thiết đâu.”

Cái nhìn có ánh vàng của anh quét xuống khắp chiều dài thân hình thon chắc của cô, và cô xấu hổ khi nhận ra ngực mình đã sừng lên còn núm vú cô thì cứng lại sau lớp lụa xám. Cô thấy khó thở, tim đập nhanh trong lồng ngực, và rồi không thể cưỡng lại nữa, cô ngược nhìn lại anh.

“Tôi biết,” anh nói với cô, bàn tay anh mạnh mẽ quanh cái eo thon nhỏ kéo cô sát vào anh. Đôi mắt sẫm của anh nhìn như muốn thiêu rụi mắt cô, và cô biết rằng anh sắp hôn cô. Nhưng một người đàn ông đã gọi Xavier bằng giọng bản ngữ và khoảnh khắc ấy biến mất. Mái đầu ngạo mạn của anh quay về phía người kia khi anh đáp lại nhanh chóng bằng một nụ cười.

Sau đó, anh đẩy cô đi qua đám đông. Anh bị nhiều người khác nhau ngăn bước vô số lần, và đáp lại cả hàng tá lời chào hỏi, nhưng tại vì đã số bọn họ đều là người Tây Ban Nha, nên Maylyn không hiểu nổi câu nào cả. Chỉ khi đi gần tới lối ra, Maylyn mới nhớ đến việc cô ở đâu và đang mặc gì trên người.

“Khoan đã. Tôi cần phải thay đồ.”

“Cô trông đã hoàn hảo rồi mà.” Xavier khàn khàn nói vào tai cô.

“Nhưng đây không phải là đồ của tôi,” cô thoát khỏi cái nắm tay của anh và hít vào một hơi thật sâu.

“Maylyn, cô đây rồi. Tôi nghĩ là tôi đã bảo cô hòa nhập vào rồi cơ mà.” Sergio xuất hiện bên cạnh cô. “Liệu việc đó có quá đáng lắm với cô không vậy?” anh ta nhặng xị cả lên. “Tôi muốn mọi người đều nhìn thấy thiết kế này.” Bàn tay anh ta vung vẩy hai bên người cô. “Tôi đặt rất nhiều mong đợi vào việc đem tới chút biến đổi đến thị trường đại chúng, vì thế xin cô đẩy, bé yêu, hãy hòa đồng đi.”

“Cô ấy đang làm thế rồi. Với tôi.” Cánh tay dài của Xaveir vòng quanh eo cô lần nữa, rồi trao cho Sergio một ánh nhìn khắc nghiệt. “Còn về bộ váy. Hãy thanh toán cho tôi. Tôi đang đưa Maylyn đi ăn tối.”

“Khoan đã, chờ chút xíu.” Chưa từng có ai mua quần áo cho Maylyn và chắc chắn không thể để một người đàn ông cô chưa biết rõ làm điều đó. Anh có thể đã làm cô say mê nhưng cô chưa hoàn toàn bị đần độn.

“Tôi không hề nhận ra cô đang đi với Ngài Valdespino, cô gái yêu quý à. Thôi cô cứ giữ lấy bộ váy và đi đi.” Sergio gần như đang đẩy cô ra khỏi cửa. “Chúc bữa tối ngon miệng và đừng quên trưa mai có một buổi biểu diễn riêng cho hoàng gia đấy.”

Rồi quay sự chú ý sang Xavier, anh ta nói thêm, “Tôi thực sự cần cô ấy vào mười hai giờ ngày mai.”

Trước khi cô biết đến cô đang đụng phải chuyện gì thì Maylyn đã ở bên trong một chiếc xe thể thao đen dài cùng với Xavier ngồi cầm lái, tăng tốc qua những con phố ở Barcelona.

“Ý của tôi về việc thay đồ là tôi không có ý định mặc bộ đồ này xuất hiện ở nơi công cộng.” Cuối cùng cô cũng tìm lại được tiếng nói của mình. Cô nhấn mạnh thêm. “Đây không phải là kiểu ăn mặc của tôi chút nào cả.”

“Không sao đâu.” Xavier nhìn nghiêng về phía khuôn mặt muốn nổi loạn của cô, đôi mắt tối của anh tràn đầy sự vui thích. “Tôi có một giải pháp hoàn hảo rồi đây. Chúng ta sẽ ăn ở chỗ tôi.”

“Nhưng, nhưng mà...” cô ấp úng không thành lời. Cô khó lòng từ chối được sau khi tuyên bố rằng không muốn bị người ta thấy mình trong bộ đồ chết tiệt này.

Một bàn tay to lớn, mạnh mẽ đặt trên đầu gối cô. “Đừng lo lắng Maylyn à, em sẽ được an toàn khi đi cùng tôi. Tôi hứa đấy.”

ROSE nằm trần trọc trên giường. Đó là lời đầu tiên Xavier từng hứa với cô trong suốt bấy nhiêu năm trời, và nó cũng giả tạo như người đã hứa. Từ những trải nghiệm của bản thân, cô nhận ra rằng, Xavier đã có được cô vào thời điểm thay đổi trọng yếu trong đời cô.

Sau hơn một năm thương tiếc cha mẹ và làm việc như một cái máy, cô gần như sắp hồi phục lại. Căn nhà của gia đình đã bán đi rồi, còn cô thì đang tiến hành việc mua căn hộ của chính mình. Peggy, cô giữ trẻ thời thơ ấu, sắp sửa đi lấy chồng, và Rose chuẩn bị bước vào thế giới của người trưởng thành, không còn ở trong thế giới đầy ảo tưởng của người mẫu nữa.

Cô đang mong chờ đến ngày được đi học đại học và nghiên cứu về ngành nghề mà cô thực sự muốn theo đuổi. Cô bước dọc sàn catwalk tối hôm đó với sự tự tin cao độ và lần đầu tiên trong hơn một năm qua đã có nụ cười thực sự hiện trên bờ môi đầy đặn của cô. Đó cũng là sai lầm lớn của cô.

Ngắm nhìn những tia ban mai chiếu rọi ngang qua bầu trời, Rose phải thú nhận với bản thân mình. Cô rên rỉ cuộn người trên giường và vùi mặt vào gối, cố ngăn những kí ức cuối cùng tràn về. Nhưng không ích gì cả, đêm hôm đó đã đi vào ám ảnh những giấc mơ của cô trong nhiều năm trời, và từ đó cũng ảnh hưởng đến cách nhìn của cô với đàn ông. Đó là khoảng thời gian trong quá khứ mà cô đã vượt qua và tiếp tục sống. Rút cục thì cô vẫn muốn có một người chồng và gia đình của riêng mình. Liệu cô có để một mối tình một đêm ấy phá hỏng cuộc đời mình mãi không? Xavier, người đã làm tổn thương cô, thậm chí còn không nhớ cô là ai. Phải đối mặt với điều đó, cô kiên quyết tự nhủ. Anh ta có gì tốt đẹp cơ chứ?

Maylyn đứng giữa căn phòng rộng lớn, tự hỏi mình đang làm cái quái gì ở nơi này. Sàn nhà bằng gỗ sáng bóng còn cửa sổ thì chạy dọc theo chiều dài một bức tường; còn cảnh quan bên ngoài là một bức tranh tuyệt vời của Barcelona về đêm. Nhìn xung quanh, cô nhận thấy đồ đạc ở đây đều nhỏ xinh cả, hai chiếc trường kỉ trắng tinh và một chiếc bàn thấp bằng cẩm thạch đen. Ở đó có một lò sưởi thanh nhã bằng đá hoa cương mà đồ vật duy nhất bên trên nó là khung hình bạc nhỏ.

Cô bước ngang qua căn phòng rồi nhìn vào tấm ảnh. Đó là hình Xavier tay quàng qua một người đàn ông khác, và một cô gái xinh đẹp tóc sẫm đứng giữa họ. Tất cả bọn họ đều đang cười và cô gái có đeo một chiếc nhẫn lớn trên tay.

“Bạn của anh đấy ư?” cô hỏi, cố gợi chuyện.

“Đúng vậy, bạn tốt của tôi đấy.” Xavier mỉm cười.

“Anh có một căn nhà thật dễ thương,” cô thốt ra, nụ cười của anh càng làm tăng thêm sự bồn chồn trong cô.

“Em nghĩ vậy thật sao?” Xavier nhìn với vẻ chán nản khắp phòng, rồi quay trở lại ngắm thân mình đang căng lên của cô. Anh nhận lấy cái nhìn chăm chú đầy cảnh giác từ cô, rồi nói thêm, “Đừng trông có vẻ sợ hãi như vậy chứ. Anh sẽ không nhảy bổ vào em đâu.” Và đưa cánh tay giữ lấy cô, anh quay cô lại đối diện với anh. “Anh mời em đến ăn tối, chỉ thế thôi.”

“Anh biết nấu ăn ư?” cô hoài nghi hỏi, lấy lại vẻ ngượng ngập tinh vi mà nghề người mẫu đã dạy cho cô trong khi cố lờ đi thân hình nam tính của anh đang áp sát vào cô cùng nhịp tim đập mạnh của chính cô.

“Dĩ nhiên rồi. Anh có nhiều tài lẻ lắm đấy.” Maylyn thấy mình càng bị anh thu hút hơn với cái nhún vai cùng bàn tay xòe ra của anh.

“Em tin anh,” cô nói, mắt lướt nhìn thân hình cao lớn của anh trong khi trí tưởng tượng của cô buông thả với ý nghĩ về những tài vật khác mà anh có.

“Em thấy thế nào với món trứng tráng kiểu Tây Ban Nha chính cống và rau trộn, dùng chung với rượu trắng hảo hạng?” anh hỏi, bờ miệng rộng của anh cong thành một nụ cười thỏa mãn, cho cô biết rằng anh đọc được chính xác cô đang nghĩ gì.

“Rất ngon đấy, cảm ơn anh,” cô cứng nhắc đáp lời, và anh bật cười.

“Em thật là ngộ đó Maylyn!” đôi mắt anh nhìn xuống cô vẻ rạng rỡ, bàn tay anh vòng quanh phía trên cánh tay cô. “Đi nào, em có thể làm món rau trộn,” rồi anh dẫn cô vào phòng bếp.

Trong suốt mười lăm phút sau, họ cùng nhau nấu ăn rất vui vẻ. Maylyn như ngưng thở trong chốc lát khi anh chạm nhẹ phải cô lúc di chuyển trong không gian chật hẹp và cô phải cố lờ đi phản ứng của mình. Nhưng sau đó, khi cô ngồi đối diện anh tại chiếc bàn ăn nhỏ với đĩa thức ăn đặt trước mặt, và anh rót đầy rượu vào ly của cô, cô lại bị chấn động bởi một cảm giác thiếu tự tin khủng khiếp. Trước đây cô chưa từng bao giờ ở với người đàn ông nào một mình trong căn nhà của anh ta cả, và giờ đây một cảm giác tội lỗi vì những gì mình đang làm bỗng dâng tràn trong cô. Một người đàn ông xa lạ mà lại còn ở nước ngoài nữa chứ, cô chưa bao giờ cư xử liều lĩnh như thế trong đời. Nhưng một khi cô nhìn vào khuôn mặt đẹp trai đến khó tin, bờ vai rộng cùng với đôi cánh tay màu đồng khỏe mạnh và mái tóc đen mang chút vẻ bụi bặm của anh, cô như đánh mất toàn bộ ý thức thông thường mà mình có.

“Uống mừng nàng Maylyn xinh đẹp nào.”

Nâng ly của mình lên, cô chăm chú nhìn vào anh, anh có vẻ đẹp đầy ấn tượng đến nỗi làm cho tim cô đau nhói. Chậm rãi đưa ly lên môi, Xavier nhắm nháp một hớp rượu, đôi mắt màu sẫm của anh lười nhác lướt qua lớp vải lụa mỏng manh trên nơi ngực cô. Maylyn uống vội một ngụm rượu nhưng cô không tài nào kiểm soát được phản ứng từ cơ thể mình, ngực cô đang căng phồng lên còn núm vú thì se lại gần như là đau đớn dán chặt vào lớp vải.

Cô đột ngột đặt ly xuống và ngượng ngập đưa một tay qua vai che lấy ngực, sửng sốt vì những gì anh có thể đem tới cho cô chỉ bằng một cái nhìn tán thưởng. Nhưng rồi Xavier đã đưa tay qua bàn giữ lấy tay cô lại.

“Không, Maylyn. Đừng bối rối.” Nắm lấy tay cô, anh nói thêm, “Anh cũng như em vậy thôi. Chỉ nhờ có chiếc bàn mới che đậy được nỗi xấu hổ của anh,” anh nói với nụ cười hài hước châm chọc.

Miệng cô hé mở vẻ sửng sốt khi cô hơi muộn màng trong việc hiểu ra ý anh ám chỉ. “Ôi trời,” cô thốt lên như một trinh nữ thời Victoria, khuôn mặt cô đỏ lên như gấc.

Xavier hất đầu về phía sau và cười lớn. “Thật là ngây thơ, anh không tài nào tin được. Nhưng em đã đúng khi nói về bộ đồ đó, Maylyn. Nó không phải để dành cho bất cứ người đàn ông nào ngoài người yêu ngầm. Bây giờ thì em ăn đi trước khi mọi thứ nguội hết.”

Anh lớn tuổi hơn cô, nhiều kinh nghiệm hơn; anh có thể đùa cợt về phản ứng từ cơ thể anh nhưng Maylyn thì không. Cô ăn hai muỗng đầy thức ăn, rồi lấy nĩa gạt phần còn lại qua bên. Cô không dám nhìn vào anh bởi cô sợ nếu làm như vậy thì mình khó lòng mà thở được.

“Chuyện gì vậy Maylyn? Em không ưa món trứng trắng ư?” Xavier lo ngại hỏi.

Cô ngẩng đầu lên và cố mỉm cười. “Không phải đâu, món này ngon tuyệt, nhưng hình như em đã đánh mất sự thèm ăn của mình rồi ấy.”

“Em là một người mẫu. Anh hiểu đó là công việc của em. Nhưng em đã xinh đẹp hoàn hảo rồi mà Maylyn.” Đôi mắt màu tối nổi bật của anh dán chặt vào cô. “Quá hoàn hảo đến nỗi đó sẽ là một tội ác nếu chỉ vì khát vọng khờ dại được mảnh mai mà phải phá hỏng vẻ hoàn mỹ đó.” Anh kiên nói với cô , “Bây giờ thì em ăn đi.”

Và cô đã làm theo.

Xavier làm cô thoải mái khi nói về niềm đam mê xe của anh. Cô suy ra rằng anh làm việc ở đường đua. Nhanh chóng họ nói chuyện như những người bạn cũ. Cô kể cho anh một vài chuyện vui xảy đến với cô khi làm người mẫu, còn anh đáp lại bằng việc nói cho cô biết cha anh đang quản lý một nông trại ở miền Nam Tây Ban Nha. Anh chọc cho cô cười khi miêu tả về nỗ lực thảm khốc của anh trong việc trở thành dũng sĩ đấu bò ở một đấu trường tại Seville và anh đã bị hất té.

Anh cười theo cô, và cô quên mất ngày sinh nhật của mình, quên đi tất cả trù ốức hấp dẫn tuyệt đối từ người đàn ông này. Nhưng còn hơn thế nữa, cô nghĩ họ như đang giải bày tâm sự với nhau. Họ chỉ ngồi nói chuyện về tất cả mọi thứ cho tới khi Xavier chỉ ra rằng anh chưa từng ngồi quá hai tiếng trên chiếc ghế cứng nhắc trong bếp như thế này trong đời anh, rồi đề nghị đi qua phòng khách.

Lát sau, cô ngồi về thoải mái bên cạnh anh trên chiếc trường kỷ sang trọng trong phòng khách, uống cà phê anh pha, và liếc trộm khuôn mặt nhìn nghiêng đẹp trai của anh. Cô bất ngờ cảm thấy nổi bồn chồn không yên làm má cô đỏ ửng cả lên. Bữa ăn đã xong, còn cà phê cũng sắp hết.

Đến lúc cô phải rời khỏi thôi. Anh đã cư xử như một quý ông hoàn hảo. Chính Maylyn mới là người có vấn đề trong việc giữ mình khỏi anh. Cô không biết có chuyện gì với mình nữa, cô từng gặp hàng tá đàn ông đẹp trai trong suốt thời gian làm người mẫu nhưng không ai có ảnh hưởng với cô như cách của Xavier đã làm.

Ngồi dài bên cạnh cô trên chiếc trường kỷ, đôi chân anh trải ra phía trước với vẻ dễ chịu hờ hững, anh trông thoải mái và gợi cảm đầy tội lỗi. Cái nhìn quyến rũ của cô nấn ná nơi chân anh. Những bắp cơ ở đùi anh làm cô đoán rằng anh hẳn phải là một tay đua giỏi hơn cả những gì anh đã nói.

Hơi nóng dâng lên bên dưới làn da cô, tại những nơi mà ý nghĩ ương ngạnh dẫn dắt cô tới, và cô vội đưa mắt nhìn lên. Nhưng cũng không khá hơn bao nhiêu cả; cô chần chừ liếc nhìn vào ngực anh, anh đã cởi một vài nút áo sơ mi trên ra, làm thoáng để lộ đám lông đen và cô gần

như bị ngập trong thôi thúc được đưa tay ra lướt xuống bên dưới áo sơ mi của anh. Liệu chúng mềm hay cứng nhỉ? Rồi xấu hổ với những ý nghĩ gợi tình của mình, cô vội đứng dậy.

“Em nên về thôi,” cô nói, giọng cô khàn đi khi cô bồn chồn cố kéo gấu váy xuống. “Đã trễ lắm rồi mà mai em còn phải đi làm nữa.”

Cô đánh liều nhìn xuống anh và bị ngọn lửa vàng trong đôi mắt tối tăm của anh làm cho sững sốt. Anh đưa tay lên giữ lấy tay cô, rồi trước khi cô biết chuyện gì đang xảy ra, anh đã kéo cô xuống ngồi vào lòng anh. “Em chưa đi được nếu không có một nụ hôn chúc ngủ ngon, anh chắc đấy!”

“Xin anh đấy, anh sẽ làm hỏng chiếc váy mất.” Maylyn nói ra điều đầu tiên xuất hiện trong đầu cô. “Em phải về.”

Cô biết mình nói nghe như một con ngốc, nhưng với đôi tay rắn chắc quanh eo cô, hông cô vừa vặn trong lòng anh, còn bàn tay kia của anh thì đang siết chặt bờ vai trần của cô, cô cảm thấy mình yếu ớt như một con mèo con.

“Chưa được đâu, em hãy xem nụ hôn này như một món quà vậy.” Bàn tay mạnh mẽ của anh trêu chọc vạch lên gáy cô, kéo mặt cô gần hơn vào anh, và cô cứng người lại trước sự thích thú bùng lên đột ngột khắp người mình. Những ngón tay dài của anh luồn vào trong tóc cô, đẩy đầu cô về phía anh một cách chậm rãi như không muốn làm cô sợ. Nhưng ánh mắt anh lại nói lên ý hoàn toàn khác.

“Em không thể nhận.” Cô không biết là mình đang từ chối cái gì nữa, bộ váy hay nụ hôn của anh.

“Em hãy xem nó như một món quà sinh nhật.” Bờ môi gợi cảm của anh lướt nhẹ qua đôi môi cô. “Maylyn ngọt ngào của anh.”

Một nụ cười rạng rỡ làm mắt cô rực sáng, và cô khẽ nghiêng người khỏi anh. “Làm cách nào mà anh biết hôm nay là sinh nhật của em?” cô hỏi, trong chốc lát bỗng quên đi tình huống nóng bỏng mà cô đang mắc phải.

Anh đón nhận câu nói của cô bằng một tiếng cười trầm khàn. “Anh không hề biết. Chúng ta thật đúng là thần giao cách cảm!” Đưa hai tay vòng quanh người cô, anh đem tới cho cô một cái ôm thật chặt. “Chúc mừng sinh nhật cưng à, nhưng sao em không nói cho anh biết trước? Một miếng trứng tráng khó có thể là bữa tiệc ăn mừng hoành tráng được, nếu biết trước, anh đã dẫn em ra ngoài ăn rồi,” Xavier nói về thân mật. “Nhưng còn gia đình, bạn bè em đâu cả rồi, họ không muốn chung vui với em ư?”

Đôi mắt xanh rực rỡ của Maylyn nhòe đi. Anh thực là một người tử tế và chu đáo. “Cha mẹ em chết gần được mười tám tháng rồi.”

“Tội cho em quá.”

Lúc này, mái đầu đen của anh cúi xuống, môi anh chiếm lấy cô trong một cái hôn dài ngọt ngào, đê mê, nụ hôn từ nguồn an ủi và lòng trắc ẩn. Miệng cô hé mở mềm mại trước áp lực tình tế của đôi môi anh, và với tiếng rên khàn đột ngột, Xavier quay người cô xuống bên dưới anh trên chiếc trường kỷ, môi anh vẫn không rời khỏi cô.

Maylyn không biết cái gì đã ảnh hưởng tới cô. Một phút trước đây cô còn cảm thấy rất an toàn và dễ chịu trong vòng tay anh nhưng phút sau cô lại lao mình vào dòng xoáy nhục cảm mà chính cô còn không hiểu hết về nó. Bị kẹp chặt dưới cơ thể dài rắn chắc của anh, đôi bàn tay

anh to lớn ôm lấy khuôn mặt cô, bờ môi anh chuyển động đòi hỏi trên môi cô, lưỡi anh chìm trong miệng cô, ngấu ngiến lấy sự ngọt ngào trong đó bằng nỗi đam mê đói khát làm cô quay cuồng đầu óc. Cánh tay thanh mảnh của vô vòng quanh anh, cơ thể mềm mại trẻ trung ôm riết lấy anh, anh đùa giỡn với những giác quan của cô còn hơn bất kì loại ma túy nào từng có.

Những ngón tay linh hoạt của cô trượt lên bờ vai rộng của anh rồi ngây ngất lướt vào đám lông đen mượt trên đó. Cô có cảm giác như chưa từng được hôn cho tới giây phút này, điều đó giống như một tia chớp, một sự giác ngộ. Cô sinh ra là để dành cho khoảnh khắc này. Theo bản năng, cô đáp lại với sự khẩn thiết, một nỗi khát khao đã mong chờ cả đời người để bộc phát. Cô rung mình bởi sự mãnh liệt từ nỗi đam mê của chính cô; cô không chỉ đơn giản là đầu hàng trước những đòi hỏi nam tính từ Xavier mà cô còn hân hoan đáp lại và đòi hỏi thêm nữa.

Cuối cùng Xavier cũng nhấc đầu mình lên, đôi mắt nâu sẫm của anh tan chảy khi gặp đôi mắt màu lục của cô, lúc này cả hai đều cố lấy lại hơi thở của mình. Bàn tay anh âu yếm lướt từ mặt xuống bờ vai cô, một dây áo của cô bị kéo trễ xuống cánh tay, và anh lui người lại nhìn vào nhìn chăm chăm vào khuôn ngực màu kem căng phồng hoàn mỹ.

“Em thật là tuyệt,” anh nói, rồi dịu dàng ôm lấy ngực cô, ngón cái của anh quét ngang qua núm vú hồng, mắt anh nhìn theo ngón tay mình trong sự say mê khi đầu ngực cô vểnh lên căng cứng dưới sự mơn trớn đầy kinh nghiệm của anh.

Maylyn run rẩy, mắt cô dán chặt vào khuôn mặt nghiêng mạnh mẽ của anh trong sự say mê mù quáng, đôi bàn tay nhỏ nhắn của cô luồn trong tóc anh, kéo miệng anh trở xuống với cô. Khắp người cô cháy lên cùng sự kích thích hoang dại, mùi xạ hương đầy nam tính từ anh tràn ngập mũi cô, và cô thêm khát đến đau đớn được nếm vị của anh.

“Không phải ở đây, Maylyn.” Xavier cất giọng, rồi nâng người cô trong vòng tay, anh đưa cô qua phòng ngủ.

Cô lẽ ra phải kháng cự lại, nhưng mọi tia hy vọng cho sự sáng suốt quay về đều lạc mất khi miệng anh lại một lần nữa tìm đến cô. Rồi cô nằm trên giường và Xavier lăn người lên trên cô, đôi mắt tối của anh ánh lên những mảnh vàng của nỗi khao khát nồng cháy, lúc này anh trượt chiếc đầm ra khỏi vai cô, để lộ ra đôi bờ ngực cao, săn chắc trước cái nhìn của anh.

“Lạy Chúa, em thật hoàn hảo.” Trong giây lát anh đã cởi áo sơ mi và quần dài, rồi lên giường cùng cô.

Không phải là trước đó Maylyn chưa từng bị quyến rũ bởi vẻ đẹp từ thân thể anh. Cái nhìn e thẹn nhưng đã bị làm cho mê hoặc của cô lang thang khắp người anh, từ bờ vai rộng đến lồng ngực vạm vỡ được che phủ bởi đám lông đen mọc tự do rải rác. Sự phấn khích sôi lên trong máu cô như thứ sâm banh tuyệt hảo nhất, nỗi tò mò thúc đẩy cô nhìn xuống thấp hơn, nơi bản chất đàn ông của anh hội tụ rõ ràng đã cương cứng lên giữa cặp đùi rám nắng rắn chắc.

Cô nuốt khan xuống và anh đã lăn lên trên cô, bàn tay mạnh mẽ của anh cởi đồ cho cô, rồi lướt dọc theo chiều dài đôi chân, bằng một cử động khéo léo anh đã lột bỏ quần tất cùng giày cô. Khỏa thân trên giường, hoàn toàn bị phơi bày trước ánh nhìn chăm chăm của anh, cô thở hổn hển khi anh chậm rãi lê đầu ngón tay dọc lên trên chân cô, đem đến cho cô những cơn sóng gợn khắp da thịt nhạy cảm, làm cô run rẩy trong nỗi khao khát khẩn thiết như nhu cầu được hít thở.

“Xavier,” cô rên rỉ gọi tên anh.

“Anh thích cái cách em gọi tên anh,” anh gầm gừ, bàn tay anh vuốt ve hông cô, đến chỗ cong lại nơi thắt lưng, lên trên bầu ngực rồi đến cổ họng của cô.

Anh chống người mình lên trên một khuỷu tay, bờ vai rộng của anh chồm lên trên cô, rồi sau đó đến mái đầu đen của anh cúi xuống và miệng anh một lần nữa lại tìm đến cô. Họ hôn nhau với niềm đam mê nguyên sơ làm máu trong huyết quản của cô sôi cả lên. Bàn tay anh lướt khắp người cô, những ngón tay linh động xoay tròn phần đỉnh mướt mà, một bên trước rồi đến bên kia và sau đó vuốt ve phần thấp hơn bên dưới vùng bụng phẳng của cô, đến những lọn quần mềm mại nơi giao nhau giữa đùi cô.

Chưa từng có người đàn ông nào đụng chạm vào cô quá thân mật đến vậy và trong giây lát, vẻ ngoài đứng đắn bao phủ lấy cô, nhưng nó liền bị dập tắt ngay khi đầu anh chìm sâu vào một bên núm vú căng cứng rồi mút cái núm hồng ấy trong hơi nóng từ miệng anh. Cô bật ra tiếng rên rỉ, thân thể cô run lên với khoái cảm gần như là đau đớn, và rồi anh dùng lưỡi mình xoa dịu cô, làm cho trái tim cô nện thành thịch trong lồng ngực.

Maylyn chưa hề biết đến những cảm giác này, những khao khát mà cho tới tận bây giờ mới tồn tại với cô. Cô chạm vào anh, đôi tay cô vòng quanh bờ vai rộng của anh, vuốt xuống lưng rồi ôm lấy lồng ngực anh. Cô khám phá ra rằng đám lông mà cô từng thắc mắc lúc trước rất mềm và quăn, và cô bị cái núm sỏi nam tính giấu dưới lớp lông mềm đó làm cho mê hoặc. Cơ thể anh khiến cô say đắm. Anh quyến rũ cô; lúc nào cô cũng cảm thấy mình như đang ở trên lửa, da cô nóng bừng hết lên. Cô không tài nào điều khiển được sự hưởng ứng của bản thân; mà thực ra là cô cũng không hề muốn điều khiển chút nào cả khi mà đôi bàn tay cùng cái miệng thành thạo của anh làm cô chìm sâu hơn vào bùa mê của anh.

“Xin anh...” Maylyn thở hổn hển một cách hoang dại.

Cô nhìn lên khuôn mặt đã bị đam mê làm cho biến dạng của, da anh bị kéo căng qua xương gò má cao còn đôi mắt nâu sẫm của anh thì biến thành hồ nước đầy khát khao mãnh liệt, và cô biết rằng đó là vì cô.

“Lạy Chúa! Em không cần phải cầu xin đâu,” Xavier gầm gừ khi anh di chuyển lên người cô rồi đẩy cái cứng nóng vào thân thể mềm mại của cô.

Trong khoảnh khắc anh điếng người khi nhận thấy một hàng rào đang ngăn cản anh cùng tiếng kêu bị bóp nghẹt từ cô, nhưng bàn tay cô đã siết chặt quanh lưng anh, cô hôn làn da mướt nơi vai anh, và rồi thốt lên cùng cơn khoái lạc khi anh lại đẩy vào nơi nóng ẩm mềm mại của cô.

Maylyn khám phá ra ý nghĩa thực sự của ham muốn xác thịt. Cơ thể cô theo bản năng biết làm thế nào để đáp lại khi cong người lên áp sát vào anh, đón nhận mọi cú đẩy từ bộ phận nam tính của anh với niềm khoái lạc nồng cháy rợn rợn, móng tay cô cắm vào lưng anh. Cô như vút bay cao hơn và cao mãi tới một nơi chưa từng biết đến, tim cô nện như sấm, còn đôi tay tham lam của cô thì mãnh liệt giữ chặt lấy anh, chỉ sợ rằng anh sẽ dừng lại và ngăn cản nỗi khao khát của cô chạm được vào sự sung sướng mà cô biết rằng đang chờ cô chỉ ngay phía trước.

Rồi điều đó cũng xảy đến; cơ thể cô run lên trong những đợt sóng của sự giải thoát nóng bỏng nối tiếp lên nhau khi anh đẩy vào cô lần cuối. Âm thanh mà cô còn nghe được chỉ là tiếng rên của chính mình khi cô cảm nhận cơn rung mình từ cơ thể tuyệt diệu của anh trong cơn cực điểm khoái lạc bùng nổ.

Xavier đổ ập người lên cô, đầu anh gục trên chỗ cong nơi cổ cô, và cô đưa bàn tay run rẩy của mình lên vuốt nhẹ mái tóc đen ẩm mồ hôi của anh, cô yêu cái cách anh dựa vào người cô, yêu hơi ấm của cơ thể rắn chắc ấy lan khắp người cô. Và cô yêu anh...

Xavier thở dài rồi lật người nằm ngửa lên và trượt một cánh tay xuống bên dưới eo cô, nâng người cô lên để cô nằm nghiêng nửa người trên lồng ngực anh. “Anh là người đầu tiên.”

Anh vén sợi tóc xoắn ẩm ướt ra khỏi chân mày cô, đôi mắt tối của anh tìm kiếm khuôn mặt đỏ ửng vì nổi đam mê trọn vẹn của cô. “Sao em không nói cho anh biết trước hả Maylyn?”

“Anh đừng để tâm đến điều đó nữa” cô vừa nói vừa nâng người lên để có thể ôm ngang ngực anh rồi nhìn vào khuôn mặt đẹp trai chìm trong bóng tối của anh. “Rồi một lúc nào đó việc này cũng phải xảy ra thôi,” cô cố mỉm cười, nhưng cuối cùng lại chỉ có thể cắn môi vẻ bồn chồn. Cô không biết phải cư xử thế nào trong tình huống này; và cất tiếng cười.

“Maylyn, điều đó chẳng đáng vui gì cả, nếu anh biết trước, anh đã dịu dàng và từ tốn hơn.”

“Xin lỗi,” cô nói vẻ lạnh nhạt. “Như anh biết đó, em không quen với những việc như vậy.”

Xavier rên lên, rồi nâng bàn tay vuốt nhẹ tóc cô xuống phía sau bằng một cử chỉ dịu dàng. “Và em nghĩ rằng anh quen chắc” anh thì thầm, làn môi anh lướt qua đỉnh đầu cô. “Thật ra anh phải tự thú là mình chưa từng quen với điều này. Đây cũng là lần đầu tiên với anh. Anh chưa từng ngủ với cô gái trong trắng nào trong đời anh trước đây cả, còn về việc xin lỗi,” anh nâng cằm cô lên để nhìn vào đôi mắt màu lục to tròn của cô. “Anh không xin lỗi đâu Maylyn. Anh rất vui sướng, anh có cảm giác mê mẩn như ở trên cung trăng. Em là của anh, chỉ của riêng mình anh bây giờ và mãi mãi, và lát nữa thôi, anh sẽ chứng minh cho em thấy điều đó hết lần này đến lần khác.” Môi anh tách ra cùng một nụ cười gợi cảm, đôi mắt anh nháy múa với vẻ ma mãnh làm tim cô nổ ra cùng tình yêu trong lồng ngực.

Cô táo bạo cúi xuống và đặt một nụ hôn nhẹ lên mũi anh. “Để sau đi. Em cần phải đi tắm đã.”

“Chán vậy,” anh cười toe toét. “Anh sẽ đi cùng em.”

“Không,” cô thoát ra khỏi cái ôm của anh, rồi ngồi dậy. Cô có thể đã mất sự trinh trắng nhưng cô không thể để mất luôn lòng tự tôn của bản thân.

“Phòng tắm ở đằng kia kìa.” anh khoát tay chỉ vào cánh cửa ở bức tường đối diện, đôi mắt anh sáng lên vẻ thích thú khi nhìn cô. “Nhưng em phải nhớ lấy việc em là của anh và em sẽ sớm phải chia sẻ mọi thứ cùng anh, kể cả phòng tắm.”

“Em hứa, hứa đấy,” Maylyn giỡn.

Vắt một chân qua phía bên kia giường trong khi liếc nhìn quanh căn phòng đã chứng kiến bước ngoặt lớn của cô khi bắt đầu bước vào thế giới đàn bà. Cô lặng lẽ cười thầm, và rồi bật cười lớn lên. Cô lột bỏ tấm dra giường để quần quanh người mình, ngắm nhìn Xavier đang hoàn toàn khỏa thân nằm dài trên giường. “Khăn trải giường sa tanh màu đen, Xavier! Anh đúng là quá quắt thật! cô trêu chọc anh rồi bước ngang qua căn phòng đi vào buồng tắm trong khi vẫn còn khúc khích cười.

Lúc cô quay vào phòng ngủ sau khi đã rửa sạch lớp trang điểm và cố chải gọn tóc, cô đứng khựng lại ngay cửa. Xavier đang nằm ngửa, mắt anh nhắm nghiền lại, bờ ngực rộng của anh nâng lên hạ xuống đều đặn, cánh tay anh sải dài, không hiểu sao lúc này thân thể màu đồng của anh lại hoàn toàn mất hết vẻ cảnh giác, và cô bị mê mẩn bởi cảm xúc của tình yêu, cô hầu như không thở được nữa.

“Trở lại giường đi Maylyn, anh có thể cảm nhận được em đang đứng đó,” Xavier khẽ nói mà không hề mở mắt.

“Làm sao mà anh biết em đang ở đây?” cô hỏi khi đi đến giường rồi thả tấm khăn rơi xuống người.

“Em là nửa kia của anh mà.” Mắt anh mở ra giữ lấy cô, ánh nhìn ấm áp từ đó làm cô sững sờ. Cái nhìn chăm chú của anh chậm rãi lướt qua thân hình mảnh mai trần trụi của cô, rồi trở lại khuôn mặt sạch sẽ của cô, một cảm xúc bị giữ lại hiện lên khuôn mặt đẹp trai của anh. “Anh biết là em đẹp rồi, nhưng khi không trang điểm, em thậm chí còn tuyệt hơn nữa. Đến với anh đi,” rồi anh đưa tay mình ra.

Cô tin tưởng đặt bàn tay mình vào trong tay anh, và anh kéo cô xuống vào vòng tay mình. Anh hôn cô với nụ hôn dài vẽ lưỡi nhấc, lưỡi anh lướt qua bờ môi cô, vào trong nơi tận cùng sâu kín của miệng cô rồi chậm rãi, họ bắt đầu lại vũ điệu tình yêu của mình.

TIẾNG CHUÔNG ĐIỆN THOẠI từ đâu vọng tới đánh thức Maylyn ra khỏi giấc ngủ sâu không mộng mị. Cựa mình cô định ngồi dậy nhưng nhận ra không thể được bởi một bàn tay mạnh mẽ nam tính đã ghim chặt người cô xuống giường. Trong phút chốc, cô như bị mất phương hướng, nhưng rồi kìm lại ứa về. “Xavier, điện thoại kìa,” cô nói, lay cánh tay đang ôm lấy cô, lòng thầm cầu mong rằng cũng sẽ thấy được tình yêu trong mắt anh sáng nay giống như cô đã thấy vô số lần suốt đêm qua. Cô hồi hộp nhìn, hơi thở bị nghẹn lại trong họng.

“Maylyn.” Anh dịu dàng gọi tên cô, giọng anh trầm khàn trong cơn ngái ngủ, cánh tay anh siết nhẹ quanh cô. Rồi mắt anh vụt mở ra, khuôn mặt anh sáng lên cùng nụ cười rạng rỡ khi anh trông thấy cô đang nhìn mình. “Vậy ra đó không phải là mơ.”

Nỗi sợ hãi của cô biến mất như tuyết tan trên lửa. “Không phải, và tiếng điện thoại kia cũng không,” cô nói với anh, đáp lại bằng một nụ cười trên bờ môi căng mọng đầy tình yêu. Anh ấn vội một nụ hôn lên miệng cô rồi nghiêng người với lấy cái vật đang kêu ồn ào ở chiếc bàn bên cạnh. Maylyn nằm xuống lại và ngắm anh qua đôi mắt khép hờ. Anh trông thật tuyệt; cô muốn cầu vào mình để chắc rằng mọi chuyện xảy ra tối hôm qua đều là thật.

Xavier yêu cô; anh muốn cô ở lại với anh. Anh đã yêu cầu cô ngưng làm công việc người mẫu và cô vui mừng bằng lòng bởi dù sao thì cô cũng sẽ nghỉ làm, nhưng trước khi cô có thể giải thích thêm, anh đã kéo cô trở lại vòng tay anh rồi làm tình một cách tuyệt vời với cô. Nhưng điều đó không còn quan trọng nữa. Không gì cả ngoại trừ những cảm xúc họ dành cho nhau. Cô thấy khuôn mặt anh bỗng tối sầm, đôi chân mày đen của anh cau lại vẻ dữ tợn, anh trông già và khắc nghiệt hơn rất nhiều và một nỗi sợ thể không lý giải chợt xoắn lại, rợn khắp xương sống Maylyn.

Anh động mạnh điện thoại xuống rồi vắt đôi chân dài qua phía bên kia giường.

“Có chuyện gì vậy anh?” cô hỏi, đưa tay đặt lên chiếc lưng rộng của anh. Anh quay người lại như thể mới vừa nhận ra cô đang ở đây.

Một nụ cười gượng cong lên trên bờ môi rắn chắc của anh. “Xin lỗi, em yêu nhưng anh phải đi tới đường đua; anh không biết sẽ đi bao lâu nữa.” Đôi mắt nâu sẫm của anh nấn ná trên khuôn mặt hồng hào ngái ngủ của cô. “Cô gái sinh nhật của anh,” rồi vuốt nhẹ mái tóc cô lên khỏi chân mày, anh nói thêm, “Chỉ mới sáu giờ rưỡi thôi, em ngủ lại đi. Anh sẽ để cho em một chìa khóa của căn hộ trên bàn bếp cùng thẻ ghi địa chỉ.”

Anh cúi đầu xuống hôn cô thật nhanh, những sợi râu cứng trên hàm anh cọ vào làn da mịn màng của cô. “Nếu anh về sớm được thì sẽ ghé qua buổi trình diễn của em. Buổi diễn cuối mà,” anh nói với chút thỏa mãn. “Nếu không thì anh sẽ gọi cho em tại khách sạn, rồi đến đón em.” Và đi về phía phòng tắm, anh nói thêm, “Nhưng nếu trước năm giờ anh không gọi cho em thì em cứ dọn đồ từ khách sạn rồi đi đến đây đợi anh, được chứ?” Nói rồi anh biến mất vào trong phòng tắm.

Maylyn kéo tấm dra sa tanh màu đen lên cơ thể trần trụi của cô và mơ màng thở dài, rồi trong

phút chốc, cô nhanh chóng chìm lại vào giấc ngủ. Cô không thấy được Xavier quay trở lại phòng ngủ và âu yếm mỉm cười với cô. Nhưng cô khẽ cựa mình trong giấc ngủ khi cô cảm nhận một nụ hôn nhẹ tựa như tơ khẽ đặt trên đôi môi hé mở của cô, và trong giấc mơ ấy, cô tưởng như nghe thấy giọng một người đàn ông nói với cô rằng: Anh yêu em.

Maylyn ngẩng nhìn hình bóng mình trong gương trên chiếc bồn rửa mặt ở phòng tắm của Xavier, và mỉm cười toe toét. Cô trông thật khác, khuôn mặt cô mang một vẻ khác lạ còn bờ mi mềm mại, sung phồng của cô thì như nói lên tất cả những gì đã xảy ra, nhưng cô không để tâm! Cô đang yêu. “Xavier!” Cô muốn trèo lên nóc nhà gọi to tên anh, Hoàng tử cổ tích của riêng cô. Nhưng thay vào đó cô chỉ một mình ngân nga khi đi về phía bếp. Cô còn thời gian uống một tách cà phê trước khi gọi taxi đưa cô trở về khách sạn.

Cô ôm tách cà phê được rót đầy trong tay mình, hít lấy mùi hương tuyệt vời rồi thở ra, một cái thở dài tràn đầy niềm vui sướng trọn vẹn. Cô chưa từng bao giờ để ý đến những giác quan của bản thân. Mọi thứ trong thế giới của cô đều trở nên rõ nét hơn. Một sự biếng nhác ngọt ngào xâm nhập khắp cơ thể cô, vài nơi trên người cô bị đau, nhưng chúng chỉ làm tăng thêm trạng thái mê mải đã có từ đêm qua.

Cô liếc nhìn chiếc chìa khóa đặt trên bàn cạnh tấm thiệp địa chỉ. Chiếc chìa khóa ánh lên dưới nắng ban mai, chiếc chìa mở đến phần còn lại của đời cô... Một tương lai sáng lạn đang trải ra trước mắt cô cùng Xavier, người cô yêu. Cô quen anh mới chỉ hai ngày nhưng không nghi ngờ gì nữa, anh chính là người tri kỷ của cô. Cô nhặt tấm thẻ lên đặt vào trong ví rồi cầm chiếc chìa khóa trong tay. Cô nghe có tiếng chuông cửa từ ngoài vọng vào, át cả tiếng xe cộ ồn ào. Âm thanh đó càng rõ hơn; rồi khi nghe thấy tiếng cửa mở, cô liền vụt ra khỏi chỗ ngồi. Xavier đã quay về.

Vội vàng đi vào phòng khách, mắt cô sáng lên đầy mong đợi khi nhìn vào người đàn ông đang bước vào cửa. Cô mở miệng định nói nhưng rồi khựng lại. Đó là người hoàn toàn xa lạ... Anh ta có chiều cao trung bình, thân hình nặng nề, và khá hấp dẫn với mái tóc xoăn đen. Anh mặc quần jean cùng chiếc áo len ngắn tay màu trắng, trong tay cầm một cặp tài liệu mà sau đó anh ta đã làm rớt xuống chân mình, đôi mắt anh nheo lại nhìn thẳng vào cô từ đầu đến chân. Rồi anh ta nói cái gì đó bằng tiếng Tây Ban Nha, nghe có vẻ đáng ngờ là tiếng chửi rủa.

“Anh đang làm gì ở đây vậy?” cô chột hỏi khi nhận ra tình trạng nguy hiểm của mình.

“Tiếng Anh của tôi không được tốt cho lắm, nhưng tôi tên Sebastian Guarda” anh ta tự giới thiệu. “Tôi sống ở đây.”

“Nhưng anh không thể làm vậy, đây là nhà của Xavier mà.”

“À Xavier,” anh lắc đầu rồi đi tới ngồi xuống chiếc ghế sofa, ngửa đầu về phía sau và nhắm mắt lại. “Xavier ở với tôi tại căn hộ này trong suốt tuần giải Grand Prix: Và đây không phải là nhà của cậu ấy, hay bất kể là cái gì cậu ta đã nói với cô.” Mở mắt ra, anh ta nhìn vào cô vẻ nhạo báng. “Cậu ấy đâu rồi? Vẫn còn nằm trên giường và sai cô đi pha cà phê ư?”

“Không có, anh đi làm rồi,” cô nói với anh ta rồi chỉ ước rằng mình đã ngậm miệng lại; thật là dở khi để cho anh ta biết cô đang ở trong căn hộ một mình.

“Đi làm á!” rồi anh ta cười phá lên. “Tôi cho rằng đó cũng là lời biện hộ hay đấy. Nhưng này quý cô nhỏ bé, tôi đang rất mệt, tôi đã đi xe cả hàng giờ đồng hồ, tôi muốn một tách cà phê rồi đi ngủ. Xavier và tôi chia sẻ cùng nhau mọi thứ,” rồi thô lỗ ngược lên nhìn cô, anh ta nói thêm, “nhưng trong tình trạng này, cô trông có vẻ kiệt sức mà tất nhiên là tôi cũng thế. Vậy sao cô không rời khỏi đây luôn đi.”

Maylyn tái nhợt đi như thể những gì anh ta nói đã có tác động đến cô. “Thật đáng ghê tởm, tôi không tin được anh tí nào cả. Xavier yêu tôi. Anh ấy, anh ấy muốn tôi ở lại đây,” cô lắp bắp, và khi cô nói ra, cô nhận thấy mình nghe có vẻ thật yếu ớt.

Anh ta đón nhận lời cô bằng cái khịt mũi vẻ chế nhạo, nhưng rồi như thể nhận ra cô nghiêm túc, người đàn ông đó đứng dậy, “Cậu ấy nói với cô vậy à.”

“Đúng thế, anh ấy sẽ gặp tôi sau khi xong việc ở đường đua.” Xavier đã hứa như vậy. Maylyn từ chối không muốn tin rằng anh đã nói dối cô ư? Cô không muốn chút nào... nhưng rồi một âm thanh hoài nghi khẽ vang lên trong đầu cô, cô thực sự đã biết gì về Xavier? Ngoại trừ anh là người tình tuyệt vời, và cô bỗng nhớ ra người đó. “Anh chính là người đàn ông trong tấm hình đặt trên bệ lò sưởi.”

“Đúng vậy, và Xavier Valdespino không hề đi làm, không phải như cô, tôi biết điều đó,” Sebastian Guarda nói với cái nhướn mày nhạo báng hướng về cô. “Tiền của cậu ta dùng để tài trợ cho một đội đua xe công thức một, thú vui của một người đàn ông vô cùng giàu có. Cậu ta sở hữu một ngân hàng thương mại, và có nhà cửa ở Seville, Madrid và Buenos Aires, nơi cậu ấy sở hữu nhiều đất đai rộng lớn.”

Cô cảm thấy như mình bị ai đâm một cú vào bụng.

Nhận ra chiếc chìa khóa trong lòng bàn tay, cô xem nó như bùa hộ mệnh. “Nhưng anh ấy đã đưa chìa khóa cho tôi,” anh ta khẽ lầm bầm rồi đưa đôi mắt nhìn khuôn mặt tái xanh của cô về giễu cợt, anh nói thêm vào, “Và dĩ nhiên là cô đã thử vào ổ khóa rồi chứ, cô gái nhỏ?” Giọng anh ta mỉa mai không thể nhầm lẫn được.

Maylyn nhắm mắt và chỉ muốn chết ngay tại chỗ. Vậy là cơn ác mộng tồi tệ nhất của cô đã thành sự thật. Cô ngu ngốc nhìn vào chiếc chìa khóa và nhận ra rằng mình chưa hề có ý định thử nó trước khi đi khỏi.

“Xavier giữ cả xâu chìa khóa, đó là mảnh khước ưa thích để cậu ta rũ bỏ những mối tình một đêm mà không chút phiền phức. Tôi biết điều đó vì cậu ta là bạn thân của tôi và còn dính hôn với em tôi nữa. Nhưng nếu cô không tin thì cứ thử nó vào ổ khóa đi.”

“Dính hôn với em của anh ư!” Maylyn thì thầm.

Với nỗi hoảng loạn dâng lên, cô nhận ra tấm hình trong khung ảnh mà cô đã hỏi Xavier tối qua chính là của anh cùng vị hôn thê. Cơn buồn nôn cao xé bao tử cô, và cô thấy choáng nhẹ, điều đó không thể là sự thật được, tâm trí cô kêu gào.

Người đàn ông đột nhiên đứng bên cạnh giữ lấy cánh tay cô. “Cô không sao chứ? Trông cô xanh quá.” Đôi mắt đen của anh lướt qua bộ đồ mỏng manh cô đang mặc rồi nhìn trở lại khuôn mặt trắng bệch không chút phấn son của cô.

“Đến đây ngồi xuống đi, cô đang bị sốc đấy.” Maylyn ngoan ngoãn để anh ta dẫn đến chiếc ghế sofa.

“Cho phép tôi xin lỗi cô thay cho người anh em của mình, tôi rất lấy làm tiếc. Tôi đã không nhận thấy, cô trẻ hơn nhiều so với những người phụ nữ cậu ấy thường đưa lên giường.”

Sebastian Guarda thật tử tế. Anh ta quàng một cánh tay qua vai cô, và cố diu dàng an ủi cô. “Cô đã thấy bức ảnh trên bệ lò sưởi; nó được chụp ba tháng trước. Có cần tôi nói thêm không?”

“Nhưng em của anh... Anh không phiền chứ? Ý tôi là... anh biết Xavier không chung thủy mà

đúng không?”

Tiếng cười của anh ta cắt ngang câu hỏi ngần ngại từ cô. “Gia đình của Xavier là một trong những gia tộc lâu đời nhất ở Seville, tổ tiên của cậu ấy mang hai dòng máu Ma Rốc và Tây Ban Nha. Cậu ấy theo chủ nghĩa truyền thống, vì hôn thê phải còn là trinh nữ trước đêm tân hôn, và vì thế cậu ta sẽ không chung thủy cho tới khi kết hôn, chỉ đơn giản vì để thỏa mãn nhu cầu của người đàn ông với nhiều loại phụ nữ sẵn lòng với cậu ta. Điều đó không có nghĩa lý gì với Xavier còn Catia thì lại thông cảm cho việc này. Dù vậy, đôi khi, cũng như là bây giờ, tôi thực sự thấy xấu hổ vì những hành vi của cậu ta. Tôi có thể thấy cô không phải là hạng người sành sỏi tầm thường, vì vậy một lần nữa, cho tôi xin lỗi cô.”

Chết lặng người vì cơn sốc và ghê tởm, Maylyn không thể nói được lời nào. Sebastian gọi cho cô một chiếc taxi và mười phút sau cô đã ở trên đường về lại khách sạn.

Nhà thiết kế Sergio rất phấn khởi trước màn trình diễn thời trang của cô trưa hôm đó, và anh ta đã nói như thế với cô lúc ở sau cánh gà. “Tuyệt vời Maylyn. Đây chính xác là những cảm xúc mà tôi đã tìm kiếm.” Nước mắt dâng lên trong đôi mắt xanh biếc của cô, rồi cô chớp mắt vô cùng giận dữ. “Tôi mừng vì có ai đó đã thấy hài lòng,” cô nói với giọng run run.

“Ôi lạy Chúa, cô đã phải lòng Xavier rồi, thật tội cho cô quá,” cánh tay Xavier vòng quanh vai cô, biểu hiện của anh ta tràn đầy sự cảm thông khi nhìn vào khuôn mặt xanh xao của cô. “Lẽ ra tôi phải cảnh cáo cô trước, người ta đồn rằng anh ấy đã đính hôn với một cô gái trẻ xứng với mình, mặc dù anh ta là tay sát gái khét tiếng. Nhưng công bằng mà nói thì anh ta lại rất rộng rãi với đàn bà trong đời. Hãy nhìn vào mặt sáng của vấn đề đi, một trong những nhân viên của anh ta đã liên lạc với tôi sáng nay, và sắp xếp để trả tiền cho bộ đồ này rồi, vì vậy giờ đây cô chính là nữ chủ nhân đầy kiêu hãnh sở hữu nguyên bản bộ váy của Sergio huyền thoại rồi đó.”

Nghe Sergio nói như vậy, mọi tia hy vọng yếu ớt còn sót lại trong cô rằng có lẽ mọi việc đều chỉ là sự nhầm lẫn tai hại, rằng Xavier sẽ đến buổi biểu diễn hay liên lạc với cô ở khách sạn, đều tan theo mây khói. Anh đã mua cô với giá của một bộ đầm. Nếu như trước đây cô không phải là không thích bộ đồ này, thì giờ đây cô ghét cay ghét đắng nó.

Trở về phòng mình ở khách sạn, Maylyn gọi điện cho sân bay, và may mắn có được một chỗ trên một chiếc máy bay du lịch cho thuê sẽ rời khỏi đó lúc bốn giờ rưỡi chiều. Cô vội vàng ném quần áo vào trong một cái va ly. Nước mắt chảy xuống má cô khi cô xé chiếc đầm ra thành từng mảnh vụn rồi quăng vào thùng rác. Cô không dám phân tích xem liệu những giọt nước mắt đang rơi đó là vì trái tim cô tan vỡ hay chỉ đơn thuần do cô nổi giận với chính bản thân bởi đã ngu ngốc tin vào tình yêu sét đánh. Cô cư xử như một người trẻ khờ dại bị những lời nói dối của Xavier làm cho mê muội. Không bao giờ nữa đâu, cô thề với lòng mình, rồi gọi xe taxi.

Gác ống nghe điện thoại xuống, cô nhặt ví của mình lên kiểm tra xem có hộ chiếu trong đó chưa. Cái nhìn của cô dừng trên tấm danh thiếp tên Sebastian Guarda cùng địa chỉ và số điện thoại căn hộ. Bằng chứng không hơn không kém rằng Xavier đã nói dối - anh đã không đưa cho cô số điện thoại thật của chính anh. Điện thoại reo và cô nhấc lên nghe lần nữa.

“Maylyn, em đang chơi trò gì vậy? Em để lại chìa khóa,” Giọng Xavier giận dữ vang lên từ đầu giây bên kia.

“Tôi không cần chìa khóa, cũng không cần anh nữa. Tạm biệt.” rồi cô gác máy.

Tiếng chuông điện thoại lại reo lên khi cô nhặt va li lên rồi đi khỏi.

CHƯƠNG BỐN

Tiếng gõ cửa làm Rose thức giấc. Chớp mắt về ngái ngủ, cô bắt đầu ngồi dậy, và rồi chợt nhận ra rằng mình không phải đang ở nhà bởi nội thất ở đây thật xa lạ. Cô lấy tay giụi mắt. Hôm qua đã xảy ra chuyện gì thế nhỉ? Xavier Valdespino sắp trở thành người thân trong gia đình cô - thật không chịu nổi khi nghĩ tới điều đó. Cô lén tiếng rên rỉ, chỉ muốn được vui mình trở lại lớp chăn đệm.

“Xin lỗi Rose, nhưng chị phải dậy đi thôi.” Ann đi lại gần giường, trong tay cầm một tách cà phê.

“Mấy giờ rồi em?” Rose lầm bầm, đưa cặp mắt lơ đãng nhìn cô em họ xinh đẹp.

“Mười một giờ rồi. Chị uống cái này rồi lệ đi chuẩn bị đi, chúng ta sẽ rời khỏi đây ngay đây.” Ann đặt cái tách sứ xuống chiếc bàn bên cạnh.

“Mười một giờ!” Rose kêu lên. “Sao em không đánh thức chị dậy?” Đứng đưa chân qua một bên thành giường, cô ngồi dậy với lấy tách cà phê đang bốc hơi.

“Tại Xavier nhắc tụi em rằng sắp chị cho chị về Anh nghỉ phép là để nghỉ ngơi, và khẳng khái bắt tụi em để yên cho chị ngủ. Em nghĩ chị đã chiếm được cảm tình của ông ấy rồi đó!” Ann mỉm cười toe toét với cô.

“Vậy đi mà cảm ơn anh ta, đừng nói với chị,” cô nói khi Ann đi khỏi phòng.

Đứng tắm dưới vòi sen, Rose xấu hổ rên lên. Làm khách mời mà lại ngủ cho đến gần giờ ăn trưa, tất cả đều là lỗi của tên đàn ông xấu xa đó. Bước ra khỏi vòi sen, cô nhanh chóng lau khô mình bằng chiếc khăn tắm mềm rồi quay trở lại phòng ngủ; cô trượt mình vào chiếc áo ngực và quần tất. Đút tay vào chiếc áo thun thể thao ngắn tay, cô mặc vào chiếc quần xám cùng bộ rồi đẩy cái dây nịt làm bằng da rắn vào những lỗ móc quanh thắt lưng, xong cô cài chặt nó quanh vòng eo thanh mảnh.

Trần đầy sức sống trở lại, cô chải mái tóc dài lên, bối rối trước vẻ dị thường của chiếc thắt lưng bằng da rắn. Đó là món quà cô nhận được từ một bộ lạc ở Botsawana, nơi cô đã điều hành trạm xá tại đó một thời gian và cô không hề cảm thấy tội lỗi khi đeo nó. Nhưng cô không hề mơ tưởng đến việc khoác lên mình một chiếc áo lông thú. Thật trớ trêu, cô tự nói với mình với nụ cười toe toét khi bước ra khỏi phòng để đi xuống cầu thang, dư vị của nụ cười còn vương lại làm mắt cô sáng long lanh.

“Chào buổi sáng Rosalyn. Tôi tin rằng cô đã ngủ rất ngon,” Xavier lè nhè, thân hình với đôi chân dài của anh đang đứng dựa vào bức tường nơi phòng khách khi ngắm cô bước xuống.

Đầu cô vẫn giữ cao trong khi mắt lướt nhanh qua người anh. Anh mặc quần jean đen với chiếc áo thun thể thao đồng màu. Anh trông như một tạo vật tuyệt hảo, đầy kiêu hãnh trong từng đường nét của thân hình to lớn. “Vâng, cảm ơn anh,” cô nói cứng nhắc, nhất quyết không để cho mình bị sự hiện diện đầy nam tính của anh lấn át. “Nhưng anh cũng có thể đánh thức tôi dậy kia mà” Cô vẫn còn giận sôi người trước những gì Ann vừa kể. Chính anh là người đã khẳng khái để cô được nghỉ ngơi.

“Còn bây giờ là một lời đề nghị hầu như không thể chối từ được,” anh nói vẻ thích thú “Lần sau tôi phải ghi nhớ rằng cô luôn thức dậy trễ.”

Nhận ra mình đã nói những gì, Rose cảm thấy một màu đỏ nóng bừng đang lan lên khắp mặt

mình, rồi vội vàng chạy khỏi anh về phía sau nhà, nơi có căn nhà bếp che chở cùng những tiếng cười khúc khích đang vang vọng bên tai cô. Người đàn ông đó thật không thể chịu nổi, cô đã quyết định rồi - cô sẽ không đi đâu với anh ta cả.

Ann, Jean và Teresa đang ở trong bếp lúc Rose bước vào, một đĩa trứng cùng thịt muối lớn đã được đặt trên bàn. Cô được bảo ngồi xuống ăn bởi họ sẽ khởi hành trong vòng nửa tiếng tới.

Giữa lúc dùng bữa xiên thức ăn, cô cố nói với họ rằng cô sẽ không đi Tây Ban Nha. “Bây giờ là thế kỷ hai mốt rồi, không ai cần đến một người đi kèm nhắc nhở đâu.”

“Làm ơn đi chị Rose, đừng phí thời gian nữa,” Ann cau mày nói. “Cậu Xavier đã gọi điện cho phi công riêng hai lần để hẹn lại giờ bay rồi. Sân bay ở phía đông miền trung du mùa này trong năm kẹt không thể tưởng vì những chuyến bay thuê nghỉ mát đến vùng Địa Trung Hải. Nếu chúng ta bỏ lỡ chỗ cất cánh kế tiếp thì phải đợi đến mai lặn đấy.”

Trong khi nuốt một miếng đầy trứng, Rose gần như mắc nghẹn. Anh ta có máy bay riêng ư, nhưng sao lại không cơ chứ, anh ta có tất cả mọi thứ khác kia mà, cô cay đắng nghĩ.

“Chị đã dọn xong hành lý chưa?” Ann hỏi.

“Rồi, mà chưa.” Rose càu nhàu. “Những thứ cho kì nghỉ chị để trên lầu và phần còn lại thì ở trong xe.” Đúng rồi, chiếc E-type - nó là cứu cánh của cô. “Nhưng chị không thể rời Bertram được,” cô tuyên bố một cách đắc thắng.

Một chuyển động ở ô cửa làm cô quay đầu lại. Bằng cách nào đó mà căn bếp rộng lớn bỗng như nhỏ lại khi Xavier bước vào cùng chú Alex ở đằng sau. Nhưng chính Xavier mới là người làm cô phải chú ý. Anh ta đứng lặng, từng đường nét trong cơ thể anh đều căng lên, lông mi hạ xuống thấp che phủ lên vẻ mặt của anh.

“Chắc chắn sau một tuần, với sự giúp đỡ từ gia đình thì anh bạn trai của cô vẫn còn được nhớ đến,”

Giọng Xavier trầm hẳn xuống với dấu vết gợi đến một cảm xúc mạnh mẽ đã bị sức mạnh ý chí thuần túy trong anh kiềm chế một cách khắt khe. “Tôi đã phải như thế đấy,” anh nói nhỏ với giọng thô ráp.

Cô hiểu được ngụ ý của câu nói cuối cùng từ anh chỉ ngay trước khi tiếng cười của Ann và Alex vang khắp căn phòng. Rõ ràng là anh đang ám chỉ tới kí ức không thể quên về người vợ quá cố của mình; anh chắc đã yêu cô ấy rất nhiều, Rose nhận thấy điều đó rồi gạt bỏ cảm giác đau đớn giản vật đang hành hạ trong cô. Đặt bữa xuống, cô đẩy chiếc đĩa ra xa. Cố hầu như cảm thấy xót xa cho anh.

Alex vỗ lên lưng Xavier. “Không phải như vậy đâu, ông bạn già ạ, cậu nghĩ sai hết cả rồi.” Tiếng cười lớn của Alex giảm dần xuống thành tiếng khúc khích. “Rosalyn không có bạn trai. Nó đã dồn hết tâm trí vào việc phục vụ cho cộng đồng.” Alex nói trong khi vẫn tùm tùm cười. “Bertram là cái xe của nó đấy.”

Rồi quay về phía Rose, ông nói thêm, “Cháu không cần phải lo về chiếc xe đâu. Chú sẽ để ý đến nó giùm cho. Jean và chú sẽ giữ gìn nó cho tới lúc cháu quay về. Thực ra là cháu cũng đang ban ơn cho chú đó. Chú không thể chờ được ngồi sau bánh lái lần nữa. Cha của cháu cũng từng hay cho chú lái nó, lúc đó đúng là vui thiệt.”

Việc chú Alex nhắc về cha cô cùng nụ cười nuối tiếc không thể nhầm lẫn được khi ông nhìn cô đã thuyết phục được Rose, cô không còn sự lựa chọn nào khác. “Cháu sẽ đi lấy túi với chìa

khóa,” cô duyên dáng nhường bộ rồi đứng dậy, liếc nhìn Xavier khi bước ngang qua anh.

“Tốt lắm, cô gái,” anh nói với nụ cười thoáng qua xua đi sự căng thẳng khỏi những đường nét nổi bật của anh. “Và tôi hứa rằng cô sẽ có một kì nghỉ thú vị.”

Cô suýt mỉm cười đáp lại, nhưng lí trí đã chiếm ưu thế. Cô không cần một lời hứa hẹn nữa từ Xavier Valdespino đầy quyền lực, mà anh lấy đâu ra cách gọi cô là cô gái vậy, thật đúng là kẻ ngạo mạn, Rose nghĩ cộc lốc, rồi thoát về nơi riêng tư ở căn phòng ngủ của mình.

Cô phải thú nhận ngay tức khắc rằng tim mình đập khá nhanh khi cô đặt chân đi lên cầu thang chỉ vì Xavier đã cười với cô. Cô không phí thêm chút thời gian nào nữa, chỉ đem theo ít đồ dùng cá nhân rồi lao xuống cầu thang ra ngoài. Đi vội về phía xe mình, cô mở cốp xe, đặt tay quanh quai xách va li.

“Để tôi,” một bàn tay đàn ông to lớn nhắc cái va li ra khỏi tay cô, rồi xốc nó đặt xuống mặt đất.

Rose ngược lên nhìn vào đôi mắt tối tăm khó hiểu của anh. “Tôi có tàn phế đâu.”

“Tôi có nói cô vậy ư?” anh hỏi, một bên chân mày đen cong lên vẻ ngạo mạn. “Bất cứ người phụ nữ nào gọi một cỗ máy tuyệt diệu như thế này là Bertram thì người ấy hẳn là đã khá tự tin vào bản thân rồi. Chiếc xe này không phải thứ dễ lái cũng như dễ bảo trì đâu.” Phớt lờ cô, mắt anh sáng lên vẻ đánh giá cao chiếc xe thể thao dài, thấp sát đất rồi chậm rãi dạo vòng quanh nó.

Rose lén cười mỉa mai. Về phần Xavier, khi lựa chọn giữa chiếc E-type và cô thì chiếc xe đã thắng đậm trước cô. Cô chẳng là gì cả đối với anh.

Thả lỏng mình một chút, cô đưa chìa khóa cho chú, và ông vừa huýt sáo vui vẻ vừa đi tới chỗ những người còn lại trong gia đình đứng ở thềm cửa, trong khi Xavier đi về bên cạnh cô.

“Có một chuyện hoang đường nhưng khá phổ biến rằng đàn ông thích xe thể thao bởi chúng như là thứ kích thích sự cương cứng nơi họ. Tôi chợt nảy ra ý giống vậy có thể nói với một phụ nữ như cô đấy Rosalyn,” anh nói với đôi mắt sẫm màu cháy lên ánh nhìn đầy nhục cảm làm cô sùng sốt, bởi dạ dày cô cũng thắt lại hưởng ứng.

“Cái gì?” cô thốt lên, bị thu hút bởi nét quyến rũ nguyên sơ trong cái nhìn chăm chăm của anh.

Trong chốc lát anh bỗng thay đổi từ thái độ tinh vi lạnh lùng thành cái gì đó đe dọa nhiều hơn tới sự bình tĩnh của cô. Một nụ cười rộng lộ cuốn hiện lên trên bờ môi gợi cảm của anh làm tim cô thắt lại trong lồng ngực. Cô dút mắt mình ra khỏi mắt anh, hai gò má bỗng dung nóng bừng lên, làm chính cô phải hoảng hốt.

“Thú nhận đi. Bertram. Đối với cô Bertram phải là một cái gì đó thật sự kích thích.” Cô chỉ vừa mới tự thuyết phục mình rằng anh không hề có hứng thú gì với cô với tư cách là một người phụ nữ, còn bây giờ thì... Cô biết anh đang cố ý làm cho cô nổi khùng lên. Nhưng sẽ không bao giờ có chuyện đó.

“Anh điên rồi,” cô nói cộc lốc, nhưng lại quá xấu hổ đến nỗi không thể nhìn thẳng vào anh. Cô thở phào nhẹ nhõm khi Jamie cất tiếng gọi họ vào xe.

Rose nhăn mũi phản đối khi ngồi xuống chiếc ghế trên máy bay và thắt dây an toàn vào. Xavier thì đang đứng nói chuyện với người phi công ở đằng trước phi cơ.

Jamie và Ann vẫn quấn lấy nhau như mọi khi. Rose cau mày khi nhìn thấy vẻ xa hoa rành rành trong chiếc máy bay riêng. Sau những cảnh nghèo khổ cô từng chứng kiến thì việc một người

sở hữu quá nhiều như thế này thật có chút nhục nhã.”

“Cô đang nghĩ gì thế? Một xu có đủ để tôi biết được những suy nghĩ của cô không?” Xavier xuất hiện, ngồi xuống chỗ cạnh cô, vai anh chỉ cách cô có vài inches.

Liếc ngang qua khuôn mặt nghiêng của anh với chút va chạm từ bắp đùi rắn chắc vào cô, cô phát bực khi nhận thấy ý chí quá mềm yếu của mình khi cơ thể chính cô nóng lên đáp lại anh. Một triệu bằng cũng còn chưa đủ để tiết lộ những ý nghĩ thật sự của cô nữa chứ đừng nói, cô chán chường nghĩ. Tại sao chỉ mình người đàn ông này lại có ảnh hưởng mãnh liệt đến cô như vậy? Thật không công bằng chút nào. Nhưng đời là thế. Vì vậy để tìm ra lối thoát dễ dàng, cô đã nói cho anh nghe quan điểm của cô về sự tiêu dùng phô trương.

Thật bất ngờ vì chuyến bay trôi qua khá nhanh khi họ bị cuốn vào cuộc tranh cãi về vấn đề phân chia quyền lợi. Xavier hết sức thông minh và nói năng lưu loát còn Rose thì nhận ra rằng cô đang thực sự thích thú được đấu trí cùng anh. Trong sức nóng phát ra từ cuộc tranh luận về việc các ngân hàng phương Tây xóa nợ cho tất cả những quốc gia thuộc thế giới thứ Ba, một ý kiến mà Rose rất tán thành, còn Xavier vốn là giám đốc ngân hàng lại không đồng tình, cô đã mất tự chủ và buộc tội anh là một tên tư bản tham lam điển hình, một kẻ độc đoán thêm khát quyền lực và Jamie đã phải xen vào.

“Thôi đi chị Rose, cậu ấy đang đánh lừa chị đấy. Cậu em đã quyên góp cho một loạt vô số hội từ thiện, và tài trợ cho nhiều học sinh châu Phi, có trời mới biết còn gì nữa không!”

Rose then thừng ngược đôi mắt thận trọng nhìn Xavier. “Thật không vậy?”

“Tôi đúng là đã có lỗi,” Xavier thì thầm, bờ miệng anh lay động thành một nụ cười ngẩn ngất. “Nhưng vì cô mắc câu quá dễ dàng nên tôi không kiểm lại được.”

Rose nuốt xuống khó nhọc. Chính cô đã có lỗi khi nói lạc qua đề tài khác. “Vậy cho tôi xin lỗi vì đã gọi anh như thế.”

Xavier điềm tĩnh nhìn lại cô, không thể dò biết được gì trong đôi mắt tối của anh, không có lấy một tí gì động đậy có thể tiết lộ từ những đường nét chạm trổ ấy. “Lời xin lỗi của cô hơi vội đó. Ít ra cô cũng đúng một nửa. Tôi là kẻ độc đoán đầy ham muốn,” anh thú nhận bằng một giọng lẽ nhẹ trầm sâu đáng nghi, để lại Rose mơ hồ trong cảm giác bị đe dọa. Tại sao ư? Cô cũng không biết nữa.

Giọng người cơ trưởng vang lên qua chiếc máy bộ đàm, và óc tập trung của cô bị xao lãng. Họ sắp sửa hạ cánh rồi.

SAU ĐÓ ROSE tự hỏi làm sao mà mình có thể ngu ngốc đến như vậy, nhưng lúc mọi thủ tục tại sân bay đã hoàn tất, cô vẫn không có ý kiến phản đối khi Xavier báo cho cô biết rằng Jamie và Ann sẽ đi về nhà anh bằng chiếc limousine đợi sẵn. Còn cô và Xavier sẽ theo sau trong chiếc Ferrari đậu ở phi trường của anh. Cái cơ không có đủ chỗ để hành lý nghe có vẻ xuôi tai.

Nhưng một khi cô ngồi vào chiếc xe thể thao thấp sát đất, với cơ thể dài của Xavier chỉ cách cô vài inches, cô bắt đầu tự hỏi liệu có khôn ngoan không khi ở một mình cùng anh. Cô đưa mắt liếc ngang về phía anh khi anh điều khiển chiếc xe ra khỏi phi trường rồi đi lên con đường chính. “Tôi đã đoán thế nào anh cũng sẽ lái một chiếc Ferrari,” cô nói để phá vỡ sự căng thẳng đang tăng dần trong im lặng.

“Cô hiểu tôi quá rõ rồi đấy.” Cái nhìn thăm tối của anh thoáng lướt qua cô rồi quay trở lại con đường, và ngay lập tức cô nhận ra rằng một lần nữa mình lại lỡ lời.

“À vì anh thích chiếc xe của tôi vậy nên,” cô nhún vai, “Rõ ràng anh là tuýp người chuộng xe thể thao.”

“Chính xác, tôi có một bộ sưu tập khá nhiều các kiểu xe cổ. Chúng được lưu giữ ở ngoại thành. Một ngày nào đó tôi sẽ dẫn cô đến đó ngắm chúng,” anh nói tự nhiên. “Nhưng để đi lại hàng ngày, tôi vẫn thích lái chiếc Ferrari đỏ này.”

“Tại sao lại là màu đỏ? Tôi nghĩ nó hơi chói dưới ánh mặt trời,” cô hỏi tỏ vẻ điềm tĩnh, bởi cô đang tự kiểm chế chặt chẽ bản thân mình.

Bị kẹt trong chiếc xe này cùng ranh giới mỏng manh với Xavier có ảnh hưởng tàn bạo đến những giác quan của cô. Cô không thể ngăn mình ngừng để ý đến những ngón tay khỏe mạnh của anh đang vòng quanh bánh lái, hay chuyển động của từng múi cơ, bắp thịt nơi đôi chân dài khi anh lái chiếc xe đi qua dòng giao thông ìn ỏi.

“Tôi theo chủ nghĩa truyền thống mà. Theo quan điểm của tôi thì một chiếc Ferrari chỉ có thể là màu đỏ.”

Không thềm có ý kiến nữa, Rose quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Anh đã xác nhận lại một điều cô biết từ trước. Cô đã khó khăn lắm vào năm mười chín tuổi mới nhận biết chính xác Xavier cổ hủ đến như thế nào từ người bạn Sebastian của anh, và cô không biết tại sao mình lại buồn phiền vì ý nghĩ đó. Xavier không là gì đối với cô cả. Lý do mà bây giờ cô ngồi cạnh anh trong xe cũng chỉ đơn giản bởi vì một truyền thống khác mà thôi - để cô làm tròn vai trò của người đi kèm cho cô em họ mình.

Đột ngột Xavier chửi thề và chiếc xe bất ngờ dữ dội đổi hướng để tránh một xe tải màu trắng vượt ngang ngay trước đầu xe họ.

“Lạy Chúa,” Rose thốt lên. “Chúng ta đã có thể bị tông chết rồi!” Sau đó cô mới để ý đến dòng xe cô chạy quá tốc độ.

“Chào mừng cô đến Seville, Rosalyn! Tài xế nơi đây được cho là hỗn loạn nhất Tây Ban Nha đấy,” anh nói súc tích.

“Tôi tin anh,” cô đáp lạnh nhạt, rồi sau vài phút quan sát xe cô, cô nói thêm, “Hầu như mọi chiếc xe trên đường đều có vết móp cả.”

“Không có xe tôi trong số đó,” Xavier kiêu hãnh nói.

“Đâu có ai dám,” cô khẽ thì thầm khi chiếc xe dừng lại trước tín hiệu đèn.

Nhưng anh đã nghe thấy và quay đầu lại, đôi mắt đen khắc nghiệt của anh nheo giữ lấy cô bằng thứ xúc cảm dữ dội, “Cô có sợ tôi không Rosalyn?”

“Không,” cô nói cộc lốc. Cô là một phụ nữ trưởng thành; những ngày tháng cô bị giới đàn ông làm cho hoảng sợ đã qua lâu rồi.

“Lẽ ra cô nên sợ,” anh khẽ nói khi sang số và lái về phía trung tâm thành phố.

Trong chốc lát, Rosalyn thắc mắc không biết anh ta có ý gì, nhưng rồi mọi sự chú ý của cô đều dồn cả vào cảnh vật xung quanh. Những con đường thì ngắn và ngoằn ngoèo, một vài có những tấm vải bạt giăng từ tòa nhà này sang tòa nhà kia. Xavier giải thích rằng chúng dùng để che mát cho người dân khỏi cái nóng dữ dội của nắng hè và nếu cô thích, anh sẽ dẫn cô đi một vòng dạo quanh thành phố. Cô đồng ý rồi nhanh chóng nhận thấy Xavier có vẻ hiểu biết rất

hiều về lịch sử của quê nhà mình.

Anh chỉ về phía nhà thờ chính tòa nổi tiếng, Santa Maria de la Sede mà người ta đã phải mất một trăm lẻ hai năm mới xây xong. Nó thực sự đã được ghi tên vào sách kỉ lục Guinness vì có nội thất lớn thứ ba thế giới. Cô ngắm nhìn như bị mê hoặc khi anh chỉ cho cô thấy tháp chuông Giralda, tòa tháp Hồi Giáo của người Ma Rốc ở Seville. Nằm cạnh nhà thờ, tòa tháp nổi bật trên nền trời Seville cổ kính, một tuyệt tác gợi nhớ đến quá khứ của thành phố thuộc về người Ma Rốc. Cô liếc nhìn Xavier; chiếc mũi khoằm như điều hâu cùng đôi mắt với những tia nhìn cháy bỏng và mái tóc đen huyền của anh, không hiểu sao tất cả như càng khẳng định rằng giờ đây anh đang trở về mảnh đất của mình. Cô khẽ rung mình rồi nhìn ra ngoài cửa xe.

“Tôi chưa từng biết là có một dòng sông chảy ngay giữa Seville đó,” cô thốt lên vẻ ngạc nhiên khi cô nhận ra con đường họ đang đi chạy dọc theo một con kênh xanh rộng lớn.

“Sông Guadalquivir rất nổi tiếng, nhưng nói cho đúng thì cái cô đang nhìn thấy là kênh đào Alfonso XIII. Người ta đã chuyển dòng con sông vào đầu thế kỉ 20 để ngăn lũ tràn vào thành phố, giúp thành phố tiếp tục duy trì như một bến cảng.”

“Nhưng nó nằm sâu trong nội địa hàng dặm mà!” Đó là những gì cô biết, kiến thức địa lí của cô cũng không đến nổi tệ.

Anh cười khan trước lời nói của cô. “Dòng sông này lúc nào cũng là tuyến đường thủy nổi tiếng, một thương cảng nội địa lớn. Nữ hoàng Isabelle chọn nơi này vì nó rất sâu trong đất liền và vì thế cũng an toàn hơn trước người Anh cùng một vài kẻ thù khác. Christopher Columbus đã căng buồm từ đây để đi thám hiểm châu Mỹ” Anh gửi cho cô nụ cười toe toét ngắn ngủi. “Có một bức tượng khổng lồ của ông ta đặt trong nhà thờ, nơi được cho là hầm mộ của ông, một trong năm cái rải rác khắp châu Âu.”

Rose bị mê hoặc bởi kiến trúc cùng cảm giác Tây Ban Nha đích thực khi ở trong thành phố. Chiếc xe rẽ ra khỏi con đường rồi qua một lối đi có mái vòm đồ sộ bằng đá và dừng lại tại cái sân trong rải đầy sỏi. Rose há hốc miệng vì kinh ngạc. Nó không giống bất kì căn nhà hiện đại nào mà cô từng thấy trước đây.

Có lẽ nó đã được xây từ thế kỉ mười chín, có một bức tường lớn với ga ra và trai ngựa chung vách bao quanh ba mặt sân, cùng ngôi nhà ở phía còn lại. Những bậc thang trải dài thành hình bán nguyệt dẫn đến những chiếc cửa bằng gỗ sồi đồ sộ đang rộng mở. Một người đàn ông da ngăm nhỏ con đứng nghiêm nghị, chăm chú nhìn về một phía, rõ ràng là đang chờ họ về. Xavier rời khỏi xe còn cô nhìn anh bước vòng ra phía trước, mở cửa xe cho cô xuống.

“Chào mừng đến nhà tôi, Rosalyn.”

Rose đứng đưa đôi chân dài ra khỏi xe với vẻ hấp tấp hơn là duyên dáng. Cô ngược nhìn anh, ngạc nhiên khi thấy anh đang ngắm nhìn cô với sự ngưỡng mộ đầy nam tính. Trái tim cô nhảy thót lên trong lồng ngực và cô vội đứng dậy, móng tay cắm vào lòng bàn tay để chống lại sự thay đổi bất thường trong mạch đập của mình.

“Nó trông đẹp quá,” cô ôn tồn nói rồi cứng người lại khi bàn tay to lớn của anh vòng quanh phía trên cánh tay cô, thúc cô bước lên những bậc thềm đá. Anh nói vài câu tiếng Tây Ban Nha với người đầy tớ nam rồi giới thiệu anh ta cùng cô. “Max” hình như là quản gia kiêm luôn tài xế riêng còn vợ anh, Marta là đầu bếp.

Bất chấp cái nóng bên ngoài, bên trong ngôi nhà lại mát mẻ đến dễ chịu và ấn tượng đáng kinh ngạc. Theo phong cách Tây Ban Nha pha lẫn Ả Rập, sàn đại sảnh được khảm rực rỡ, trần nhà mái vòm là bằng chứng rõ ràng cho tài năng khéo léo của những người thợ điêu luyện đã dày

công xây nên. Những chiếc cột duyên dáng ở mỗi góc đều được lát đá azul màu xanh biếc kiểu Ma Rốc. Đằng sau những chiếc trụ ấy là những cánh cửa dẫn vào phòng tiếp khách, rồi đến chiếc cầu thang nguy nga được chạm khắc trên mặt gỗ ở ngay chính giữa phòng.

“Giờ này cha tôi đang nghỉ ngơi, cô sẽ gặp ông vào lúc ăn tối. Để tôi chỉ cho cô xem phòng của mình.”

Vẫn giữ lấy cánh tay cô, Xavier dẫn cô qua đại sảnh rộng lớn đến chiếc cầu thang, bỗng Ann cùng Jamie xuất hiện từ phía trên. “Chúng cháu đi chơi đây. Gặp lại hai người lúc bảy giờ,” Jamie nói với vẻ rạng rỡ khi bước xuống.

“Nơi này không phải quá tuyệt sao chị?” Ann thốt lên với Rose khi họ đi ngang qua.

Rose quay đầu lại. “Đợi đã.” Nhưng cô chỉ phí thời gian thôi, họ đã đi mất. “Người đi kèm để mà làm gì cơ chứ,” cô lầm bầm.

Những ngón tay của Xavier nắm chặt cánh tay cô hơn nữa. “Oh, vậy tôi chắc rằng mình có thể tìm ra cách để khiến cô bận rộn một cách hữu ích đây,” anh nói thầm rồi đẩy nhẹ cô lên cầu thang chạy dọc theo một hành lang mở rộng.

Anh dẫn cô đi dọc một hành lang nữa rồi qua hai cánh cửa trước khi dừng lại ở ngưỡng cửa thứ ba. “Marta đã dọn cho cô căn phòng ngay bên góc. Tôi mong rằng cô sẽ thích nó.” Rồi mở cửa ra, anh bước vào trong cùng cô.

“Ôi trời!” Rose thốt lên. Cô chưa từng thấy căn phòng nào như vậy. Ở ngay chính giữa phòng là một chiếc giường vàng rộng lớn hình tròn có màn che bằng vải lụa xanh. Bốn khung cửa mái vòm tao nhã đặt trên hai mặt tường, rồi khi bước quanh phòng, cô thở dốc vì kinh ngạc trước cảnh trí nơi đây.

Một phía nhìn ra những nóc nhà và tòa tháp Giralda ở phía xa. Phía khác lại có được tầm nhìn ngoạn mục về dòng sông. Đồ đạc trong phòng chỉ toàn màu vàng và xanh nước biển. Giữa hai khung cửa sổ là chiếc bàn viết cổ hình cuộn tinh xảo, một chiếc trường kỷ khung gỗ bọc sa tanh, đối diện là chiếc ghế đồng màu cùng một cái bàn thấp cũng đẹp không kém ngăn cách ở giữa. Cô từ từ quay người lại. Anh đã di chuyển và giờ đang đứng cạnh chiếc giường rộng lớn.

“Chiếc giường này có nguồn gốc từ hậu cung của một vị vua xứ Ả Rập đấy. Cô thích nó chứ?” anh hỏi vô cùng thân mật, có tia vàng thách thức lạ lùng lóe lên trong đôi mắt tối của anh.

“Thích nó ư. Còn gì để thích hơn cơ chứ?” Cô thốt lên, cái nhìn mê mẩn của cô lướt quanh khắp phòng. “Tôi từng chứng kiến cả một gia đình phải sống trong chiếc lều không bằng cái giường nữa kia.”

Xavier cười lặng lẽ. “Đằng kia là phòng tắm và phòng thay đồ, nó dẫn tới một phòng khách nối liền với đại sảnh.” Sải bước ngang qua căn phòng, anh mở cánh cửa khác đóng trên một bức tường không có cửa sổ. Rose đi theo sau và lớn tiếng thở hắt.

Những bức tường được phủ cẩm thạch trắng có vân mỏng. Một khung cửa thiếp vàng dẫn đến nơi mà Rose nghĩ đó chắc là phòng thay đồ, và tất cả những thứ đi kèm theo đều bằng vàng cả. Một vòi sen đôi, bồn rửa bidet, thế nhưng cái đáng nói ở đây chính là chiếc bồn tắm thủy lực lớn hình tròn, làm bằng đá hoa cương trắng tinh khiết được xây trũng xuống dưới.

“Sa đoạ là từ hiện lên ngay trong tâm trí,” cô nói khô khốc rồi cất bước trở về phòng ngủ, và nhận thấy Xavier đang đứng ngay sau cô.

Bàn tay mạnh mẽ nhưng tao nhã đặt lên bờ vai cô. Cô cố thoát khỏi anh, cô không muốn anh chạm vào mình nhưng những ngón tay anh đã giữ chặt lấy da thịt cô khi anh chậm rãi xoay cô lại đối diện với anh.

“Nó hợp với cô đấy, một căn phòng sa đọa dành cho quý cô sa đọa... Maylyn.”

Trong giây lát cô đoán chắc rằng mình đang nghe nhầm. Cô sững sờ ngược đôi mắt màu lục lên nhìn anh. Đôi mắt sẫm màu của anh lóe lên vẻ khinh bỉ tàn nhẫn và có nét đe dọa từ khuôn miệng cứng rắn cùng với sự bất động của những đường nét nổi bật mà cô không hề có. Mặt cô cắt không còn chút máu, cô không tài nào thở được. Anh đã biết - từ đầu anh đã nhận ra cô là Maylyn. Anh đã nhớ ra cô. Anh vờn cô suốt cuối tuần như loài báo đen chờ đợi để vồ lấy con mồi và giờ đây, anh đang quan sát xem cô sẽ phản ứng lại như thế nào.

Sau cuộc tình tai hại ngắn ngủi với anh mười năm trước, cô đã khó khăn lắm mới học được cách che giấu tình cảm của mình. Hàng năm trời học ở trường y cùng những năm tháng chăm sóc những người bệnh và sắp chết, cô đã trở nên rất giỏi trong việc giấu đi cảm xúc của bản thân; thực ra điều đó cũng là kỹ năng cần thiết cho người thầy thuốc.

“Người duy nhất sa đọa ở đây là anh,” Rose nói một cách lạnh lùng.

Dứt cái nhìn của mình ra khỏi anh, cô liếc nhìn xung quanh. “Mà cũng hơi xúc động khi anh vẫn còn nhận ra tôi, tại sao lúc đó anh không nói ra?” Cô lùi lại một bước rồi thoát ra khỏi tầm với của anh, nhưng chỉ vì anh đã để cô làm như vậy, cô run rẩy nhận thấy.

“Tôi cũng có thể hỏi cô điều đó.” Xavier lè nhè vẻ nhạo báng, “Nhưng tôi biết câu trả lời rồi, tôi có thể đọc được nó từ khuôn mặt cô khi Teresa giới thiệu chúng ta với nhau. Cô trông xanh như tàu lá và rõ ràng là bị hoảng sợ.” Anh nhìn chăm chăm vào cô một cách dứt khoát. “Vấn đề là gì vậy, sợ tôi sẽ tiết lộ ra rằng cô bác sĩ tận tụy đứng đắn lại từng là một người mẫu có hứng thú với những cuộc tình một đêm ư?”

Rose không thể đáp lại anh. Suốt hai mươi bốn giờ qua cô đã sống trong trạng thái lo sợ anh sẽ nhớ ra cô là ai. Không, không phải sợ, mà là trong tâm trạng căng thẳng thần kinh, và bây giờ anh đã biết còn cô thì không thể nói nên lời.

“Tôi đang ngắm nhìn từ cửa sổ khi cô đến. Tôi nghĩ rằng tôi đã biết cô; tóc cô làm tôi ngờ ngợ trong chốc lát, từ ngắn và thẳng thành quăn dài, với màu sáng hơn nữa chứ. Nhưng những năm tháng qua đã tốt cho cô đấy. Chỉ là cô xinh đẹp đến kinh ngạc hơn cả khi mười chín tuổi, còn thân hình cô thì.” Đôi mắt đen của anh lướt xuống đường nét lộ rõ từ bầu ngực căng chắc qua lớp áo sợi mềm, rồi nhìn trở vào khuôn mặt của cô. “Cô đầy đặn hơn theo vẻ tinh tế mà gọi cảm.”

Cô từng phát triển muộn, Rose có thể cay đắng nói với anh như vậy khi kỷ ức của vài tháng sau khi anh bỏ rơi cô lại tràn về. Ngực cô đầy hơn nhưng eo cô vẫn nhỏ xíu. “Ý anh là tôi mập ư,” cô nói thẳng.

“Không phải vậy.” Xavier úp bàn tay to lớn quanh ngực cô, đem đến khắp người cô dòng nhận thức nhục dục dữ dội.

“Bỏ tay anh ra khỏi người tôi,” cô thở gấp và gạt tay anh ra, không khí chột chìm vào sự căng thẳng.

Xavier khẽ bật cười. “Tự vệ quá mức.” Cái nhìn thăm tối của anh lướt qua phần phía trước áo sơ mi nơi mà núm vú cô lộ rõ qua lớp sợi mềm. Rồi trở lại với khuôn mặt cô, hàm răng anh sáng bóng trong nụ cười đột ngột đầy vẻ đe dọa. “Khi mà cả hai ta đều biết chỉ trong chốc lát thôi tôi

đã có thể khiến cô không còn tâm trí gì nữa. Ngay sau khi tôi cho cô nếm mùi vị của tình dục, cô liền nhảy vào giường với người đàn ông tiếp theo gặp được. Cô không thể kiềm chế được bản thân mình.”

Lời trách bất công của anh làm máu trong người cô sôi cả lên. “Sao anh dám-”

Cơn giận cực độ khiến cô điên tiết vung tay về phía mặt anh, nhưng anh đã kịp bắt lấy cổ tay cô trong vòng tay kim thép của anh rồi ép nó ra sau lưng cô, đem thân mình cô dựa vào chiều dài cơ thể anh.

“Không đâu, cưng à, tôi sẽ không xuất hiện trong bữa tối với dấu tay của cô trên mặt mình đâu, một cái là quá đủ rồi,” anh nói cộc lốc. “Nhưng cô và tôi cần phải nói chuyện với nhau.”

Cô nhắm mắt lại thầm đếm đến mười. Cô sẽ không tự hạ mình bằng việc tranh cãi về đạo đức hay thiếu đạo đức với con người ngạo mạn đáng ghét này. Anh ta thậm chí còn không có chút phẩm giá nào... Và nếu cô tự cho phép mình thách thức anh về mối quan hệ trong quá khứ, cô biết điều đó sẽ chuốc lấy họa. Cuối cùng thì cô cũng sẽ chỉ gào thét vào anh như một nữ thần báo tử. Vết thương ấy đã quá sâu rồi.

Một cách đau đớn, cô từ từ lấy lại được vẻ tự chủ, rồi mở mắt ra, cô liếc qua khuôn mặt anh. “Nếu anh muốn nói chuyện thì nói đi. Nhưng cá nhân tôi cho rằng chúng ta chẳng còn gì để nói với nhau cả. Trước đây lâu rồi chúng ta từng gặp nhau, nhưng cả hai ta đều đã có lối đi riêng.”

Cô phải lấy làm tự hào vì khả năng kiềm chế bản thân dù rằng bên trong cô đang run rẩy vì bị giữ chặt vào cơ thể rắn chắc của anh. Cô không hề biết trò chơi của anh là gì, nhưng cô có cảm giác khó chịu là đó sẽ không phải là thứ gì mà cô thích.

Anh khẽ nhún vai, đôi bờ vai mạnh mẽ của anh nâng lên bên dưới lớp áo đen mềm mại, khuôn mặt đẹp trai khắc nghiệt ấy lại một lần nữa không hề lộ chút biểu cảm nào.

“Như cô nói thì đã quá lâu rồi, và quá khứ cũng chỉ là quá khứ thôi. Hiện tại mới là thứ tôi để tâm đến.”

“Anh muốn gì?” miệng cô trở nên khô khốc.”

Đôi mắt anh chậm rãi lướt khắp người cô, đôi mắt dò xét không để lộ chút cảm giác ăm ắp nào. Nhưng điều đó không làm da cô khởi nóng bừng lên ở những nơi đôi mắt ấy đi qua. Khuôn miệng anh cong lên thành một nụ cười mỉm làm cô sợ hãi. Cô muợn màng nâng bàn tay còn tự do lên đẩy lồng ngực anh ra và bắt đầu chống trả thực sự, nhưng đã quá trễ rồi khi miệng anh cắn chặt hết sức chính xác vào cô.

Cô đã từng hôn trong những năm trước đây, nhưng không cái nào có thể sánh được với điều này. Anh ép hai bờ môi khép chặt của cô tách ra với sự tàn bạo nhấn tâm làm cô sững sốt nhưng đồng thời cũng khuấy động nơi cô. Xavier đã không hề mất đi chút gì trong kĩ năng của mình, khôn khéo giảm bớt áp lực cho tới khi nụ hôn trở thành trận chiến, cô phải đấu tranh với từng thớ thịt để cưỡng lại sự dày vò đầy kích thích này. Một tiếng rên thầm nghẹn lại trong cổ họng khi cô cảm thấy mình đang bị chìm vào biển cả nhục dục nơi đã rút hết mọi sự kháng cự ra khỏi tâm trí cô.

Sau khi cảm nhận được mùi vị chiến thắng, Xavier cẩn trọng tách cô ra khỏi anh, và rồi cô biết được nỗi sợ hãi thực sự là gì. Làm thế nào mà cơ thể cô lại có thể hoàn toàn phản bội lại chính mình quá nhanh chóng như vậy? Cô không dám nghĩ tới nữa...

“Tôi nghĩ giờ anh có thể đi được rồi...” Cô nói trong khi tránh khỏi nhìn vào anh.

Bàn tay anh khum lấy cằm cô rồi nghiêng đầu cô về phía sau. Đôi mắt khắc nghiệt của anh nấn ná trên bờ môi mềm sưng mọng với chút dấu vết của sự thỏa mãn từ nơi sâu thẳm. “Cô hỏi tôi muốn gì à?” anh lè nhè vẻ nhạo báng. “Cô biết đó... thứ mà mọi người đàn ông khi nhìn thấy cô đều khao khát. Nhưng mà tôi lại muốn hơn nữa kia.”

“Anh thật đáng kinh tởm, và tôi ghét anh.” Giọng cô buồn nản không chút sắc thái. “Và bất kể ý nghĩ điên cuồng gì mà anh có được đều không liên quan tới tôi.” Khi anh nói cô là kẻ sa đọa, ám chỉ cô từng ngủ với nhiều đàn ông thì anh đã xúc phạm tới cô. Trong khi đó anh lại là một tên lăng nhăng khét tiếng. Anh ta thật trơ tráo.

“Cô có liên quan tới mọi thứ đấy chứ. Tôi muốn cô làm vợ tôi,” anh nói không chút cầu kì, như thể anh đang hỏi giờ cô thường ngày vậy.

Cô há hốc miệng, mắt mở to kinh ngạc khi cô nhìn chằm chằm vào anh với vẻ hoàn toàn sững sốt. “Anh đang giỡn hay là anh bị thần kinh vậy,” cô nghiêng răng nói.

“Không, chỉ cho hợp lí thôi. Cha tôi đang bệnh, không còn sống được lâu nữa. Vài tháng cuối đời của ông sẽ được an ủi hơn nếu ông biết tôi đã kết hôn.”

“Không phải là với tôi.”

Cô lắc đầu phản đối, thoát cằm cô ra khỏi bàn tay anh. Cô không còn là đứa con gái mới lớn ngốc nghếch vì yêu nữa, cô đã là một phụ nữ trưởng thành khôn ngoan, và không cần đến Einstein cũng thấy được rằng Xavier đang mong chờ lợi dụng cô lần nữa, như anh đã từng làm trước đây.

“Điều đó thật đáng tiếc. Tôi nghĩ em họ cô và Jamie đúng là một cặp đẹp đôi.” Đôi mắt xanh lục của cô dán chặt vào những đường nét khắc nghiệt của anh, nhận thấy bờ môi gợi cảm của anh cong lên đầy vẻ chế giễu. “Nhưng chỉ cần chút thuyết phục nhẹ nhàng từ tôi thì Jamie và Ann sẽ không còn có thể kết hôn vào tháng Chín nữa. Không đâu, tôi nghĩ Jamie sẽ quyết định đợi cho tới khi nó tốt nghiệp đại học, rồi trong lúc chờ đợi, tôi chắc rằng nó sẽ nếm chút mùi vị của cuộc sống cuồng nhiệt. Nó đã dành quá nhiều thời gian cho việc học rồi - Tôi nghĩ nó sẽ thích thú tận hưởng lối sống cuồng nhiệt đó một thời gian. Chỉ tiếc cho em họ cô, nhưng không nghi ngờ gì cả, cô ấy sẽ tìm được người đàn ông khác để yêu thôi.”

“Anh, anh...” cô không thể tìm được cái tên nào đủ xấu xa để gọi anh. “Anh thực sự sẽ cố tình phá hoại mối quan hệ của chúng nó sao?” cô thốt lên, vực thẳm mà anh rơi vào để có được thứ mình muốn thật không thể tin được.

Nhưng rồi suy nghĩ rõ ràng lại, cô nói thêm, “Không đâu, chúng nó yêu nhau. Chúng sẽ không để anh làm vậy đâu.” Cô giữ vững lập trường của mình. Anh xem cô là loại ngốc nào cơ chứ?

“Nếu cô muốn mạo hiểm hạnh phúc của em họ mình thì tốt thôi.” Một bên chân mày anh cong lên vẻ nhạo báng mỉa mai. “Nhưng cả tôi lẫn cô đều biết tình yêu tuổi trẻ nổi tiếng bùng nổ mà.”

Nếu Jamie giống người cậu Xavier của nó ở bất kì điểm gì thì Ann tốt hơn hết nên tránh xa nó ra. Rose xém nữa nói ra như vậy, nhưng cô chợt nhớ đến câu chuyện của cô với Ann tối qua ở bữa tiệc và buột miệng nói, “Anh chu cấp cho cậu ta.”

“Đúng thế.” Xavier nói ngắn gọn. “Tùy cô quyết định thôi. Cô đồng ý cưới tôi, còn Xavier vẫn giữ được tiền trợ cấp của nó, có thể được tăng lên nữa cho phù hợp với hoàn cảnh mới cưới của nó. Điều mà tôi chắc em họ cô sẽ đánh giá cao. Còn không thì...” Thêm một cái nhún vai

nữa của anh đã nói lên tất cả - Ai để tâm cơ chứ, chắc chắc không phải là người đàn ông tóc đen, tim sắt đang nhìn cô chăm chăm với đôi mắt nhạt bóng lạnh lùng này.

CHƯƠNG NĂM

“NHƯNG TẠI SAO LẠI LÀ TÔI CHỨ?” cô hỏi thầm, bộ óc khôn ngoan của cô đang hoạt động hết tốc lực.

Điều đó thật vô lí. Xavier là loại đàn ông có thể có được bất kì người phụ nữ nào anh ta muốn. Anh ta chắc chắn không cần phải hăm dọa để buộc người ta lấy mình.

“Tự anh nói rằng mình là con người theo chủ nghĩa truyền thống, vậy sao anh không đi hỏi cưới một cô gái Tây Ban Nha trẻ trung nào đó? Tôi chắc phải có cả tá cô sẽ nắm bắt lấy cơ hội để trở thành vợ anh đấy.”

“Tôi đã thử điều đó lần đầu tiên rồi. Lần này tôi muốn một người vợ chín chắn với những công việc riêng để không làm phiền tôi. Một người phụ nữ hiểu rõ vấn đề. Tôi muốn có cuộc đàn xếp hai bên đều có lợi mà không vương chút ràng buộc tình cảm nào. Một người phụ nữ làm ấm giường tôi, không cần phải giả vờ sưởi ấm con tim tôi. Như những gì tôi đã biết về cô thì cô đúng là một ứng viên hoàn hảo.”

Anh không hề biết gì về cô cả, trừ một lần họ đã ngủ với nhau, và giờ đây anh không chút ân hận nào lại gán cho cô là loại đàn bà không có chút phẩm giá, như lời anh đã nói nhiều lần. Tại sao cơ chứ, cô không hiểu nổi. Nhưng thật đau đớn, thực tế làm cô giận dữ, giận chính bản thân mình và điên tiết lên với anh. Cô ngược mắt lên nhìn vào khuôn mặt anh; một nụ cười mỉa mai nhưng không chút đùa cợt cong lên nơi khóe môi anh, để lộ vẻ tự tin đầy nam tính trước sự đầu hàng miễn cưỡng của cô.

Cái tuyên bố hiển nhiên cùng vẻ ngạo mạn hờ hững của anh làm cô nổi xung lên. “Cút xuống địa ngục cùng cái lời đề nghị điên khùng của anh đi!” Cô không đề cao nó bằng một câu trả lời nhưng đằng sau cơn giận dữ của cô là cảm giác sợ hãi đang lớn dần bên trong.

Anh cười một cách cay nghiệt. “Có lẽ tôi sẽ xuống địa ngục như lời cô đã lịch sự diễn tả, nhưng tin tôi đi quý cô à, tôi sẽ đem cô xuống đó cùng tôi. Cô nợ tôi, mà tôi thì luôn đòi cho được những món nợ của mình.” Anh ta đứng gần lại, quá gần.

“Tôi nợ anh hả?” cô la lên vẻ ngờ vực, người đàn ông đã gây cho cô nhiều đau đớn và khổ sở hơn những gì cô có thể nghĩ tới lại trơ tráo nói rằng cô nợ anh ta!

Anh ta chắc phải mất trí rồi.

Khuôn miệng Xavier cong lên thành một nụ cười làm cho cô khiếp sợ. “Cô nên tin vào điều đó,” anh nói với mỗi đe dọa ngầm ẩn trong giọng điệu của anh. “Sebastian đã kể cho tôi nghe hết về cuộc gặp với cô và cái cách cô ngã vào vòng tay cậu ta ra sao ngay trước khi cô bỏ tôi mà đi. Vì vậy, đừng có làm ra vẻ ngây thơ nữa, không có tác dụng lần nữa đâu.”

“Anh ta đã cố an ủi tôi.” Cô vô tình đang thú nhận đã từng ở trong vòng tay của Sebastian nhưng cô không hề nhận ra điều đó, cô đã quá giận dữ. “Ít ra Sebastian cũng còn thành thực kể cho tôi nghe sự thật,” cô điên tiết nói, mắt cô mở to với sự khinh miệt cay đắng. “Còn hơn những gì có thể nói về anh. Anh với những truyền thống cổ hủ và cái thứ đạo đức không hơn gì một con mèo hoang. Chúa giúp cho người vợ quá cố của anh, cô ta chắc đã phải sống như ở trong địa ngục.” Cô biết ngay khi nói ra điều đó rằng mình đã đi quá xa.

Mắt anh tràn ngập sự tức giận đến lạnh người. “Người vợ quá cố của tôi không liên quan gì đến cô cả. Nhưng với tư cách là vợ tương lai của tôi, cô sẽ học vài cách cư xử cho tốt.”

“Đừng có mơ,” cô hất anh ra và rùng mình trước thái độ kiên định lạnh lùng trong những đường nét khắc nghiệt của anh.

“Suy nghĩ về điều đó đi Rosalyn,” Bàn tay anh khép chặt đến đau đớn quanh vai cô. “Và tôi chắc cô sẽ phải đồng ý,” anh lè nhè khi ép cô lại quá gần đến nỗi cô có thể ngửi được mùi nước hoa xạ hương ngậy ngất từ anh, làn da cô phản bội nóng bừng lên ở bất kì nơi nào anh chạm tới.

Cứng người lại vì sốc và vì cái gì đó mãnh liệt hơn nữa, cô quan sát đầu anh cúi thấp xuống. Miệng anh cứng rắn đầy tính chiếm hữu gần như hoang dại, hoang dại như ngọn lửa đang cháy rực khắp người cô trước cái hôn của anh. Cô đấu tranh để có thể bất động dưới sự tấn công dữ dội, bàn tay cô nắm lại thành nắm đấm ở hai bên, và cô đã có thể thắng được, nhưng miệng anh vẫn lướt nhẹ trên cô, môi anh chà xát êm ái từ môi trên xuống môi dưới của cô còn lưỡi anh thì trêu chọc, tận hưởng mùi vị cho tới khi bờ miệng cô hăm hở mở ra cho anh. Điều đó như được trở về nhà sau mười năm khô khan vô vị. Cô lắng nghe hơi thở rời rạc từ anh, cơ thể cô mềm mại dựa vào anh, rồi với tiếng rên khàn khàn, cô đưa tay ra vòng quanh cổ anh.

Khi anh nhấc môi ra khỏi cô rồi nâng tay cô lên khỏi gáy anh thì ý chí yếu ớt của cô đã đầu hàng. Bàn tay anh rơi xuống sau vai cô và nhẹ nhàng đẩy cô ra, anh lim dim mắt ngắm nhìn khuôn mặt cô đang đỏ bừng vì xấu hổ. “Đúng như tôi đã nghĩ; có vài thứ chẳng bao giờ thay đổi được. Tôi sẽ quay trở lại vào lúc bảy giờ để nghe câu trả lời từ cô rồi đưa cô đến buổi ăn tối.” Anh cười một cách xảo quyệt. “Có lẽ cô muốn được nói chuyện với Ann trước, tôi chắc cô ấy sẽ hoàn toàn ủng hộ mối quan hệ của chúng ta.”

Mặt cô trở nên trắng bệch không còn chút hơi ấm. Cô bẽ bàng nhận thấy anh đã đứng về mọi mặt. Với một nụ hôn, cô đã bị sự thành thạo nhục dục của anh chinh phục, còn Ann thì lại quyết tâm kết hôn với Jamie. Cô mở to đôi mắt thất vọng đầy giận dữ nhìn Xavier bước về phía cánh cửa.

Anh quay người lại đối mặt với cô, vẻ nguy trang thờ ơ rơi xuống để lộ sự tức giận vô cùng tăm tối. “Và đừng có sai lầm mà đánh giá thấp tôi lần này Rosalyn. Tôi nói là làm đấy. Chưa bao giờ trong đời tôi có ý nghiêm túc như thế.” Rồi bỏ đi, để lại cánh cửa đóng im lìm sau lưng.

Rose không biết mình đã đứng nhìn cánh cửa đó bao lâu rồi. Cái cách anh nhẹ nhàng đóng cửa thậm chí còn đáng sợ hơn nhiều so với bất kì sự ra đi giận dữ nào, tâm trí cô rối bời. Cô chắc chắn anh có ý định thực hiện lời hăm dọa phá hủy hôn ước của Ann và Jamie. Nhưng còn tệ hơn nữa là cô biết anh hoàn toàn có khả năng làm được điều đó.

Cô thích Jamie và cô biết cậu ta yêu Ann, nhưng cậu ấy còn quá trẻ. Có bao nhiêu chàng trai hai mươi bốn tuổi có khả năng chống lại những cám dỗ mà một người đàn ông thạo đời như Xavier đem lại? Xavier sẽ nhanh chóng chia rẽ được đôi trẻ, cộng thêm lời đe dọa sẽ rút lại tiền trợ cấp nếu hai người kết hôn đã đặt Xavier vào thế thượng phong.

Cô nhìn chằm chằm khắp căn phòng xa hoa, lộng lẫy mà chỉ muốn bật khóc. Thực tế mắt cô đã nhòe nước nhưng cô thô bạo lấy tay chùi hết. Vào một lúc nào đó có thể lời cầu hôn của Xavier đã biến ước mơ của cô thành sự thực. Nhưng giờ đây thì không còn như vậy nữa.

Cô đã từng đi qua chặng đường như vậy. Mười năm về trước, chỉ một tháng sau khi trở về Anh, cô phát hiện ra mình có mang. Vì mọi người vẫn cho rằng cô còn đang đi nghỉ nên cô dễ dàng giấu thím việc đó. Nhưng lúc ở một mình, cô độc đến vô vọng và lại có thai đến gần ba tháng, cô đã phải nuốt đi niềm kiêu hãnh của mình mà gọi điện đến căn hộ ở Barcelona.

Sebastian đã trả lời điện thoại và đồng ý chuyển lời cho Xavier rằng cô muốn nói chuyện với Xavier gấp, mặc dù cô không hề đưa ra lí do gì. Sebastian gọi lại cho cô nửa tiếng sau đó với cái

tin Xavier sẽ tổ chức đám cưới vào tuần tới và khi nhắc tới Maylyn thì anh ta chẳng còn gì để nói với cô cả. Chính Xavier đã lệnh cho Sebastian không được cho cô địa chỉ nhà riêng hay số điện thoại cá nhân của anh. Cùng ngày đó cô bắt đầu bị ra huyết rồi sảy thai ngay trong đêm ấy. Cô đổ lỗi cho cơn sốc vì bị phản bội đã làm cô mất đứa trẻ quý giá, nỗi đau ấy vẫn còn đó dù đã mười năm trôi qua.

Đôi mắt màu lục của cô trở nên khắc nghiệt. Nhắc lại chuyện quá khứ cũng chẳng giải quyết được gì. Rose giận dữ bước vào phòng tắm; lúc ngó qua phòng thay đồ cô nhận thấy ai đó đã dỡ hành lý ra giùm mình. Mở nước vào bồn tắm thủy lực, cô cởi quần áo rồi cuốn mái tóc dài lên và giữ nó lại bằng vài cái kẹp. Cô nhanh chóng bước xuống bồn. Một lát sau, cô tắt vòi rồi ngã đầu về phía sau trên miếng đệm đặt ở một phía bồn tắm thạch trắng, và mọi phiền muộn đều tan biến cả.

Nhưng thật không dễ dàng như vậy. Nghĩ lại cuộc đấu khẩu giữa cô và Xavier trên máy bay, cô nhớ ra anh đã thú nhận rằng cô đúng một nửa, anh thật sự là kẻ độc đoán. Anh đã không hề nói đùa... Nhìn lại hai mươi bốn giờ qua, cô vẫn không thể tin được mình lại dễ dàng bị đẩy vào tình thế như hiện giờ. Xavier đúng là một kẻ khốn xảo quyệt, nhưng chửi anh bằng tên gì đi nữa cũng không thể giải quyết được vấn đề.

Cô thông thả đứng dậy, bước ra khỏi bồn tắm, kéo một chiếc khăn lông mịn trắng ra khỏi giá treo, cô cuốn lại quanh người và chột rùng mình. Vấn đề không có lối thoát ở đây chính là kí ức về khuôn mặt của Ann khi nài xin cô cư xử cho tử tế với anh vẫn còn trong tâm trí. Cô không có cách nào thoát khỏi, trừ khi cô gia nhập trò chơi này cùng anh và tàn nhẫn như những gì anh đã làm!

Với quyết tâm mới mẻ trong bước đi kế tiếp, bờ miệng căng mọng của cô mím chặt lại khi cô lau khô người. Trong phòng thay đồ, cô chọn lấy chiếc áo ngực cùng quần tất đen từ trong một ngăn kéo, rồi đi đến dãy tủ lớn, cô rút lấy chiếc đầm đen ra từ ít quần áo cô đem theo mình. Một nụ cười chế nhạo xoắn lại trên môi cô. Màu đen rất là thích hợp.

Mười phút sau cô bước trở về buồng ngủ và sững người lại. Xavier đang đứng cạnh cửa sổ trong bộ vest trắng, quần màu sẫm, sơ mi trắng và chiếc nơ cổ màu đỏ. Anh trông đẹp trai đến choáng váng nhưng cô vẫn nhìn chăm chăm vào hình bóng khắc nghiệt của anh bằng nỗi căm ghét không hề che giấu. “Theo thông lệ thì anh phải gõ cửa chứ.”

“Tôi có gõ rồi.” Xavier nói khi quay qua đối mặt với cô.

Đôi mắt anh lướt khắp người cô với cái nhìn đầy bí ẩn. Cô đã để tóc thả lỏng xuống vai thành những lọn dày xoắn đỏ. Chiếc đầm lụa của cô để lộ bờ vai và nửa lưng trần trong khi phần phía trước lại che tới cổ, nơi có một xâu chuỗi đen bao quanh.

Chiếc váy chữ A phủ trên đầu gối cô vài inches. Dưới chân cô mang đôi dép gót thấp để lộ những móng chân được sơn tinh tế cùng màu sắc tô điểm trên móng tay, còn bờ môi căng mọng của cô cũng được phủ lên lớp son hợp tông màu. Cô đã tận dụng mọi kĩ năng trang điểm thời còn làm người mẫu, kem làm ẩm cho làn da cần chút sắc hồng hào khỏe mạnh. Màu phấn phủ mắt được pha trộn làm tăng vẻ đẹp của đôi mắt to xanh rồi dùng chút chì kẻ mắt màu nâu sẫm cộng thêm hai lớp mascara cho hàng mi cong, cô đã sẵn sàng cho cuộc chiến.

“Liệu màu đen còn nói lên điều gì với tôi không ngoài việc cô là một phụ nữ vô cùng gợi cảm?” Xavier lè nhè chế giễu. Chỉ vài bước chân anh đã thu hẹp khoảng cách giữa họ.

“Nó dường như thích hợp cho một người đi kèm.” Rose đáp lại cũng chế giễu không kém. “Chúng ta đi được chưa?” Rồi cô chuẩn bị đi ngang qua anh về phía cánh cửa, nhưng anh đã kéo tay cô dừng lại.

“Không nhanh vậy đâu. Tôi muốn có câu trả lời từ cô. Cô sẽ lấy tôi chứ?” Cô đã không ngừng cầu nguyện để có một phép lạ và mong cuộc đối thoại vừa rồi của họ chỉ là bóng ma quá khứ về anh thôi nhưng cô không gặp may được vậy.

“Nghe này Xavier.” Cô cố gắng đề cập hợp lý trong khi thực sự cô chỉ muốn quát vào mặt anh. “Tôi hiểu là anh muốn làm cha anh vui lòng, nhưng tôi không muốn kết hôn. Tôi là một bác sĩ, tôi có sự nghiệp của riêng mình.”

“Một bác sĩ thất nghiệp vào lúc này.” Xavier trông có vẻ thích chí. “Xin lỗi Rosalyn nhưng lời phản đối của cô không có tác dụng gì đâu. Cô vẫn còn muốn tôi. Tôi biết điều đó ngay lúc nói chuyện với cô ở nhà Teresa. Cô nhìn tôi bằng đôi mắt mở to và mạch đập nhỏ xíu nơi cổ họng.” Anh nâng tay lên chạm vào chính xác chỗ đó. “Đúng thế, nó cũng đập nhanh như bây giờ vậy. Tôi cũng cần một người vợ. Đồng ý là câu trả lời duy nhất mà tôi sẵn sàng để chấp nhận.”

Cơn nóng giận bùng lên trong mắt cô khi nhìn vào mặt anh nhưng cô đấu tranh để kiềm chế lại. Cô có một kế hoạch, nó đi ngược bản chất tốt đẹp của cô, nhưng cũng tại anh đã không hề cho cô bất kì sự lựa chọn nào, và dù sao thì kế hoạch đó còn tốt đẹp hơn việc cưới người đàn ông mà cô căm ghét.

“Tôi không phải là một con điểm mà leo lên giường của bất kì người đàn ông nào đề nghị,” cô khẽ nói. “Và tôi chắc chắn sẽ không cưới anh. Nhưng nếu anh cứ khẳng khẳng thì tôi sẽ làm tình nhân của anh trong suốt chuyến đi này với điều kiện anh không được gây trở ngại cho Jamie và Ann.”

Nếu lần này cô có mang thì cô sẽ có một đứa bé để thay thế cho đứa mà cô từng mất. Cô đã gần ba mươi và nhận thức rất rõ về việc mình đang sắp trở nên quá tuổi có con. Cô ao ước có được một đứa con và có đủ tiền để chu cấp cho đứa bé một hai năm. Là một bác sĩ, cô cũng không lo gì không kiếm được việc. Như vậy có nghĩa là cô sẽ phải mất liên lạc với chú thím nhưng điều đó dù sao cũng không thể tránh được khi Ann được gả vào nhà Xavier. Mặt khác bù lại cô sẽ có đứa con của riêng mình để mà yêu thương.

“Tôi không cần nhân tình, tôi đã có một người tình rồi.” Xavier thờ ơ nói. “Tôi cần một người vợ. Đồng ý hay không.”

Sự xúc phạm lộ liễu làm cô sững sờ. Cô không biết nên cười hay khóc nữa. Cô từng đấu tranh với con quỷ nội tâm trong mình, tự hỏi sẽ như thế nào nếu cô lại có được Xavier lần nữa rồi lên kế hoạch sinh con mà không để cho anh biết. Cho đáng đời anh ta, cô nghĩ. Cô từng tưởng tượng anh muốn cô quay trở lại trên giường anh. Giờ đây thì cô biết rằng người tình của anh đã thế vào vị trí đó rồi.

“Để tôi nói thẳng nhé.” Cô thận trọng tìm đường thoát khỏi những ý nghĩ rối bời của mình. “Ý anh là tôi chỉ đóng vai trò làm vợ anh để cha anh vui lòng thôi, không có gì hơn.” Cô liếc nhìn anh nhưng đôi mắt đen của anh không biểu lộ điều gì. “Trong khi người tình của anh chăm sóc về những nhu cầu khác từ anh.”

“Cũng gần như thế,” anh nói ngắn gọn, bàn tay anh rơi khỏi cánh tay cô.

Cô nhìn anh chăm chăm thật lâu và thật cay nghiệt. “Vậy sao anh không đi mà cưới người tình của mình đi?”

Một bên chân mày của anh cong lên mỉa mai. “Cô không khờ dại nữa Rosalyn. Một người đàn ông không kết hôn với nhân tình của anh ta. Như lời một người nước cô từng nói, **it only creates a vacancy.**’ (Mình bó tay không hiểu nổi câu này, bạn nào biết thì giúp mình nha!🤔)

Cô không biết tại sao nhưng cô thực sự sốc trước những lời nhấn tâm của anh. Anh hôn cô cho tới khi cô đầu hàng trước anh đơn giản chỉ để chứng tỏ uy thế với cô. Trong khi đó cô lại tự dối mình rằng anh thật sự muốn cô. Cô có còn ngốc hơn được nữa không chứ! Anh đã không muốn cô của những năm mười chín tuổi thì làm sao giờ đây anh lại có thể say mê cô khi cô đã già hơn mười tuổi rồi... Người tình của anh có lẽ là một phụ nữ đẹp lộng lẫy nào đó khá sẵn lòng nằm ngửa kiếm ăn.

“Vậy là cô đã đồng ý.” Giọng nói trầm sâu của anh cắt ngang dòng suy nghĩ nơi cô, cô liếc qua anh đang xắn tay áo khoác lên nhìn vào chiếc đồng hồ Rolex vàng với chút mắt kiên nhẫn.

“Khi nào đám cưới sẽ diễn ra?” cô hỏi, vẫn còn do dự, nhưng không thể nghĩ ra cách nào khác hơn để khỏi làm Ann đau lòng.

“Hai hay có lẽ là ba tuần tới. Tối nay cô sẽ cư xử với tôi thân thiện như cách cô đối với Ann và Jamie. Trong vài ngày tới, chúng ta sẽ thúc đẩy niềm tin của mọi người rằng tôi và cô là một cặp bằng việc thỉnh thoảng hôn hay âu yếm nhau. Cha tôi sẽ thấy được khả năng đó rồi trước cuối tuần tới tôi sẽ tuyên bố về đám cưới của chúng ta. Mọi chuyện khác cô cứ để tôi lo.”

“Liệu tôi còn có sự lựa chọn nào không?” cô hỏi khô khốc.

Đôi mắt sắc như dao của anh tàn nhẫn lướt nhìn cô. “Không nếu cô còn quan tâm đến hạnh phúc của Ann như cô đã tỏ ra thế. Nhưng cô cũng khá giỏi trong việc giả vờ thể hiện những cảm xúc mà thực sự cô không hề có mà.”

Một nụ cười cay đắng cong lên trên bờ môi căng mọng của cô. Để cho một người như Xavier chất vấn về sự thành thật về niềm tin cũng như biểu cảm của cô quả thật là đáng mỉa mai. “Được rồi, tôi đồng ý,” cô nói dứt khoát.

Một bàn tay to lớn đặt lên sống lưng cô. “Quý cô biết điều đấy,” ngữ điệu của anh nghe có vẻ tự mãn với Rose, rồi anh giục cô rời khỏi phòng cùng nhau đi xuống chiếc cầu thang rộng lớn.

Rose bước ngang tránh khỏi bàn tay điều khiển của anh khi họ tiến đến lối vào phòng khách. Cô đã đầu hàng trước sự hăm dọa của anh, nhưng cô vẫn chưa sẵn lòng cư xử như một người phụ nữ đang chìm trong tình yêu mơ mộng nào đó. Cô còn quá giận dữ.

Cô ngẩng cao đầu lướt ngang qua Xavier đi vào căn phòng lớn tao nhã. “Ann, Jamie,” cô gật đầu chào cặp đôi đang vui vẻ ngồi dài cạnh nhau trên chiếc sofa bọc gấm. Cái nhìn của Rose hướng về phía người đàn ông đang đứng lên từ chiếc ghế tựa.

Ông ta cầm cây gậy có cán bằng ngà lên rồi bước về phía cô. Ông đã từng cao to nhưng tuổi già và bệnh tật đã làm bờ vai rộng xưa kia còng xuống. Bộ lễ phục màu đen khoác lỏng lẻo trên khung người ốm yếu của ông, còn cái nơ cổ trên chiếc áo sơ mi trắng xếp nếp thời xưa thì không thể che giấu được chiếc cổ mảnh khảnh của ông. Chỉ cần nhìn qua Rose cũng biết được người đàn ông này đang bệnh rất nặng và ông chỉ có thể đứng dậy khi cô bước vào căn phòng vì bản chất lịch thiệp vô cùng nơi ông. Cô liền đi về phía ông, đưa một bàn tay mảnh mai tao nhã ra.

“Bác đây chắc là Don Pablo Valdespino.” Tạ ơn Chúa là cô còn nhớ được cái tên ấy, cô tự khen mình. “Ông ngoại của Jamie, còn cháu là bác sĩ Rosalyn May, chị họ của Ann kèm người đi kèm cho cô ấy một tuần.”

Đôi mắt nâu mờ đục trên khuôn mặt nhăn nhoe bị tàn phá vì đau bệnh chột rạn rõ lên. “Xin lỗi cháu yêu nhưng cháu còn quá trẻ và xinh đẹp để làm một người đi kèm. Thực tế là mấy bà

mẹ sẽ phải lo sợ cháu cướp chú rể mất thôi.” Ông cười thầm. “Không phải vậy sao con trai?”

Rose bất ngờ nhận thấy Xavier đã di chuyển đến đứng cạnh cô. Cô liếc nhìn anh và nhận thấy một nụ cười dịu dàng nở ra trên những đường nét vốn lạnh lùng của anh. Không nghi ngờ gì cả, cô chắc rằng anh rất thương cha mình. Mặc dù cô ghét ý nghĩ bị ép buộc phải kết hôn, cô vẫn chợt hiểu được những lí lẽ của Xavier. Cô thấy quý ông già quá.

“Có lẽ cha nói khá đúng đó,” Xavier đáp lại: “Nhưng cha làm ơn ngồi xuống đi, để con lấy đồ uống cho khách của chúng ta.” Rồi đi đến quầy thức uống, anh hỏi Rose, “Cô muốn dùng gì?”

“Làm ơn cho tôi một ly dry sherry,” cô đáp êm ả mà không rời mắt khỏi ông già.

Don Pablo ngồi lại xuống ghế, rồi ngược lên nhìn Rose. “Cháu là bác sĩ nhưng không giống những người bác sĩ khác ta đã từng gặp, và tin ta đi những năm qua ta đã gặp rất nhiều rồi. Nếu có bất kì ai trong số họ giống cháu, ta chắc đã được chữa khỏi ngay tức khắc.”

“Thưa bác đã quá khen rồi!” Rose vừa cười vừa nói.

“Đó là tất cả những gì giờ đây ta có thể làm,” ông già quay lại với cái nháy mắt kì khôi, còn Rose thì bật cười lớn.

“Ông ấy là kẻ hay tán tỉnh dở tệ, đừng khuyến khích ổng thêm nữa,” Xavier lè nhè, đưa cho cô chiếc ly pha lê chứa đầy chất lỏng màu hổ phách.

Cô lấy nó từ tay anh, những ngón tay cô chạm nhẹ vào tay anh, đem đến một khoái cảm không mong đợi râm ran khắp người cô. Nâng ly lên môi, cô hớp một ngụm rượu sherry, hơi ấm của rượu làm ấm bờ miệng khô bất chợt của cô. Cô tự nhủ mình phải vượt qua được cái phản ứng ngu ngốc này chỉ vì đã chạm nhẹ vào Xavier. Anh đã bày tỏ hết sức rõ ràng rằng anh chỉ muốn có vợ để làm vui lòng cha mình. Giữ ý nghĩ đó lên hàng đầu trong tâm trí mình, cô tham vào cuộc nói chuyện chung chung với tâm trạng vui vẻ đầy quyết tâm.

Max tới báo rằng bữa tối đã được chuẩn bị xong và tất cả bọn họ liền đi đến phòng ăn. Rose đưa mắt nhìn quanh, hơi bồn chồn bởi vẻ tao nhã và giàu có đang hiện ra trước mắt. Chiếc bàn ăn đủ chỗ cho hai mươi người được bày biện cùng thứ đồ sứ cầu kì và bộ dao nĩa bạc, còn ly tách thì đều được làm bằng thứ pha lê cao cấp nhất.

Don Pablo ngồi ngay đầu bàn rồi chỉ Ann ngồi bên phải ông cùng Rose ở bên trái. Jamie ngồi cạnh Ann, để Xavier chỗ kế bên Rose.

Rose cầm lên một chiếc ly và ngạc nhiên khi nhìn thấy chữ viết lồng nhau biểu tượng cho dòng họ là một chữ V uốn lượn được chạm trog kín đáo. Đúng là giới quý tộc có khác.

Mái đầu đen của Xavier nghiêng về phía cô, môi anh ghé sát tai cô, “Chúng đã được truyền cho dòng họ từ đời này sang đời khác đấy,” anh thì thầm trong khi đọc tâm trí cô và cùng lúc khởi đầu cho sự thân mật giữa họ vì lợi ích của cha anh.

“Chúng rất đẹp”, cô nhẹ nhàng đáp lại, cẩn thận đặt chiếc ly trở lại bàn. Giờ đây cô phải uống bất kì thứ gì vì lo ngại sẽ đánh rơi nó. Không dám tin tưởng vào bản thân nếu nhìn Xavier, cô quay ra hỏi Ann nghĩ gì về Seville.

Mọi thứ đều diễn ra êm xuôi. Một cô hầu trẻ giúp Max phục vụ thức ăn và rượu. Sau món rau xanh trộn quả hạch là món bò phi lê mềm nấu với dầu oliu và cà chua, tiêu, tỏi và hành tây theo kiểu Andalucia. (*Andalucia: tên một vùng hành chính của Tây Ban Nha, có thủ phủ là thành phố Seville*)

Don Pablo là người dí dỏm hiểu biết sâu rộng về lịch sử địa phương và là một vị chủ nhà tuyệt vời. Câu chuyện không lúc nào trở nên nhạt nhẽo cho tới khi Max bước vào lúc họ đã dùng xong món tráng miệng và báo với Xavier rằng anh có điện thoại. Xavier đứng dậy nhưng cha anh lên tiếng ngăn lại.

Cha con họ nói chuyện với nhau bằng thứ tiếng Tây Ban Nha liền thoảng, cuộc trao đổi nóng lên theo từng giây cho đến khi Xavier nói “Xin mạn phép,” rồi bước ra ngoài.

“Ta xin lỗi vì cách cư xử thiếu lịch sự của con trai ta,” Don Pablo nói bằng sự tự trọng thầm lặng, phá vỡ sự yên ắng kéo dài, làn da tái xám của ông hơi đỏ lên.

“Bác đừng lo,” Rose nói, cô không thích thấy người già phải buồn phiền. “Đó chỉ là một cú điện thoại. Bác có một căn nhà vô cùng xinh đẹp đây bác Don Pablo. Nó hẳn phải có lai lịch rất thú vị,” cô cố ý đổi đề tài.

Nhưng đó lại là điều tệ hại nhất cô đã nói ra.

“Đúng vậy. Dinh thự của dòng họ Vadelspino đã tồn tại nơi đây năm trăm năm rồi, ngôi nhà từng thay đổi nhưng gia tộc Valdespino luôn là chủ sở hữu của nó. Giờ đây bất hạnh thay, dòng họ Valdespino có vẻ như sẽ lụi tàn dần mất thôi.”

Xavier quay trở lại ngay khi cha anh nói ra những lời đó, anh nhìn ông vẻ bất bình. “Tôi xin lỗi; nhưng tôi e rằng mình phải đi ra ngoài một chút.” Anh nói với Ann và Jamie, không thèm nhìn Rose lấy một cái, rồi nói điều gì đó giận dữ với cha anh bằng tiếng Tây Ban Nha và bước ra ngoài.

“Cháu hiểu ý ta rồi đó,” Don Pablo nói, hất đầu về phía cánh cửa nơi con trai ông vừa đi khỏi, đôi mắt đen của ông ánh lên cái nhìn nóng nảy. “Điều đó ngày càng rõ hơn với ta; con trai ta không hề muốn cho cha nó có cháu thừa kế. Tối đầu tiên ở nhà mà nó đi bỏ lại khách khứa...” Rồi như chợt nhận ra mình đã nói quá nhiều, ông dừng lại rung chuông gọi Max.

“Ta xin lỗi nhưng ta e là rời khỏi các cháu bây giờ thôi.” Để cho người hầu đỡ ông ra khỏi ghế, ông nói thêm, “ta mệt quá, nhưng các cháu cứ tự nhiên thưởng thức buổi tối đi,” rồi ông rời khỏi.

“Chao ôi... về cái biến cố lúc nãy,” Ann nói trong lúc cười gằn.

Jamie nói vào. “Quên nó đi. Anh gặp cảnh này hoài rồi. Ông ngoại và cậu lúc nào cũng cãi nhau. Bọn họ quá giống nhau đến nỗi không thể sống chung được.”

Bản thân Rose thì thắc mắc liệu không biết có ai trên đời này có thể sống chung với Xavier - anh ta chắc chắn là quá độc đoán đến thánh còn phải lên tiếng dừng nói chỉ đến người cha tội nghiệp của anh ta.

“Jamie em biết tiếng Tây Ban Nha, vậy họ đã cãi nhau về cái gì thế?” cô hỏi, hơi tò mò về cơn nóng giận vừa rồi.

Jamie cười toe toét. “Ông ngoại điên tiết vì cậu Xavier lại đi đến chỗ cô tình nhân. Đó chính là người đã gọi điện cho cậu.”

Ann tình nghịch thúc vào Jamie. “Anh tốt hơn hết là đừng bắt chước cậu anh đó, nếu không em sẽ siết cổ anh chết cho mà coi.”

Rose hiểu cảm giác đó; cô cũng sẽ rất hài lòng nếu được tự tay cô siết cổ Xavier. Nhưng khi nhìn ngắm cặp đôi trẻ này, Rose thấy mình đã có quyết định đúng đắn khi đồng ý cưới anh. Jamie yêu Ann và cô thì sẽ không để cho con người dễ tiện như Xavier phá hoại hạnh phúc của chúng nó.

Sau khi dùng cà phê, Rose nói lời chúc ngủ ngon rồi đi lên lầu về giường với cơn đau đầu nát óc. Quả đúng là một ngày kinh khủng... Xavier giờ thì tốt rồi, anh ta có lẽ đang thoải mái trong vòng tay của người tình... Còn về phần Rose thì không lấy gì làm dễ chịu cả khi cô chuẩn bị giường.

Đầu óc cô quay cuồng như cối xay gió gặp bão. Gặp Don Pablo rồi cô mới hiểu tại sao Xavier lại muốn hôn lễ diễn ra. Nhưng Chúa giúp cô chứ! Làm sao cô có thể chung sống với anh như là một người bạn khi mà anh chỉ cần chạm vào thôi cũng đã làm cô nóng bừng cả lên?

Mặc bộ đồ ngủ ngắn màu trắng, cô cứ bồn chồn đi lại quanh căn phòng ngủ to lớn; cô quá căng thẳng đến nỗi không ngủ được. Cô cảm thấy mình như một con chim bị nhốt trong chiếc lồng vàng. Cô lẽ ra phải ở dưới lầu cùng đôi trẻ; xét cho cùng thì cô cũng là người đi kèm họ. Thật lỗi bịch! Xavier đã dễ dàng lừa cô đến Tây Ban Nha.

Cô dừng lại bên cửa sổ nhìn xuống sân thì thấy một chiếc xe hơi rẽ qua lối vòm, cô nhận ra chiếc xe đỏ. Xavier trở về khá sớm từ cuộc hẹn hò với người tình của anh. Anh bước ra khỏi xe, đầu anh ngửa ra sau khi anh nhìn thẳng về phía khung cửa nơi cô đang đứng như thể anh cảm nhận được sự hiện diện của cô. Cô vội bước lùi lại, chỉ ngay sau khi nhận thấy anh không hề mặc áo khoác và cà vạt.

Thực ra thì cũng không sớm gì cho lắm, cô thừa nhận. Rốt cuộc thì anh đã ngủ với cô ta bao lâu rồi? Anh đã đi được hai tiếng. Rose tự nhủ cô nên nhẹ người vì anh có người tình, phớt lờ đi cảm giác trống rỗng tận sâu lòng cô. Điều đó khẳng định lại những gì Xavier đã nói. Anh ta muốn một người vợ không quấy rầy cuộc sống của anh, một người vợ có công việc yêu thích riêng.

Cuối cùng thì cô cũng sẽ lại trở về với công việc của mình. Sau khi gặp Don Pablo, cô buồn bã phải thú nhận rằng ông ấy có lẽ sẽ không sống qua được ba tháng kì nghỉ của cô. Cô nhủ mình phải suy nghĩ tích cực lên, cưới Xavier cô có thể làm ít nhất ba người hạnh phúc: Ann, Jamie và Don Pablo. Sao điều đó lại tệ hại cơ chứ? Một kì nghỉ dài ở Tây Ban Nha. Rồi nhắm mắt lại, cô cố nắm lấy giấc ngủ.

Cô trở mình không ngừng, cố gắng thư giãn nhưng mọi cơ bắp của cô chẳng hiểu sao cứ căng hết lên. Những hình ảnh nhảy múa sau hàng mi nhắm nghiền của cô. Xavier với cơ thể màu đồng khỏa thân nằm vắt qua giường, sức mạnh nam tính của anh hứa hẹn đem đến những khoái cảm nhục dục mà cô vẫn còn nhớ rất rõ. Hình ảnh đó khiến cô rên lên, cơ thể cô chán nản nóng bừng, rồi vùi đầu vào gối, cô cầu cho giấc ngủ đến với mình.

Sáng hôm sau, âm thanh của những giọng nói đưa cô đến phòng ăn sáng. Xavier trông mạnh mẽ đầy vẻ nam tính, cười với Rose khi cô đi vào.

“Chào buổi sáng Rosalyn, hôm nay trông cô có vẻ rất thoải mái.”

Ánh mắt lấp lánh của anh đầy sự ngưỡng mộ từ đàn ông lướt qua thân hình quyến rũ của cô. Cô không mang áo ngực mà chỉ mặc một chiếc đầm cotton đỏ đơn giản ôm sát người với dây áo mỏng manh. Chiếc váy kéo dài tới nửa đùi còn chân cô thì mang một đôi xăng đan. Trời quá nóng đến nỗi cô không thể mặc thêm thứ gì hơn.

Hiển nhiên là thời gian tìm hiểu công khai đã được bắt đầu, Rose nghĩ mĩ mai nhưng nhớ đến

lời hứa của mình, cô bèn nói, “Sao, à cảm ơn anh, Xavier,” dù vậy cô vẫn gần như nghẹn lại khi gọi tên anh.

“Đó là niềm vinh dự của tôi. Tôi xin lỗi vì sáng nay không thể đi cùng cô được.” Rồi quay sang Ann và Jamie đã ngồi xuống bàn ăn sáng, anh nói thêm, “Dĩ nhiên cùng hai cháu nữa,” điều này rõ ràng đã thể hiện anh quan tâm đến ai.

Rose vô cùng oán ghét cái giọng điệu mỉa mai của anh vì nó cho cô biết anh đã cảm nhận được và đồng thời rất thích chí trước cơn giận đang ngấm ngấm trong cô. “Ba người sáng nay cứ đi thăm quan thành phố nhưng đừng quên là phải trở về trước một giờ đây. Chúng ta sẽ đến Hacienda dùng bữa trưa.”

Đó là lí do tại sao mà giờ đây Rose đang tan chảy dưới ánh nắng mặt trời giữa trưa và hoàn toàn bị lạc lối. Seville là một thành phố đẹp đầy lôi cuốn; nó cổ kính với những con đường chật hẹp lộn xộn mà mới thoát một cái, Ann và Jamie đã biến mất vào trong đó, để lại Rose đứng trên một con đường với những tán cam dọc theo lối đi, tự hỏi cô đang ở đâu và quan trọng hơn cả thì chính xác là bọn họ đang ở đâu rồi? Cô đã kiểm họ cả hơn một tiếng đồng hồ và giờ đây cô đang nóng nực, khát nước và hoàn toàn chán nản.

Đi qua một con đường chật hẹp khác, cô lê bước mệt mỏi cho tới khi cuối cùng cũng phát hiện ra một người đàn bà ngồi bên ngoài một quán cà phê nhỏ bên lề đường. Rose quyết định làm điều tương tự rồi một cách đầy biết ơn, cô ngồi lên chiếc ghế nhựa trắng không lấy gì làm sạch sẽ cho lắm. Một người đàn ông trông khá thô lỗ bước ra và cô gọi một tách cà phê cùng một ly nước lọc.

Khi đã đỡ khát, cô nhìn quanh vẻ uể oải rồi chợt nhận ra những con đường ngày càng trở nên chật hẹp hơn cùng không khí ẩm mốc tỏa ra từ những tòa nhà cổ xưa. Một người đàn ông hoàn toàn lạ mặt dừng lại nói chuyện với cô. Cô mỉm cười ngớ ngẩn không hiểu anh ta đang nói về cái gì, nhưng khi hắn vớ lấy tay cô, cô nhảy dựng lên rồi vùng ra khỏi hắn.

Đến lúc phải đi rồi và cô không thèm ngồi đợi người bồi bàn nữa. Cô lao vào trong quán rồi tiến đến quầy trả tiền và mở ví ra.

Sao cô có thể ngu ngốc đến thế cơ chứ? Cô chỉ có vài tờ bảng Anh cùng tiền xu nhưng không có lấy một đồng Tây Ban Nha. Cô cố đưa cho ông chủ thẻ tín dụng nhưng ông ta nói rất rõ ràng ông ta không nhận những thứ đó. Cô cố đề nghị ông ta đợi cô chút xíu để cô tìm một máy rút tiền đổi lấy ít tiền Tây Ban Nha nhưng ông ta lại không cho cô đi ra khỏi quán.

Ông ta chửi cô bằng tiếng mẹ đẻ của ông và từ duy nhất cô nhận ra là Policfa, cô biết nó có nghĩa là cảnh sát. Tình hình đang trở nên nguy hiểm. Cô ghét phải làm điều này nhưng trong cơn tuyệt vọng, cuối cùng cô cũng nói tới Xavier Valdespino, Don Pablo rồi ra hiệu xin được gọi điện cho họ. Ông chủ quán nhìn cô xem xét và nhắc lại “Xavier Valdespino à” rồi chỉ vào cô, “Tên.”

“Bác sĩ Rosalyn May,” cô thở phào nhẹ nhõm khi thấy ông ta cầm điện thoại lên từ quầy.

Một cuộc đối thoại bằng thứ tiếng Tây Ban Nha tốc độ theo sau đó và vài phút sau có đã sự thay đổi đáng ngạc nhiên, người đàn ông mỉm cười rồi chuyển ống nghe cho cô.

“Cô nghĩ mình đang làm cái quái gì vậy Rosalyn?” Xavier hét trong điện thoại.

“Còn Ann với Jamie đâu rồi?”

“Tôi lạc họ rồi,” cô quát lại vì không thích bị hét vào mặt như thế.

“Lạy Chúa! Cô không an toàn khi ra ngoài đây. Ngồi xuống đó đợi tôi. Đừng đi đâu hay nói chuyện với bất cứ ai cả. Ông chủ quán sẽ đem đến cho cô bất kì thứ gì cô muốn. Hiểu chứ...”

“Được rồi,” cô ngoan ngoãn đồng ý. Cô đâu có sự lựa chọn.

“Rồi bây giờ thì chuyển máy cho ông chủ đi.”

Cô từ từ bỏ điện thoại xuống. Một phút sau, ông chủ quán giục cô quay trở ra ngoài, ông lau chùi chỗ ngồi sạch sẽ trước khi bắt cô ngồi xuống. Một chai rượu cùng chiếc ly sạch bóng được đem ra. Ông ta đề nghị cô uống chút nước giải khát và cô hoảng hốt khi ông chủ quán ngồi xuống cạnh cô. Cô thấy mình như đang bị canh giữ.

Cô thở dài nhẹ nhõm khi thấy chiếc Ferrari đỏ đỏ xuống đường mười phút sau đó. Nó dừng lại cùng tiếng rít của bánh xe ngay bên ngoài quán nước, hiệu quả chặn ngang con đường hẹp. Một nụ cười bắt đầu nở ra trên môi Rose khi cửa xe mở tung ra và Xavier bước xuống. Nụ cười của cô biến mất ngay khi thấy vẻ mặt của anh, mắt cô hạ thấp xuống. Anh mặc chiếc quần dài may đo màu kem cùng chiếc áo sơ mi ngắn tay màu xanh ngải đắng mở ra ở cổ, để lộ đám lông đen xoăn.

“Rosalyn,” anh gọi tên cô và cô miễn cưỡng ngược lên nhìn anh. Vẻ mặt của anh làm cô run sợ. “Điện tiết” vẫn còn chưa đủ để diễn tả anh lúc này.

CHƯƠNG SÁU

CHỈ VỚI HAI BƯỚC CHÂN DÀI anh đã đến bên cạnh cô; mắt anh ánh lên vẻ thịnh nộ, còn cơ mặt ở gò má anh thì đang co giật. “Cô nghĩ mình đang làm cái quái gì vậy hả?” anh nghiêng răng giận dữ.

“Tôi...” là tất cả những gì cô có thể nói.

“Im đi.”

Rồi hoàn toàn phớt lờ cô, anh nói gì đó ngắn gọn với ông chủ quán, cuối cùng thì Rose thấy anh có vẻ miễn cưỡng đưa cho ông ta một xấp tiền, chỉ khi đó anh mới chịu nhìn cô lần nữa.

“Cô ổn chứ?” Xavier hỏi vẻ khắc nghiệt, mắt anh kĩ lưỡng lướt khắp thân hình mảnh mai của cô.

Cô nhún vai “Tôi khỏe ngoại trừ việc đi lạc và gần như bị tan chảy vì nóng.”

“Cô may mắn vì đó là tất cả những gì xảy ra với cô,” anh lè nhè chế nhạo, rồi nắm lấy cánh tay cô, anh kéo cô đứng dậy. “Chúng ta đi thôi.”

Rose dành cho ông chủ quán cái mà cô cho là một nụ cười biết ơn, nhưng trong lòng cô vẫn còn run. Xavier đang nổi điên lên với cô như điều hầu chuẩn bị giết con mồi, khuôn mặt cứng rắn của anh vô cảm nhưng đôi mắt thì nheo lại như mảnh băng vỡ màu đen đang đâm xuyên qua cô.

Xe anh bị kẹt lại trên đường giữa tạp âm của những lời la chửi giận dữ cùng tiếng còi xe inh ỏi, cô bị đẩy nhanh vào ghế cho khách rồi anh đóng sầm cửa xe trước mặt cô. Xavier trườn vào sau bánh lái, khởi động máy và chiếc xe lướt đi.

Liếc ngang qua khuôn mặt nghiêng của anh, cô tìm kiếm cái gì đó để nói, mắt cô lướt xuống chiếc áo sơ mi mở cổ, kinh ngạc khi thấy vết sẹo kéo dài từ hàm anh qua tới xương đòn. Trước đây cô chưa từng để ý đến điều này và rồi cô nhận ra, trong suốt kì cuối tuần vừa rồi, dù trời nóng cách mấy cô cũng không hề thấy anh mặc áo sơ mi hở cổ bao giờ.

“Anh bị sao mà lại có vết sẹo vậy?” Lời đó phát ra từ miệng cô trước khi cô kịp ngăn mình lại.

“Lay Chúa!” giọng nói của Xavier vang âm lên trong không gian chật hẹp của chiếc xe. “Cô ưa sống mạo hiểm à,” anh nói cộc lốc, cơn thịnh nộ của anh khó lòng kìm lại được. “Cô biết rất rõ rồi mà, và nếu cô còn muốn sống thì im miệng đi cho tới khi về tới nhà.”

Biết ư? Cô có biết chút gì đâu. Cô chỉ hỏi để phá đi sự im lặng căng thẳng trong chiếc xe chết tiệt này thôi mà.

“Xin lỗi vì đã nói,” cô lầm bầm, biết rằng anh vẫn còn đang giận điên người khi thấy những khóp tay anh trắng bệch trên bánh lái.

Họ đi qua những con phố chật hẹp trong sự im lặng khó chịu. Rose thấy tế bào thần kinh mình căng lên đến đỉnh điểm như những sợi dây đàn violin. Chiếc xe thẳng tắp lại ngay lối vào căn nhà, và một lần nữa cô lại bị lôi ra khỏi xe rồi bị đẩy lên bậc thềm đi vào gian nhà trong mát lạnh.

“Nghe này.”

Rose đứng lại ngay giữa đại sảnh. Cô chán bị đối xử như một nữ sinh cứng đầu rồi. “Đó không phải là lỗi của tôi khi gọi anh vì không có tiền Tây Ban Nha. Nếu như anh không kéo tôi đến Tây Ban Nha mà chỉ báo trước có vài tiếng đồng hồ thì...”

Nhưng ngón tay của anh siết chặt quanh cánh tay trần của cô, đôi mắt anh u ám trở nên lạnh lùng xa cách nhìn vào khuôn mặt chống đối từ cô. “Đến phòng làm việc của tôi,” anh ra lệnh với hàm răng nghiến chặt, rồi chỉ chốc lát sau, cô đã ở trong một căn phòng có từng hàng sách cùng cánh cửa đã được đóng lại và khóa chặt sau lưng.

“Ừ thì tôi đã bị lạc nhưng chuyện đó có lớn lao gì đâu,” cô cố làm tình hình bớt căng thẳng nhưng tay anh vẫn chỉ siết chặt quanh cánh tay cô, rồi anh xoay người cô lại đối diện với anh.

“Bị lạc trong khu đèn đỏ,” anh nói khinh khỉnh. “Hay là cô đã vội vàng đi tìm chỗ thích hợp cho mình.” Giọng anh trầm xuống đầy nguy hiểm, còn cô vẫn còn choáng váng khi nghe anh nhắc tới khu đèn đỏ, “Chuyện gì đã xảy ra vậy? Bộ người đàn ông đã tiếp cận cô không hấp dẫn hả?”

“Sao anh biết có người nói chuyện với tôi?” cô hỏi, trong chốc lát bị xao lãng khỏi cơn giận lạnh lùng của anh.

“Ông chủ quán rất hăm hở được kể cho tôi nghe, và yêu cầu tôi trả tiền cho khoảng thời gian cô ngồi để câu khách ở quán của ông ta,” anh trả lời vẻ nhạo báng cay nghiệt.

Mặt của Rose không còn chút máu. “Anh trả tiền; đó là khu đèn đỏ thật ư...? Cô ngừng nói và nhìn chăm chăm vào anh, tìm kiếm trên khuôn mặt sắc cạnh ấy chút dấu hiệu rằng đó chỉ là lời nói đùa. “Không đâu, chắc là anh nhầm rồi; tôi chọn quán đó vì đã có một người phụ nữ ngồi trước, vậy nên...” Cô dừng lại, hốt hoảng trước sự ngốc nghếch của chính mình. “Ý anh là...” cô thở gấp.

“Chính xác là người phụ nữ ấy đang ngồi chờ khách. Á ta trả cho ông chủ quán một khoản phí vì đã để cho ả ngồi ở bàn và điều đó cũng được áp dụng tương tự với cô.”

“Ôi trời!” cô không thể ngăn mình không thốt lên, bờ môi mọng của cô cong lại và cô bắt đầu cười thầm. “Ý anh là ông ta nghĩ tôi làm gái ư?” cô lắp bắp rồi bật cười lớn. Cái việc Xavier Valdespino cao thượng phải trả khoản phí cho thời gian cô ngồi ở bàn dành cho gái mại dâm thật đúng là khôi hài. Hèn chi mà anh ta nổi giận đến vậy.

“Cô thích chí lắm hả?” anh càu nhàu. “Tôi tự hỏi liệu cô có còn thấy vui được không nếu người đàn ông đó không buông tha cho cô,” rồi với một cử động khéo léo, tay ôm chặt lấy thắt lưng cô, kéo mạnh cô vào cơ thể vạm vỡ của anh. “Cô có thể làm gì được cơ chứ?” anh thì thầm trên môi cô rồi khi cô mở miệng phản đối thì anh ngăn cô lại bằng một nụ hôn khác.

Bờ môi anh cứng rắn và đòi hỏi, lưỡi anh luồn vào trong nơi sâu kín ẩm ướt của cô đem lại những hậu quả thảm hại. Trái tim cô đập rộn ràng trong khi cô cố chống lại nhu cầu nhục dục từ Xavier. Bàn tay anh di chuyển đến ôm lấy hông cô, kéo cô vào vòng tay anh, làm cô sửng sốt khi nhận ra áp lực thềm khát cứng rắn từ anh. Trong khi đó bàn tay còn lại của anh luồn xuống lớp áo lót cô, kéo hai dây áo xuống dưới cánh tay, để ôm trọn lấy bầu ngực căng tròn, ngón cái tay anh vút nhẹ qua núm vú sưng phồng của cô.

Lý trí của người phụ nữ chín chắn bảo cô phải kháng cự lại, đó chỉ là sự mãnh liệt hoang dã đơn thuần của đàn ông, nhưng cơ thể cô lại cư xử với đòi hỏi bức thiết cứ như lúc cô mười chín tuổi. Cánh tay mãnh mai của cô đưa lên vòng quanh cổ anh, rồi cô di chuyển sát vào anh, run rẩy bởi niềm khao khát với nhu cầu không thể chối cãi. Cô thở hổn hển khi anh ngẩng đầu lên và cố tình vuốt ve ngực cô lần nữa. “Đừng,” cô rên lên, rùng mình vì cơn khoái cảm.

“Đó có phải là điều tốt nhất cô làm được không?” Anh trao cho cô một nụ cười cong mĩa mai, bàn tay anh quét qua bầu ngực cô lên ôm lấy cổ họng, đẩy đầu cô thẳng lại trên chiếc cổ mảnh mai.

“Thử lại lần nữa đi Rosalyn.”

“Tôi không thể,” cô cúi đầu thì thầm, cánh tay cô rơi khỏi đầu anh, thả lỏng xuống hai bên. Sự thật trớ trêu đánh vào ý thức cô ba ngày qua cuối cùng cũng xảy đến. Liệu cô có yêu anh không? Bản thân cô cũng không biết được nhưng anh là người đàn ông duy nhất cô từng gặp có thể phá bỏ mọi hàng rào phòng thủ nơi cô chỉ bằng một cái chạm nhẹ, người đàn ông duy nhất có thể làm cho cô cảm giác như thế này.

Mùi hương nam tính quen thuộc của anh, cơ thể đầy cơ bắp rắn chắc của anh đang quấn lấy từng dây thần kinh, từng tế bào trong cơ thể cô bằng sự xác nhận nguyên thủy mà cô không thể chối cãi... Mười năm hay một trăm năm đi nữa thì cô vẫn nhận ra mọi thứ về anh. Nhận ra điều ấy làm cô hoảng sợ.

Anh dừng lại. “Cô không thể à.” Rồi kéo dây áo cô trở lại lên vai, anh thả cô ra, “Cô thật dễ bị kích động.” Anh trông có vẻ thích thú. “Tôi có thể thấy nếu là vợ tôi rồi thì tôi sẽ phải trông coi cô thật kĩ.”

Trong giây phút yếu đuối, cơn giận nóng nảy tức thời của cô bùng nổ. “Tôi có thể tự lo cho mình. Tôi đã làm được điều đó khá lâu rồi.”

Anh nghĩ cô không hơn gì một con điếm. Cô không biết anh lấy đâu ra ý nghĩ ra ý tưởng đó nhưng cô cũng sẽ chẳng buồn làm anh vỡ mộng. Cứ để mặc cho anh nghĩ cô là hạng người dễ dãi với đàn ông. Xavier sẽ thích chí hơn khi biết chỉ cần anh chạm vào cô thôi cũng đủ làm cô nhão như hồ. “Tôi đề nghị anh đi mà dính lấy cô nhân tình của anh và để tôi được yên.”

Anh quan sát cô bằng ánh mắt nhẫn tâm, cô quay đi chỗ khác. “Tôi không nghĩ là mình sẽ cần tình nhân nữa,” anh lè nhè mĩa mai. “Phản ứng của cô vừa rồi cho tôi biết chỉ cần mình cô thôi cũng khá đủ cho tôi rồi.” Anh rất điềm tĩnh khi nói thêm. “Ít ra thì cũng đủ cho một thời gian.”

Rose ngẩng lên trước sự ngạo mạn lộ liễu từ lời nói của anh. Không kể đến việc cô biết anh đang nói dối - đêm hôm qua anh đã ở với người tình. Ý nghĩ đó làm đôi mắt xanh của cô ánh lên giận dữ. Nhưng bất kể điều gì cô định nói ra đều bị chặn lại bởi tiếng gõ cửa cùng giọng Jamie hỏi. “Cậu Xavier, cháu nói chuyện với cậu được không?”

Xavier đi lướt qua cô và mở khóa cửa. “Còn cậu cũng muốn nói chuyện với cháu đây,” anh cúi kính nói khi Jamie bước vào thư phòng.

Chàng thanh niên liếc nhìn cậu mình rồi nhìn qua Rose, mắt cậu ta mở to với ánh nhìn sáng rõ ra vẻ hiểu biết. Mái tóc rối bù cùng bờ môi sưng mọng của cô đã nói lên tất cả.

“À vậy là cậu đã tìm ra Rose,” Jamie nói khi liếc nhìn Xavier với nụ cười toe toét nở ra trên khuôn mặt. “Hay là hai người đã lên kế hoạch trốn đi cùng nhau sáng nay như Ann với cháu?” Cậu ta cười thầm.

Xavier vươn tới nắm chặt cánh tay Rose. “Đi về phòng cô chuẩn bị đồ đi. Để Jamie cho tôi.” Cô để ý thấy giọng anh vẫn nhỏ nhẹ đáng ngờ chất chứa cơn thịnh nộ được kiểm soát chặt chẽ khi anh đẩy cô ra khỏi cửa.

Không bao lâu sau khi cánh cửa đóng lại thì cô đã nghe giọng nói không khoan nhượng của

Xavier chỉ trích Jamie. Cô gần như cảm thấy tội cậu chàng, nhưng cũng không bằng một nửa những gì cô thấy tội cho bản thân mình. Việc nhận ra mình vẫn còn thèm khát một kẻ độc đoán như Xavier thật đúng là làm tan nát cõi lòng cô. Điều đó làm tổn thương lòng tin vào bản thân cô với tư cách là một phụ nữ. Cô, người đấu tranh cho quyền phụ nữ đã bao nhiêu năm trời, người hết sức bất mãn những phụ nữ cam chịu sống với người đàn ông điều khiển họ giờ đây lại bị rơi vào cùng hoàn cảnh y như vậy. Trở thành nô lệ cảm xúc là điều mà cô không bao giờ dám nghĩ tới.

Khẽ khàng, Rose là người cuối cùng bước vào phòng ăn trưa. Xavier liền đứng dậy kéo ghế cho cô, còn Don Pablo thì cố gắng nhắc người lên, cung cách lịch sự bẩm sinh của ông không cho phép ông làm gì kém hơn.

“Dạ được rồi, cháu đến trễ mà,” Rose nói khi ngồi xuống. “Không cần làm thế đâu ạ.”

“Lịch sự với phụ nữ là điều hiển nhiên đối với một quý ông thời của ta,” Don Pablo nói rồi ngồi xuống trở lại chỗ của ông với cái nhìn lạnh nhạt vào Jamie vẫn đang ngồi yên tại chỗ. “Dù vậy thanh niên bây giờ dường như đều lãng quên điều đó.”

“Đó không phải là thứ duy nhất chúng quên đâu,” Xavier nhận xét khi ngồi vào chỗ bên cạnh Rose với cái nhìn u tối dành cho Jamie,

Rõ ràng là hai đứa vẫn còn nằm trong sổ đen của anh vì đã bỏ mặc cô tự xoay sở sáng nay. Rose bối rối hớp một ngụm rượu vừa được Max đứng quanh đó rót.

“Cháu không biết cậu đang phàn nàn về điều gì nữa cậu Xavier, theo như cháu thấy thì hình như cháu đã giúp cậu mà. Cậu được đảm nhận vai trò hiệp sĩ hộ tống người đẹp rồi còn gì,” Jamie xác xược nói.

Không may là Don Pablo cứ khẳng khẳng đòi nghe giải thích và trước sự hoảng hốt của Rose, Jamie kể lại những chi tiết kinh khủng về hành động ngớ ngẩn của cô sáng nay một cách thích thú. Khuôn mặt nhăn nhoe của Don Pablo giãn ra thành nụ cười lớn, đôi mắt già nua của ông nhìn Rose hấp háy rồi ông nói điều gì đó bằng tiếng Tây Ban Nha mà khiến cho cả Xavier và Jamie đều quay đầu nhìn cô bật cười.

Rose nhận thấy mặt cô đỏ bừng lên; cô không thích bị đem ra làm trò cười cho cánh đàn ông, nhất là khi cô thậm chí còn không hiểu được họ đã nói gì. “Mắc gì mà anh phải đi nói với Jamie chứ?” cô hỏi thăm Xavier.

“Thật lạ là lúc đó tôi không tài nào kiềm được cơn giận của mình và tôi đã cả quyết nói với nó những gì tôi nghĩ về một người đàn ông mà lại bỏ rơi một người phụ nữ đơn độc yếu đuối cùng những hậu quả không may sẽ xảy ra của việc làm vô trách nhiệm đó,” anh thấp giọng nói với cô rồi ngồi nhìn cô với nụ cười nhếch lên ở khóe miệng. “Sao mà tôi biết được là nó sẽ đi kể lại chứ?” Anh nhún vai rộng rồi nói thêm, “Thứ lỗi cho tôi nhé.”

Nhận thấy Don Pablo đang quan sát họ nói chuyện với nhau với vẻ thích thú, cô nuốt thêm một hớp rượu rồi ngọt ngào đáp lại. “Vâng đương nhiên rồi.”

Bữa trưa đó thật tệ hại. Xavier tự mình khéo léo vào vai người theo đuổi cô một cách nhiệt tình làm cô không thể nói nên lời. Đôi mắt lạnh lùng u tối của anh bỗng trở nên ấm áp và bình yên mỗi lần anh nhìn cô, trong khi đó sắc mặt Rose chuyển từ đỏ bừng xấu hổ sang cơn giận dữ lạnh lùng. Khi cô cảm thấy một bàn tay to lớn ấm áp vuốt ve đùi mình dưới bàn, cô gần như giật nảy mình hoảng hốt. Nhờ có sự kiềm chế lớn lao mới ngăn cô không hất rượu từ ly của mình vào cái khuôn mặt xấu xa đang cười toe toét của anh.

“CĂN NHÀ ĐẸP QUÁ, còn mặt hồ thì trông cứ như là ảo ảnh vậy,” Rose nhận xét với Ann sau đó vào buổi chiều khi họ ở phía sau căn nhà dài rộng một lâu, ngồi trên băng ghế hình tròn được bao quanh bởi cây lan dạ hương to lớn bên mái hiên rộng. Chuyển đi đến trang trại rất êm xuôi. Rose nhẹ cả người khi được đi với Don Pablo, Max cùng vợ anh ta và Ann trong chiếc xe hơi lớn, còn Xavier và Jamie thì đi chiếc Ferrari.

“Đúng vậy, rất tốt cho việc nghỉ ngơi, nhưng hơi quá yên tĩnh đối với em,” Ann nói thầm. “Jamie nói không có cái shop nào hay bất kì thứ gì đáng hoàng trong vòng vài dặm.”

“Tội em chưa kìa,” Rose khẽ chế nhạo, bắt đầu thư giãn một chút lần đầu tiên trong ba ngày qua.

Jamie với Xavier đang đá banh với vài người làm ở sân trước. Don Pablo thì đã đi nằm nghỉ vì quá mệt mỏi sau chuyến đi - ông sẽ ăn tối trong phòng. Do đó, bữa tối sẽ được phục vụ vào lúc mười giờ hơn theo giờ Andalucian.

Ann hơi nghiêng người tới trước, khuôn mặt xinh xắn của cô mang vẻ gì đó rất nghiêm túc. “Tội cho em á,” cô lặp lại. “Em nghĩ mình không có gì phải lo cả, Rose ạ. Nhưng chị sắp có nguy cơ bị tổn thương đó. Em biết chính em đã nói chị phải tử tế với Xavier, nhưng mà... Em đã thấy cái cách cậu Xavier nhìn chị, còn Jamie thì kể cho em rằng anh ấy bắt gặp hai người ở trong thư phòng khóa kín cửa làm cái gì đó mà có trời mới biết. Em biết là chị lớn hơn em và cũng từng trải hơn, nhưng chị chưa bao giờ thực sự để ý đến đàn ông trước đây. Sau hàng năm trời chị ở nước ngoài trong sa mạc hay nơi nào đó, chị có thể dễ bị yếu lòng trước người đàn ông như Xavier.”

“Được rồi. Chị biết mình đang làm gì mà.” Rose nói khẽ, vô cùng xúc động trước sự quan tâm của Ann.

Tạ ơn trời vì lúc này đã tối bởi cô nghĩ mắt mình đang dâng đầy lệ. Nhưng sự lo lắng của Ann chỉ khẳng định lại những gì cô đã có. Rose phải chấp nhận bất cứ điều gì Xavier muốn. Cô đưa cánh tay mình ra ôm lấy cô em họ, Ann quan tâm đến cô và cũng sẽ chấp nhận làm như vậy cho cô. “Chị đã trưởng thành rồi và cũng không còn khờ dại như mọi người nghĩ đâu.”

Ann cười toe toét. “Tạ ơn trời vì điều đó. Jamie và em gần như đã cãi nhau về chuyện này. Anh ấy nói chị có thể tự lo cho mình. Nhưng em bảo rằng bất cứ người đàn ông nào có nhân tình rồi thì đừng nên đi tán tỉnh người phụ nữ khác nữa; Ý của em là Xavier đang góa vợ, vậy thì sao cậu ấy không đưa bạn gái về nhà. Thật không hiểu nổi.”

Rose chợt cười thầm, cảm thấy mình hơi già rồi. Ann thực sự không thạo đời như cô đã nghĩ, rồi cô ôm lấy em họ mình lần nữa trước khi liếc nhìn đồng hồ. Cô đứng dậy. “Đi nào, sắp đến giờ ăn tối rồi.”

Xavier là một ông chủ tuyệt vời trong suốt bữa tối đó. Vắng mặt Don Pablo, bữa ăn diễn ra ít trang trọng hơn. Không thể làm gì hơn với Jamie và Ann khi mà bọn chúng quá công khai hạnh phúc trong tình yêu dành cho nhau.

Sâm banh được đem tới; theo lời Xavier thì họ luôn duy trì truyền thống quay trở về miền quê sau khi ở Seville. Lại một truyền thống nữa, Rose cúi kính nghĩ. Đối với một người đàn ông thích xe đua tốc độ và phụ nữ qua đường, được khắp thế giới nói chung công nhận là một trong những doanh nhân thành đạt năng động nhất thì thật hết sức ngạc nhiên khi đời sống đạo đức cá nhân của anh lại hướng về người Moors (*dân tộc Hồi giáo cai trị Tây Ban Nha từ năm 711 đến 1492*) và cho phép hậu cung tồn tại.

“Uống mừng cho tình yêu tuổi trẻ,” Xavier cười vẻ biếng nhác rồi nâng ly sâm banh về phía

Jamie và Ann. “Chúc mừng hạnh phúc dài lâu.” Nhưng khi cái nhìn của anh lướt qua Rose, cô nhận thấy vẻ mặt ấy đượm chút cảnh báo rõ ràng chỉ dành cho cô.

Xoắn môi lại thành một nụ cười mà cô mong là đủ tử tế, cô cũng tham gia vào chúc mừng, “Mừng cho Ann và Jamie.” Nâng ly mình lên, cô uống lấy một hơi dài.

Nhưng cô đã nhận được thông điệp ngầm của Xavier. Chuyện tình ấy chỉ có thể viên mãn nếu cô làm theo những gì anh muốn. Rose ăn ít và đổ tại cái nóng nực làm cô không muốn ăn, nhưng thực chất thì chính sự có mặt áp đảo của Xavier mới có liên quan ở đây. Dạ dày cô thắt lại vì căng thẳng.

Xavier đã ân cần hết mức có thể, đôi mắt u tối của anh trở nên ấm áp và thân mật bất kì lúc nào nhìn vào cô, điều đó xảy ra khá nhiều lần. Cô càng lúc càng thấy khó tiếp tục duy trì vẻ quan tâm thân thiện, rồi khi anh đặt ngón tay lên quét nhẹ xuống cánh tay trần của cô, cô không thể ngăn mình khỏi khẽ run rẩy bàn tay đang vội vàng nâng ly sâm banh lên miệng. Cô để cho Xavier rót đầy ly thêm lần nữa mà không hề đếm coi mình đã uống bao nhiêu, và trước cả phê được phục vụ trong bữa ăn thì rượu đã giúp làm dịu những giác quan cũng như cơn đau khó hiểu trong tim cô.

“Xin phép hai người, tụi cháu đi dạo đây,” Jamie là người đầu tiên rời khỏi bàn cùng Ann ở bên cạnh.

Trong trạng thái lơ lửng đến kinh ngạc cộng thêm chút phấn khích, Rose cười tươi, “Ồ không được, chị là người đi kèm tụi em, nhớ chứ.” Cô hơi quay cuồng khi đứng dậy. “Chị sẽ đi với hai em.”

“Không đời nào,” Xavier cười gằn rồi đứng lên, anh đưa tay giữ cô lại. “Hãy để cho hai kẻ si tình đó được ở một mình cùng nhau, và cho phép tôi đưa cô về phòng.”

“Đây là lời từ người đã yêu cầu tôi đến Tây Ban Nha làm một người đi kèm đấy!” Rose liếc ngang qua anh. “Anh đổi ý rồi ư,” cô hỏi như muốn gây sự.

“Không, chỉ đơn giản là chấp nhận những việc không thể tránh khỏi thôi, giống như cô vậy,” Xavier nói ra vẻ công bằng khi anh chậm rãi quay mặt cô lại đối diện với anh.

Sự gần gũi của anh, bàn tay anh trên cánh tay cô làm bao tử cô chộn rộn đến phát điên. Anh khẽ nghiêng cầm cô bằng một ngón tay dài, đôi mắt tối của anh nheo lại khi nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp của cô. Ngay cả đang trong tình trạng không được tỉnh táo thì Rose cũng nhận ra được dấu vết của sự cảnh cáo từ tận sâu trong đôi con ngươi đen của anh.

Cô chợt cảm thấy không còn chút sức lực và hầu như không thể cất nổi một nụ cười khi Jamie đưa Ann ra khỏi phòng cùng lời nói đùa. “Cháu giao cho cậu chăm sóc Rose đó, chị ấy trông có vẻ say bí tỉ rồi.”

“Đồ quỷ láu cá!” Rose làm bầm. “Đúng là cùng một họ.” Nhưng cô không hề lên tiếng phản đối khi Xavier đưa một cánh tay ra quàng lấy vai cô.

“Giường cho cô đây Rosalyn.” Sự hốt hoảng yếu ớt đã thoáng hiện qua những đường nét biểu cảm của cô trước lúc cô che giấu được nó. Xavier mỉm cười dứt khoát, “Bây giờ thì cho riêng mình cô thôi.”

Sáng hôm sau Rose thức dậy với cơn đau đầu như búa bổ cùng kí ức mơ hồ về đôi tay dịu dàng đã cởi đồ cho cô rồi nhẹ nhàng đặt cô xuống chiếc giường lớn, cẩn thận đắp tấm dra mát lạnh lên người và cái chạm thoáng qua của bờ môi ấm trên hàng mi cô.

“Ồi không!” cô rên rỉ, tửu lượng của cô rất kém, thường chỉ uống được một hai ly là cùng.

Cô ủ rũ gương mặt bước ra khỏi giường tìm đường đến phòng tắm rồi đứng dưới tia nước lạnh còng cho tới khi cảm thấy hơi bình thường trở lại. Cô làm khô tóc qua loa bằng chiếc máy sấy gắn ở tường rồi ra khỏi phòng tắm.

Trở về phòng ngủ, cô mau chóng mặc vào chiếc quần sooc trắng cùng chiếc áo ngắn màu xanh dương. Mở cánh cửa sổ kiểu Pháp nhìn ra khoảng hiên rộng, cô để toàn bộ ánh nắng ban mai soi vào phòng. Trong phút chốc cô bị ánh sáng làm cho lóa mắt và muốn héo đi bởi hơi nóng. Mắt cô từ từ thích ứng, rồi cô hít vào thật sâu một luồng khí trong lành đến mê người.

Phòng ngủ của cô nằm ở phía cuối căn nhà, nhìn ra khu vườn có mái che và hồ nước phía xa. Khi ngắm đàn chim vỗ cánh bay khỏi mặt nước rồi lượn quanh theo đội hình bay về phía đỉnh đồi xa xăm, cô thở dài ước mình có thể cùng bay với chúng. Cô ngồi xuống bên cạnh giường, bắt đầu cố chải gỡ những đám tóc rối. Mình thực sự nên cắt bớt tóc đi, cô đã nghĩ như thế không biết bao nhiêu lần thì có tiếng gõ cửa phòng vang lên.

“Mời vào.”

Chắc đó là Ann đến để nói về việc cô đã tự biến mình thành con ngốc như thế nào, cô nhả mặt. “Đừng nói gì nữa chị biết...” cô khẽ quay lại, miệng mở to. Không phải Ann mà là Xavier...

Anh bước về phía cô, trên tay bưng chiếc khay bạc có một ấm cà phê, hộp sữa, chén đường cùng hai cái tách. Anh đáng lẽ ra phải trông giống người hầu nhưng ngược lại mới đúng. Nhìn anh như thể là chúa tể của vũ trụ, ánh mắt trời chiếu lấp lánh lên mái tóc đen dày của anh còn khi nhìn nghiêng thì những đường nét chạm khắc làm anh trông như một vị thần bằng đồng, cô tưởng tượng. Cô không thể ngừng rời mắt mình khỏi bờ vai rộng cùng lồng ngực hoàn hảo được khắc họa qua chiếc áo thun ngắn tay màu đen, đóng thùng trong chiếc quần sooc denim cũ kỹ, những phần vải bạc màu càng làm nổi bật nét cơ bắp nam tính của anh, tạo nên ảnh hưởng về nhục cảm khủng khiếp lên cô.

Mạch cô đập điên cuồng khắp cơ thể, và cô xém chút rên lên khi liếc nhìn xuống cặp chân dài của anh. Cô dút mắt mình ra khỏi chân tay đầy cơ bắp rám nắng với lớp lông đen nam tính đó rồi đưa lưỡi liếm qua lớp môi bất chợt khô đi của mình. “Anh muốn gì?”

Thật không đúng khi hỏi câu đó lúc này. Anh đặt cái khay lên chiếc bàn cạnh giường rồi ngồi xuống nhìn cô, những đường nét chạm trổ trên người anh cứng rắn như đá tảng trong khi một nụ cười đầy nhục cảm hoang dại chấp chới trên bờ môi anh. Nơi anh có sự cường tráng thô ráp đầy kích thích mê hoặc Rose làm cô không thể ngăn được phải hít vào một hơi ngắn hay vô tình run rẩy đến nỗi đánh rơi chiếc lược ra khỏi tay mình. Cô lấy lại bình tĩnh kịp lúc rồi khi định nhặt chiếc lược lên thì anh đã đưa nó cho cô.

“Ồ tôi nghĩ là em biết rồi chứ,” anh nói, nụ cười anh tối đi khi anh nghiêng người về phía trước và vươn một bàn tay ra tự nhiên vượt từ chỗ hõm của hàm cô xuống chiếc cổ dài thanh nhã nơi cổ họng, đưa những ngón tay vòng qua ôm chặt quanh làn da mềm mại sau gáy cô.

Cái chạm của anh nóng bỏng như lửa, dù ôm chặt nhưng lại không hề gây đau đớn. Cô giữ cho ánh mắt của mình được điềm tĩnh khi ngược lên nhìn vào đôi mắt u tối của anh. “Làm ơn đưa lại cho tôi cái lược được không?” và chờ đợi.

“Lạnh lùng quá.” Anh nhướn mày lên rồi nghiêm mặt trở lại, đôi mắt anh dừng lại trầm ngâm trên khuôn mặt kiêu hãnh của cô. “Có lẽ hiện tại thì điều đó là tốt nhất. Rót cà phê ra đi, còn tôi sẽ giúp em chải tóc.”

Cô muốn lên tiếng phản đối nhưng anh đã ngồi xuống bên cạnh đó và dịu dàng chải lược xuống mái tóc dài. “Tóc em thật đẹp, giống như màu rượu vang có lẫn chút vàng óng ánh.”

“Tại nắng quá gắt làm khô với chẻ ngọn tóc đó chứ.”

Cô biết mình đang nói lảm nhảm. Nhưng đó là do cô quá căng thẳng trước mùi hương từ cơ thể anh, hơi ấm của anh với một tay anh đặt trên vai giữ cô ngồi yên còn tay kia nhẹ nhàng chải chiếc lược vào mái tóc cô, cô những muốn dựa vào bờ ngực rắn chắc của anh và gần như đã làm như vậy trong một khoảnh khắc.

“Đủ rồi,” cô nghiêng rặng nói trong khi giựt đầu mình về phía trước và nhắm mắt vì tóc bị kéo theo.

Anh bật cười rồi khum tay ôm lấy gáy cô, quay mặt cô về phía anh, “Đủ không bao giờ là từ tôi có thể dùng cho bản thân trong mối quan hệ với em, Rosalyn.” Anh cúi xuống và hôn cô.

Áp lực từ môi anh cùng sự đáp lại nóng bỏng bất chợt chạy qua khắp người cô hoàn toàn vượt quá những cảm xúc thông thường cô vốn có. Bàn tay anh đẩy nhẹ lên vai cô, làm cô ngã nhào xuống giường, cơ thể to lớn của anh hạ theo xuống mà không làm gián đoạn nụ hôn. Một chân anh thúc cô tách ra rồi anh hạ người xuống giữa hai đùi cô trong khi vẫn tiếp tục những cái hôn dài. Anh dùng răng mút lấy bờ môi dưới của cô rồi lại xoa dịu nó bằng cái lưỡi đầy khêu gợi. Đôi môi anh chà xát, kẹp lấy rồi xâm nhập sâu vào trong trêu chọc, chơi đùa với miệng cô, cho tới khi Rose không còn sức chống cự, phải đầu hàng trước cơn đam mê thêm khát đang được kiềm chế của anh.

Bàn tay anh trượt ra khỏi đầu cô rồi vuốt ve xuống dưới cổ họng, tạo ra những gợn sóng cháy lên khắp người cô. Những ngón tay ranh mãnh của anh ấn nhẹ vào mạch máu nhỏ đang đập rộn ràng ở đó như thể kiểm chứng cho phản ứng của cô. Cô cảm nhận được nụ cười của anh trên môi mình và rồi thở hổn hển khi bàn tay anh luồn xuống thấp hơn đặt lên đường cong mềm mại nơi ngực cô.

Những gợn sóng cảm xúc làm tan vỡ sự kiềm chế nơi cô, và cô vòng chân qua bắp chân anh, lưng cô đẩy cơ thể cong lên ấn vào vật khuấy động cứng nóng của anh. Cô thêm muốn anh. Cô muốn anh xóa tan đi cơn đau nhức nóng bỏng ở phần dưới thắt lưng mình.

Ngón tay anh kéo phần dưới chiếc áo ngắn cô lên trên khỏi bầu ngực, và rồi cũng những ngón tay đó thành thạo vuốt ve một bên núm vú căng cứng trước khi chuyển qua bên còn lại.

Anh mỉm cười khi ngẩng đầu lên, ngọn lửa hài lòng thuần chất đàn ông ánh lên trong đôi mắt u tối của anh, cùng cái gì đó nữa, một sự thêm muốn quý quyết và sự hứa hẹn về niềm khoái lạc sắp tới. Cảm xúc đã bỏ xa lí trí và giờ đây cô muốn anh không còn bị ngăn cách bởi quần áo nữa. Bàn tay Rose run rẩy trong khi luồn cuống kéo áo thun của anh ra, ngón tay cô tìm xuống bề mặt bằng phẳng nơi bụng anh. Bàn tay cô vuốt lên khắp sườn anh và lắng nghe thấy hơi thở anh đứt quãng bằng tiếng rên rời rạc. Nhưng rồi anh bỗng kìm lại và đứng dậy...

“Không được.”

Không ư, ý anh là gì. Rose nằm trên giường nhìn anh trần trối. Anh nhét áo sơ mi vào lại trong quần nhưng cái nhìn mơ màng của cô nhận thấy thật ra anh vẫn còn đang bị kích thích cao độ.

“Ngồi lên đi, tôi sẽ đi rót cà phê.”

Gượng dậy, Rose kéo áo xuống che bầu ngực đang đau nhức của mình, mặt cô đỏ bừng nóng

rất. Cô nên nói tiếng dừng lại ngay khi anh chạm vào cô. Thật bẽ mặt khi cô nhận ra mình đã không hề chống cự lại người đàn ông này. Trong khi đó, anh là một ác ma vô cùng tinh vi với hàng đồng kinh nghiệm trong những trò chơi tình ái, và lại còn có khả năng tạo ra hoặc làm mất đi áp lực lên cô theo ý muốn.

Với quyết tâm cứng cỏi, cô đứng dậy, mặt cô tái xanh không còn chút máu. “Đừng rút nữa, cà phê giờ chắc cũng nguội mất rồi,” cô khẽ nói, rồi đi về phía cửa. “Tôi sẽ vào bếp lấy một tách nóng.”

“Ý đó được đấy,” anh nói, đi lướt ngang qua cô rồi lịch sự mở cửa phòng ngủ.

Rose đi ngang qua anh, cẩn trọng quay mặt tránh cái nhìn nhạo báng u tối từ mắt anh. Nhưng rồi cô đột ngột bị cản lại khi Xavier nắm lấy cổ tay cô. “Để tôi đi...”

Anh ngắt lời, “Đợi đã Rosalyn, tóc cô kìa.” Anh vươn tay vén một lọn tóc dày ra khỏi mặt cô. “Nó hơi lộ liễu đấy - Tôi nghĩ cô nên làm gì đó với tóc mình trước khi gặp cả nhà.”

Thế nhưng lời cảnh báo của anh quá muộn màng, và tai họa đã ập xuống.

CHƯƠNG BẢY

Trong lúc họ còn đứng ở lối vào phòng ngủ thì Don Pablo đang ngồi trên xe lăn chỉ cách đó có hơn một mét với Max ở đằng sau đẩy ông đi xuống hành lang. Ông nhìn Rose vẻ sững sốt khi bắt gặp mái tóc rối lộn xộn thả xuống bờ vai cô, rồi nhìn sang thấy con trai ông đang ôm chặt thắt lưng cô, còn tay kia đang luồn vào trong tóc cô, vậy là Don Pablo liền đi đến kết luận hiển nhiên.

Dù đang rất yếu, ông vẫn gầm lên như sấm dội: “Xavier! Sao con lại dám đi dụ dỗ khách của gia đình ta!”

Khuôn mặt ông đỏ bừng lên vì giận dữ, rồi ông quay lại dùng tiếng bản xứ mà chửi rủa con trai mình một tràng có vẻ như là rất thậm tệ ngay cả khi Rose không hề hiểu được ông nói gì.

Máu nghề nghiệp trong cô lại nổi lên.

Lo lắng cơn thịnh nộ sẽ ảnh hưởng đến tình trạng sức khỏe của ông, Rose phải can ngăn. “Cháu xin bác đẩy Don Pablo, đừng kích động như vậy,” cô cố xoa dịu ông. “Không phải...” Cô chỉ nói được như thế vì những ngón tay dài đã ấn vào eo cô, làm cô phải cố nén không thốt lên vì đau.

“Để đó cho tôi,” Xavier kiên quyết ngắt lời.

Để cái gì cho anh? Rose quắc mắt nhìn anh gay gắt, không lẽ nào cái con người đáng ghét này lại không nhận thấy anh ta đã làm cho cha mình phiền lòng biết bao sao, nhưng anh đã tránh cái nhìn của cô rồi nói tiếp, “Ý Rose muốn nói là: “mọi chuyện vốn không tệ như cha tưởng đâu.” Bởi Rose đã cho con vinh dự được lấy cô ấy làm vợ.”

Rose kinh hoàng nhìn anh chằm chằm. Cô định cất tiếng phản đối, nhưng với sức ép từ bàn tay trên thắt lưng cô cộng thêm vẻ kiên định từ những đường nét nổi bật của anh đã ngăn lại mọi lời cô muốn nói.

Trong một lúc cái nhìn sững sờ của Don Pablo di chuyển từ con trai của ông qua Rose rồi cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt giờ đây đã đỏ bừng của Rose. “Ôi con gái yêu quý của ta, ta mừng quá,” ông nói với cảm xúc chân thật, khuôn mặt nhăn nheo của ông sáng bừng lên với nụ cười tươi đến lạ kì. Cúi nhìn xuống người đàn ông già nua, Rose nhận thấy khóe mắt ông đã đầm những giọt lệ hạnh phúc. “Ta không bao giờ nghĩ mình có thể sống được để chứng kiến ngày này.” Ông chìa một cánh tay yếu ớt về phía cô. “Đến đây hôn ta một cái nào.”

Cô ném cho Xavier một cái nhìn sắc nhọn, môi anh cong lên trong một nụ cười thách thức cô dám từ chối ông già. Cô cắn môi. Cô có sự lựa chọn nào cho mình chứ? Bây giờ hay tuần tới cũng có khác gì đâu. Quay sự chú ý về lại Don Pablo, cô nắm lấy bàn tay ông đang chìa ra rồi cúi xuống hôn nhẹ lên gò má nhăn nheo của ông. Trong đầu cô lóe lên suy nghĩ về việc phải chấp nhận những việc không thể tránh được...

“Giờ thì mọi chuyện cũng không đến nỗi khó khăn,” Xavier lè nhè chế nhạo sau khi Max cùng cha anh vội vàng đi đến cái điện thoại gần nhất để loan báo tin này.

“Nếu anh bỏ tay ra khỏi eo tôi thì có lẽ tôi sẽ đồng tình với anh về điều đó.”

Chuyện đã rồi; tranh cãi cũng có ích gì, nhưng việc bàn tay to lớn của anh đang lười nhác xoa dịu trên da thịt cô lại là vấn đề khác. Mạch cô đập theo nhịp thất thường khắp cơ thể, cô tránh ra xa, cố giấu tranh đấu khiến những cảm xúc phản bội nơi mình. “Tôi vẫn cần cà phê.”

“Em cũng cần một chiếc nhẫn nữa.”

“Tôi không cần nhẫn.”

Năm phút sau khi đã đứng ở giữa phòng đọc sách của anh, cô vẫn không ngừng tranh cãi về chuyện đó, Xavier sai một cô hầu đem đến tách cà phê nóng mà cô đang cầm trong tay. Rose quan sát anh lấy một vật gì đó từ kết sắt trên tường, cái nhìn của cô len lén lướt qua bờ hông nam tính rắn chắc đến đôi chân dài đầy cơ bắp rám nắng của anh. Xavier nên bị cấm mang quần sooc vì điều đó sẽ gây ảnh hưởng tới sức khỏe của giới phụ nữ, Rose thầm rên.

Anh bất ngờ quay người lại và bắt gặp cô đang chăm chú nhìn mình, rồi chỉ với một bước dài uyển chuyển, anh đã ở bên cạnh cô. Đôi mắt u tối của anh ánh lên vẻ hài hước giễu cợt. “Tôi nghĩ chúng ta phải cần lễ cưới và nhẫn trước đã.” Anh biết chính xác cô đang nghĩ gì.

Vừa nỗ lực lấy lại tự chủ điều khiển những suy nghĩ lung tung, Rose vừa chậm rãi uống hết ly cà phê của mình, rồi đặt xuống chiếc bàn gần đó. “Nghe này Xavier, chúng ta hãy thẳng thắn với nhau về việc này. Đây là cuộc hôn nhân sắp đặt không hơn không kém. Tôi... Tôi.” Cô lắp bắp vì mất tinh thần. “Tôi không muốn đi vào vết xe đổ của những gì đã xảy ra giữa chúng ta trước kia.” Một cách nói khác về việc không có thêm sex giữa họ.

“Tôi sẽ không tranh cãi về điều đó với em đâu.” Mắt anh tăm tối, bí ẩn, nhưng trong chốc lát lại lóe lên một điều gì đó khó định nghĩa. Cô nghĩ không ai khác ngoài Xavier lại có một sự cảnh giác như thể anh dường như không tự tin như vẻ bề ngoài mọi người vẫn tưởng. “Đây là chiếc nhẫn của mẹ tôi và tôi muốn em đeo nó.”

Mắt cô lướt qua chiếc hộp đựng nhẫn để mở trong tay anh rồi nấn ná trên viên ngọc vuông lộng lẫy bao quanh bởi kim cương nằm trong lớp vải nhung đỏ. Cầm cô khẽ nâng lên khi cô tảo bạo ngược mắt nhìn anh. Chiếc nhẫn thật tuyệt đẹp, nhưng cô sẽ không nói cho anh nghe điều đó. “Vợ anh có từng đeo nó không?” cô hỏi thẳng thừng.

“Vợ cũ của tôi tự chọn nhẫn cho mình,” anh đáp êm ả. “Em không có sự lựa chọn nào hết,” rồi anh nắm lấy tay cô đeo chiếc nhẫn vào ngón thứ ba ở tay trái. “Đúng là vừa khít, cha tôi sẽ hài lòng lắm đây.”

Cơn giận sôi sục lên trong cô. Anh ta lại đúng nữa rồi, chết tiệt thật! Cô không hề có sự lựa chọn nào cả. Rose liếc xuống vật trang sức trên ngón tay mình và biết rằng mình chưa sẵn sàng để tranh cãi thêm về chuyện này. “Được rồi, tôi sẽ đeo nó vì cha anh, và tôi cho rằng điều này cũng làm cho việc đóng giả giống thực hơn,” cô miễn cưỡng nhượng bộ.

“Ngoan lắm Rosalyn,” anh dành cho cô một nụ cười tươi mĩa mai. “Tôi tự hỏi không biết cô có thể tiếp tục cư xử như thế này được bao lâu.” Trước khi cô đoán được ý định của anh thì anh đã giam cô trong vòng tay và hôn lấy cô.

Rose quá giận dữ đến nỗi không thể thở được bình thường khi anh thả cô ra. “Anh làm vậy để chi? Có ai ở đây thấy đâu.”

“Nếu em không ngại những lời sáo rỗng thì đó là bởi vì em quá xinh đẹp khi nổi giận.” Nụ cười toe toét của anh là sự trêu chọc không hề che giấu trước biểu hiện nổi loạn từ cô.

(Khúc này mình lược qua vì tác giả sử dụng từ đồng âm trong đoạn đối thoại của hai người, dịch ra tiếng Việt thấy nó vô nghĩa sao á🙄, mong các bạn thông cảm nha!)

Có điều gì đó trong chất giọng ngạo mạn của anh làm môi cô khẽ nhấc lên. Cô cố nén tiếng cười

trong cổ họng nhưng không được đành bật cười lớn.

“Tôi mừng vì em thấy vui. Tiếng cười của em là sự thay đổi thú vị khỏi vẻ cau có em thường dành cho tôi.” Xavier mỉm cười, khoe mắt u tối của anh nheo lại cùng một nụ cười tươi hạnh phúc, làm anh trông có vẻ trẻ hơn cả chục tuổi và làm rung động con tim cô. “Chúng ta đi thẳng yên ngựa để tôi dẫn em một vòng thăm nhà mới trong khi em còn có tâm trạng thích thú nhé.”

Sau khi mặc xong chiếc quần chèn màu kem, Rose xuống gặp Xavier ở dưới sảnh. Anh cũng đã thay chiếc quần sooc bằng chiếc quần đen ôm sát hông cùng chiếc mũ rộng vành giữ bởi sợi dây quanh cổ, anh trông hấp dẫn một cách ấn tượng và có chút gì đó nguy hiểm nữa. Rose tự hỏi làm sao mình có thể căm ghét người đàn ông này được, nhưng rồi một khi đã hoàn toàn biết về anh thì chỉ đem lại gần như là sự đau khổ.

“Em cần một chiếc nón.” Xavier lấy từ bàn một chiếc nón rộng vành màu kem rồi không chút câu nệ đội lên đầu cho cô. “Da em quá nhạy cảm trước cái nóng giữa mùa hè ở nơi này.”

Rồi cầm lên một chiếc hộp vuông để trên cùng chiếc bàn, anh nói thêm. “Bữa trưa cho chúng ta đây.”

Dãy chuồng ngựa chỉ cách trại có vài bước đi bộ. Một người đàn ông nhỏ thó dẫn một con ngựa cái màu nâu để bước ra. Xavier chờ cho cô leo lên, bảo đảm cho yên vị an toàn. Rồi người đàn ông nhỏ thó đó lại dẫn ra một con ngựa giống màu đen và Xavier liền bỏ đồ đạc vào trong chiếc túi yên.

Rose quan sát Xavier nhanh nhẹn leo lên ngựa. Người và vật làm thành một cặp thật hoàn hảo. Cô nghĩ, mong rằng mình cũng được như vậy trong khi con ngựa cái ngoan ngoãn đi theo sau con ngựa giống.

Ra khỏi trại ngựa và bãi đua, Xavier thẳng yên lại, đôi mắt vốn u tối của anh bừng sáng lên dưới ánh mặt trời. Cái nhìn của anh lướt từ đầu xuống đến thân người tao nhã rồi tới cặp chân dài đang ghì hai bên mình ngựa của cô.

“Em trông rất đẹp khi cưỡi ngựa; em thực sự có khả năng đua ngựa đấy,” anh nói với cái nhướn mày quý quyết. “Đi nào.” Rồi vừa tặng cho cô một nụ cười tươi hết cỡ đầy gian xảo, anh vừa xoay người lại, khẽ thúc cặp đùi đầy cơ bắp vào con ngựa sang phi nước đại.

Năm tháng như quay ngược trở về quá khứ khi trong phút chốc nhắc cô nhớ về Xavier trẻ trung hơn nhiều khi lần đầu gặp cô, làm trái tim cô như nảy lên trong lồng ngực. Việc anh thay đổi từ nhà tài phiệt kiêu ngạo, bạo ngược sang chàng cao bồi liều lĩnh, xảo quyết thật ngoài sức tưởng tượng. Rose cười toe toét rồi dùng gót chân thúc nhẹ ngựa đuổi theo sau.

Đó là một ngày trời đẹp trong xanh. Mặt trời tỏa ánh nắng chói chang, biến mặt hồ thành ánh kim cương lung linh đầy màu sắc đến lóa mắt. Tâm hồn cô bay bổng khi họ phi nước đại qua mặt đất cứng, rồi sau đó trèo xuống, buộc dây cương quanh một ngọn cây, họ cùng nhau chia sẻ bữa ăn do Marta chuẩn bị.

Rose mở to mắt ngưỡng mộ nhìn quanh. “Vùng quê ở chỗ này đẹp quá,” cô thì thầm vu vơ. Sau khi ăn uống no nê, cô ngồi tựa vào một thân cây, thư giãn cảm nhận mọi thứ có thể trước sự hiện diện của anh. “Thật là lạ nếu anh muốn rời khỏi đây.”

Xa xa cô có thể thấy hàng mẫu rừng ô liu che phủ một vùng đất rộng khỏi ánh mặt trời thiêu đốt. Ngạc nhiên thay khi vẫn có một phần đất dành để trồng hoa hướng dương, làm gợi nhớ về vùng quê nước Pháp, nơi cũng có đàn gia súc gặm cỏ cùng đáng núi gồ ghề ở phía chân trời xa xăm.

Xavier thoải mái nằm dài trên bãi cỏ bên cạnh cô; một tay anh chống đầu ngược nhìn lên. “Tôi rất hiếm rời khỏi đây, chỉ trừ những lúc phải đi công tác. Nhờ công nghệ hiện đại, tôi có thể giám sát ngân hàng cùng hầu hết mọi thứ ở nhà.”

“Tôi hiểu.”

Cô không hề hiểu chút nào, anh là một tay chơi khét tiếng, hay ít nhất đã từng như vậy khi cô quen anh. Cô cau mày, phải chăng tình yêu lớn lao anh dành cho người vợ quá cố của mình đã cứu rỗi anh nhưng cô cũng không mấy tin chắc vào điều đó.

Ánh mắt sắc sảo của anh dò xét trên khuôn mặt xinh đẹp của cô. “Tôi có cảm giác là em không hề tin tôi.” Bàn tay anh tình cờ thoải mái đặt lên đùi cô. “Có đúng vậy không?”

Cô cảm nhận được dấu ấn của từng ngón tay anh qua lớp vải quần, sự gần gũi của anh, mùi hương nam tính độc chỉ mình anh có cùng hơi ấm say mê từ thân thể anh gợi lên sự đáp ứng hòa hợp trong cô. Thật khó lòng để chống lại ngọn lửa khao khát mà sự đụng chạm của anh gợi lên nơi cô, rồi bất chợt không khí thoải mái êm ả hàng giờ qua bỗng tan biến trong sự căng thẳng sôi sục.

Lý trí của cô mách bảo rằng đó chỉ là phản ứng đơn thuần giữa một người đàn ông khỏe mạnh và một người phụ nữ trẻ trung. Nhưng cảm xúc trong cô lại lên tiếng với cô rằng đầu hàng trước những ham muốn về thể xác với Xavier đồng nghĩa với việc cô bước xuống con đường dẫn tới địa ngục: điều đó sẽ hủy hoại cô hoàn toàn.

Rose đứng bật dậy. “Tin anh ư? Anh đừng có mơ!” cô khịt mũi vẻ thiếu trang nhã. “Tôi cảm thấy hay nghĩ gì đều không thành vấn đề với anh, chưa bao giờ cả.” Đôi mắt xanh dữ dội của cô lướt qua thân hình cơ bắp đang nửa nằm nửa ngồi trên cỏ, rồi bằng giọng nói đượm chút cay đắng không thể che giấu được, cô nói thêm, “Giữa chúng ta tồn tại một sự sắp xếp có trao đổi và trước khi tôi kết hôn với anh, tôi muốn có giao kèo trên giấy tờ; một bản giao ước hợp pháp rằng anh sẽ chu cấp đầy đủ cho Jamie và Ann, nếu không thì khỏi thương lượng gì hết.”

Cơ mặt anh trở nên căng thẳng, đôi mắt đen của anh ánh lên ánh nhìn bí hiểm trước khi hàng mi anh hạ xuống che giấu đi mọi biểu hiện cảm xúc, rồi anh đứng bật dậy. “Nhưng dĩ nhiên là tôi cũng mong đợi điều tương tự từ cô.”

Sau khi thu dọn mọi thứ từ buổi dã ngoại, anh đi đến chỗ con ngựa đang bị buộc lại, tình trạng giân dữ đầy căng thẳng lan ra từ mọi ngõ ngách. Anh tổng phần còn lại của bữa trưa vào chiếc túi yên. “Chúng ta đi được chưa?”

Rồi không thềm đợi cô trả lời, anh leo lên ngựa. Vẻ mặt cùng cái nhìn chăm chăm anh dành cho cô ánh lên sự khinh bỉ rõ rệt.

HAI TUẦN SAU ĐÓ, Rose đã đứng trước chiếc gương dài nơi phòng ngủ của cô. Cô cho rằng mình cũng rất ra dáng một cô dâu với mái tóc dài đỏ rực được cuốn lên thành những lọn cong, và giữ chặt bằng một dải vòng hoa. Chiếc váy sa tanh mềm mại màu ngà làm nổi bật những đường nét cao ráo thanh nhã nơi cô với vòng eo mảnh mai cùng bờ hông đầy đặn. Cổ điển mà mộc mạc, chiếc váy mượt mà phủ xuống chân cô để lộ đôi giày bằng vải sa tanh sáng bóng. Thế mà giờ đây cô lại không hề mấy may có chút cảm xúc nào như một cô dâu vào ngày cưới, chỉ có sự cam chịu đầy nghi ngờ trong đôi mắt xanh thẫm đang nhìn chăm chăm lại cô.

“Trông chị đẹp thật,” Ann nhận xét. “Em mong đến đám cưới của mình quá đi.”

Rose nhìn Ann. Cô trông đẹp như tranh vẽ trong bộ váy màu xanh nhạt. “Em cũng rất xinh mà.”

Rose khẽ nói.

Chú Alex gõ lên chiếc cửa đóng hờ. “Đi thôi nào mấy con, Đến giờ rồi.”

Ann ấn vào tay Rose một bó hoa nhỏ dễ thương. “Gặp lại chị ở nhà thờ nha,” rồi đi ra ngoài xe cùng thím Jean.

Chú Alex cầm tay Ann dẫn đến chiếc xe hoa đang đợi sẵn. “Cháu đẹp lắm. Ba mẹ cháu hẳn rất tự hào về cháu hôm nay,” ông nói thầm.

Rose cảm thấy muốn khóc khi chú đưa cô vào xe rồi ngồi xuống bên cạnh. Kể từ cái buổi sáng tai hại khi mà Xavier thông báo cho cha anh về việc họ sắp kết hôn rồi đến chuyến dã ngoại kết thúc trong giận dữ cùng ngày hôm đó, cô rất ít khi giáp mặt chú rể tương lai của mình. Bữa ăn tối ấy, cô chỉ ngồi cười đón nhận những lời chia vui từ phía mọi người.

Ngày hôm sau đã xuất hiện một tình huống khó xử khi Rose cùng Ann đang ngồi thư thả bên hồ bơi. Ann cứ tra hỏi mãi về việc đính hôn bất ngờ của Rose. Rose cố sức thuyết phục em họ mình rằng cô đã yêu, và rồi thấy Jamie cùng Xavier bên hồ bơi nên Ann đành phải bỏ qua chủ đề đó.

Vừa căn môi dưới Rose vừa nhớ lại thái độ của Xavier vào ngày hôm đó, anh nói chuyện một cách vô hại, trong khi cái nhìn tán thưởng của anh cứ hiển nhiên tự do lang thang khắp người cô. Trời nóng gay gắt, nhưng khi Jamie đề nghị chơi một ván polo dưới nước thì Xavier lại mỉm cười dứt khoát từ chối gia nhập với họ.

Thực ra thì kể từ bữa đó Rose hiếm có dịp gặp Xavier một mình. Nếu cô từng ngấm ngấm nuôi dưỡng ước ao anh có ý định biến cuộc hôn nhân giữa họ thành sự thật thì điều đó hoàn toàn tan vỡ. Anh xuất hiện có một lát vào buổi sáng rồi nhanh chóng biến mất. Vào bữa tối anh lại xuất hiện, nhập vai một vị chủ nhà và vị hôn phu hoàn hảo đủ để đánh lừa mọi người. Nguồn an ủi duy nhất của cô trong tình huống khó khăn này chính là Don Pablo. Niềm hạnh phúc của ông thật đáng giá; nó như đem đến cho người đàn ông già yếu một nguồn sinh lực mới.

Rose không nhần tâm làm ông vỡ mộng; thay vào đó cô bị cuốn vào các hoạt động tất bật. Tuần tiếp theo vắng mặt Xavier vì anh phải làm một chuyến đi ngắn ngày đến Anh, dĩ nhiên là bằng máy bay riêng, rồi trở về cùng Ann và ba mẹ của Jamie. Teresa sẽ đảm nhận việc tổ chức lễ cưới. Rồi tới những chuyến đi đến Seville để mua sắm, tới thăm mỹ viện, cửa hàng nội thất, và ngay cả khi Rose có muốn nói chuyện riêng với Xavier đi nữa thì cô cũng không có dịp.

Ngay cả kẻ gốc cũng biết là anh đang tránh mặt cô.

Từ khi tuyên bố đính hôn, anh không hề hôn cô trừ cái hôn vội trên má thỉnh thoảng trước mặt gia đình. Vậy là đã rõ ràng; cô sẽ trở thành chính xác như những gì anh từng nói lúc đầu, một người vợ bề ngoài để làm cha anh vui lòng. Những nhu cầu về bản năng giới tính sẽ hoàn toàn giao cho nhân tình của anh. Rose tự nhủ mình không thèm để tâm đến điều đó và gần như tin như vậy.

Chú Alex siết chặt tay cô làm cô tỉnh khỏi cơn mơ mộng. Họ đã tới nơi. Nhà thờ tọa lạc ở bờ bên kia hồ trong một ngôi làng nhỏ của dòng họ Valdespino, nơi ở của những công nhân làm việc cho trang trại chỉ cách nhà chính có một con đường ngắn.

Con đường đó quá ngắn đối với Rose...Cô cảm thấy tim mình đang bắt đầu đập thành thành và nếu không khoắc vào cánh tay của chú, cô nghi rằng mình sẽ không tài nào đi được thậm chí là vài bước đến cửa nhà thờ. Mắt cô mất một lát để thích nghi với bóng tối bên trong nhà thờ và khi đã thấy rõ hơn cô phải nín thở trong phút chốc.

Cao lớn với bờ vai rộng và đẹp trai đến kinh ngạc trong bộ lễ phục màu ngọc trai thanh nhã, Xavier đang đứng ở ngay dưới bàn thờ Chúa, ngắm nhìn từng bước cô đi. Cái nhìn lo lắng của cô chạm vào đôi mắt đen chột ánh lên ngọn lửa vàng của sự sở hữu đầy chiến thắng đang đe dọa nhấn chìm cô. Rose gần như muốn quay người bỏ chạy.

Xavier bước lên phía trước và nắm lấy tay cô. Cô cảm thấy một cơn run rẩy khó hiểu chạy qua khắp người, làm cô đông cứng ngay tại chỗ. Đôi mắt anh nheo lại như thể việc cô chần chừ làm phật ý anh, rồi anh kéo cô lại gần anh hơn khi vị linh mục lên tiếng chào và bắt đầu nghi lễ.

Sau đó cô không nhớ được gì nhiều về buổi lễ ngoại trừ sự hiện diện của người đàn ông to cao ở thế áp đảo đứng ngay bên cô. Cô có cảm giác chiếc nhẫn cứ như thể là một con dấu sở hữu cứng, lạnh lẽo trên ngón tay mình rồi thấy ngạc nhiên khi cô được đưa cho một chiếc nhẫn để trao cho Xavier.

Khi vị linh mục ngân nga câu, “Con có thể hôn cô dâu,” cô khó lòng có thể ngăn được cơn run rẩy khi Xavier lợi dụng lúc đó vòng cánh tay qua quanh người cô rồi cúi mái đầu kiêu hãnh xuống, chiếm lấy bờ môi của cô.

Đỏ mặt giận dữ, cô ngược lên nhìn khuôn mặt tăm tối mạnh mẽ của anh khi cuối cùng anh cũng thả cô ra, trong một khoảnh khắc, mắt họ giao nhau quyết liệt. Anh dâu cần phải làm cho việc này trở nên quá thuyết phục đến vậy - chỉ cần cái chạm môi phớt qua cũng đủ để hoàn thành nghi lễ rồi.

“Vợ của tôi,” anh mỉm cười làm cô run rẩy khi túm lấy bàn tay cô đầy vẻ sở hữu để đặt lên cánh tay anh rồi dẫn cô đi xuống hành lang.

Chụp xong mấy pô ảnh cần thiết, Rose thở dài nhẹ nhõm khi ngồi vào ghế sau xe cô dâu. Đó là chút thời gian nghỉ ngơi hiếm hoi trước khi giáp mặt mọi người lần nữa tại buổi tiệc chiêu đãi ở trang trại.

“Tôi cho rằng mọi chuyện đều tiến triển thật tốt đẹp,” Xavier nhận xét khi ngồi vào bên cạnh cô, thân hình cao lớn của anh ở quá gần làm cô không thoải mái chút nào. “Còn em, cô vợ yêu quý của tôi, em trông rất xinh đẹp,” anh nói khi quay về phía cô và lướt cái nhìn lên khắp thân hình mảnh mai của cô với vẻ ngạo mạn không hề che đậy thật chứng mất. “Rất ngây thơ,” anh mĩa mai.

Anh biết quá rõ là cô không còn ngây thơ trong trắng nữa và tại sao lại như vậy. “Bộ váy cưới là ý kiến từ chị anh, không phải ý của tôi,” cô cáu kỉnh nói.

Chắc là cô bị điên rồi mới đi cưới người đàn ông này, cô cay đắng nghĩ khi bắt gặp cái nhìn trực diện từ đôi mắt đen lạnh lùng của anh. Không có chút dịu dàng nào trong ánh mắt ấy, chỉ có sự tính toán lạnh lùng của người đàn ông đang xem xét, đánh giá vật sở hữu mới đạt được. “Riêng tôi thì thích màu đen hơn,” cô nói thẳng thừng và nhận thấy cơn giận từ anh nhưng cô không thêm quan tâm.

Cô thấy đau lòng một cách lạ kì khi anh có thể mĩa mai cô chỉ trong vài phút ngay sau khi họ rời khỏi nhà thờ. Nhưng xét cho cùng thì đây cũng không phải là cuộc hôn nhân thực sự, cô kiên quyết tự nhắc mình.

Bữa ăn và những bài phát biểu vang lên khắp trang trại cùng với âm nhạc và tiếng nói cười, sâm banh được rót thoải mái còn khách khứa thì tản ra khắp căn nhà và khu vườn. Rose cười cho tới khi cơ mặt cô đau nhức, rồi cuối cùng cảm thấy tê cứng khắp người.

Cánh tay Xavier ôm lấy eo cô như vậy đã hầu hết buổi chiều, anh quay cô lại trong vòng tay mình. Rồi anh cúi đầu xuống thì thầm những lời trên má cô. “Đã đến lúc chúng ta rời khỏi đây để đi hưởng tuần trăng mật rồi Rosalyn.” Đôi mắt u tối của anh thách thức cô. “Em có muốn tôi giúp em thay đồ không?”

“Anh đang đùa đó à!” Rồi bất gặp Ann đang đứng ở gần đó, cô nói thêm, “Đó là việc của phù dâu!” Rose chớp lấy cô gái.

Trong khi Rose thay đồ, Ann đầy hăng hái cộng thêm đã uống chút rượu lại tiếp tục xác nhận thêm cho Rose biết việc Xavier đã làm đúng theo phần thỏa thuận của anh. “Chồng mới cưới của chị thật tuyệt vời - Jamie và em rất vui vì khoản trợ cấp cậu ấy dành cho chúng em.”

“Em đã nói với chị điều đó hôm qua rồi,” Rose cố ngắt lời của Ann.

Cô không cần phải nghe thêm lần nào nữa về việc Xavier tuyệt vời như thế nào nhưng Ann cứ mãi tiếp tục nói đi nói lại điều đó.

Chỉnh lại dây áo trên chiếc đầm bằng vải lanh màu nâu đỏ, Rose nhặt lấy chiếc áo khoác cùng màu và ví lên. Cô gỡ mấy bông hoa ra khỏi đầu rồi thắt lại thành một bím tóc mềm mại kiểu Pháp và lấy lại được chút tự chủ hơn. Nhưng cô vẫn gần như là nhẹ cả người khi được rời khỏi đây. Khiếu hài hước hay ho của Ann thật vượt quá sức chịu đựng của cô.

Xavier đang đứng đợi cô ở dưới sảnh, anh sưng người lại thấy rõ khi cô đi tới. Cái nhìn tăm tối của anh quét khắp người cô trong sự thăm dò đầy nhục cảm, bờ miệng anh cong lên thành một nụ cười khê khi anh đưa mắt xuống chiều dài của đôi chân cô với sự ngưỡng mộ rõ rệt. Đó chỉ là hành động dành cho khách thôi, Rose kiên quyết tự nhủ nhưng cũng không thể ngăn mạch cô đập liên hồi nơi cổ họng và trước lúc cô đi đến cạnh anh thì mọi dây thần kinh trong cô đều đã căng lên như dây đàn.

“Rất tốt,” anh thì thầm rồi vòng một cánh tay qua bờ vai mảnh mai của cô đưa cô đi qua căn phòng đông đúc, đến chỗ cha anh đang ngồi cùng mọi người trong gia đình.

Don Pablo và Teresa cũng như Jean, Jamie và Ann đều dành cho Rose những nụ hôn ấm áp. Ann chính là người mà cô nấn ná ôm chặt thêm chốc lát. Cô gái trẻ sẽ không bao giờ biết được mọi chuyện này xảy ra đều là vì lợi ích của cô ấy.

Chiếc Ferrari đỏ chạy êm ru xuống con đường dài rồi ra ngoài đường chính. Xavier đạp mạnh lên chân ga và chiếc xe lao nhanh về phía trước với tốc độ chóng mặt làm cô bật người về lại phía sau ghế.

“Tại sao phải vội vậy?” cô hỏi.

“Hmmm,” anh khịt mũi rồi thoáng nhìn cô trước khi quay sự chú ý trở lại con đường. “Tôi đang nôn nóng.”

Cô bắn cho anh một cái nhìn đầy sừng sốt. Nếu anh nghĩ có thể trút bỏ sự nôn nóng về tình dục cùng với cô thì anh tốt nhất nên có ý định khác thì hơn. “Khoan đợi chút đã...”

“Một tay đua xe đang nóng ruột,” anh lè nhè vẻ trêu chọc.

Rose xấu hổ nhắm mắt lại giả vờ ngủ, hậu quả của nhiều đêm mất ngủ đã tác động lên cô và ngạc nhiên thay cô đã ngủ thiệt.

“Rosalyn,” một giọng thì thầm trầm khàn chen vào giữa giấc mơ của cô.

“Vâng,” cô thở dài rồi mở mắt ra.

Mắt cô vẫn còn mơ màng sau hàng mi đen dày, và cô không thể ngưng thở gấp. Xavier đang nghiêng người về phía cô, những đường nét nổi bật của anh cứng rắn như đá tảng hiện lên cùng chút gì đó khắc nghiệt từ sâu trong ánh mắt. Hàng mi của anh rủ xuống che đầy mọi dấu vết tình cảm rồi anh khẽ mỉm cười.

“Chúng ta đến nơi rồi,” anh nói trong khi đưa tay vòng qua người cô để tháo dây bảo hiểm.

Rose run rẩy bởi nhận thức quá mãnh liệt đến nỗi cô vô tình đưa tay về phía khuôn mặt hấp dẫn của anh. Nhưng rồi cô kịp nhận ra mình đang làm gì nên cố điều khiển lại những cảm xúc phản bội trong mình. Cô kết thúc cử chỉ đó bằng cách vén lại tóc qua một bên, hy vọng đó là chỉ là một điều bộ tự nhiên. “Tôi biết rồi.”

Một người đàn ông lạ mặt đã đứng bên cạnh chiếc xe mở cửa cho cô. Khi cô bước ra, Xavier đứng bên cô và giới thiệu.

“Roselyn, đây là Franco - anh ấy là, gọi là gì nhỉ, quản gia của tôi.” Rose ngạc nhiên hỏi, “Ừa vậy chứ Max làm gì?”

“Max và Marta là người giúp việc của cha tôi. Ông đi đâu thì họ ở đó. Franco thì phụ trách căn nhà này; lần cuối em ở đây thì anh ấy còn đang trong kì nghỉ.”

Bước qua đại sảnh rộng lớn trang nhã với Xavier đi trước cô một bước cùng Franco vừa dẫn đường vừa xách va li, Rose chợt không thể kìm được cười thầm. Đi dọc theo hàng một trên sàn nhà khảm rộng lớn gọi cho cô nhớ tới những thước phim hài hước về ba người Ai Cập. Cô phải cắn chặt môi dưới để ngăn không cho tiếng cười thoát ra. Đối với một cặp vợ chồng trong đêm tân hôn thì điều này thật trang trọng đến mức kì cục.

“Cái gì làm em thích thú đến vậy?”

Xavier hỏi rồi dừng lại, nắm lấy cánh tay cô xoay lại đối diện với anh. Cái chạm của anh nóng ấm như lửa và khi cô liếc nhìn vào những ngón tay dài rám nắng trên da cô thì mọi sự vui thích đều tan biến cả.

Cô nhướn mắt lên nhìn anh và thấy có sự thách thức đầy nguy hiểm trong nụ cười của anh. “Không, không có gì đâu.” Làm sao mà có được chút niềm vui nào trong một cuộc hôn nhân không có tình yêu chứ? “Nhưng tôi có thể uống chút gì đó.” Đây chính là lời từ một cô gái hiếm khi nào uống rượu, tất cả bởi vì sự căng thẳng đầy hồi hộp đang nuốt chửng lấy cô.

Anh nhướn mày rồi trầm ngâm ngắm nhìn vào khuôn mặt căng thẳng của cô. “Tôi cho rằng cả hai chúng ta có thể cùng nhau uống chút gì đó. Franco đã chuẩn bị bữa ăn ở trong nhà cùng sâm banh ướp lạnh rồi. Chúng ta đi vào chứ?”

Thật lịch sự văn minh làm sao. Rose ăn một vài miếng thịt nguội nhưng như không hề biết mình đang dùng gì rồi ép thức ăn trôi xuống cổ họng khô khốc. Cô hớp lấy một ít sâm banh, quyết tâm giữ cho đầu óc thật tỉnh táo và lúc nào cũng cảm thấy ngọt ngào căng thẳng trong từng phần cơ thể mình.

Họ dành cho nhau những lời trao đổi vô nghĩa tẻ nhạt. Đám cưới đã diễn ra tốt đẹp. Teresa trông có vẻ vui. Thời tiết cũng thật tuyệt. Rose cố duy trì cuộc trò chuyện lịch sự nhưng những câu trả lời của Xavier ngày càng cụt lùn, rõ ràng là anh không hề muốn tuân theo phép lịch sự xã giao. Thay vào đó, anh chỉ ngồi trong im lặng trầm ngâm làm cho Rose mất hết cả tinh thần,

cho tới khi cô đẩy ghế đứng dậy.

“Em định đi đâu à?” Cái nhìn màu đen nổi bật của anh nheo lại khi lướt trên cô không dứt trong suốt nhiều giây dài căng thẳng. Miệng anh mím lại thành một đường cứng nhắc rồi anh nâng ly rượu lên uống với vẻ tự nhiên bất cần.

Rose cứng người lại. “Tôi no rồi,” ý cô nói không chỉ về thức ăn.

Rõ ràng là hôn lễ đã xong và nhiệm vụ của cô cũng đã hoàn thành đúng như những gì Xavier từng đề cập tới. Còn gì hơn để nói nữa chứ? “Tôi nghĩ mình phải đi dỡ hành lí ra thôi; hôm nay thật là một ngày dài, còn tôi cũng thấy khá mệt rồi.”

“Cứ làm như em muốn,” anh nói một cách êm ái. “Tôi cho rằng Franco đã đem hành lí vào phòng cũ của em rồi đó.”

Vậy là xong... Ngay cả nếu anh viết ra bản hợp đồng hôn nhân thì cũng không thể rõ ràng hơn. “Chúc ngủ ngon,” Rose nói không chút ngữ điệu rồi bước ra khỏi phòng. Xavier cũng không hề cố giữ cô lại.

Cô trèo vào chiếc giường lớn màu vàng có màn che phủ, lúc đó là khoảng một tiếng rưỡi sau khi cô đã tắm và mặc vào bộ đồ ngủ duy nhất cô tìm được, một sự kết hợp từ đăng ten và sa tanh - rõ ràng là do Ann chọn mua. Khi đêm tân hôn dần trôi qua, cô thầm nghĩ, có chút gì đó thật thất vọng. Nằm ngửa trên giường, cô ngắm nhìn những tia sáng bạc từ ánh trăng lung linh đang di chuyển ngang qua trần nhà. Trời quá nóng để đắp chăn nhưng vì thói quen cô vẫn kéo tấm dra lên tới tận cổ rồi nhắm mắt lại.

Cô mau chóng trôi vào trạng thái lơ mơ, nửa thức nửa tỉnh. Bờ môi đầy nhục cảm của anh chạm nhẹ lên môi cô, cảm giác tuyệt vời khi được ôm ấp trong vòng tay ấm áp an toàn khiến cô thở dài khoan khoái. Cô rúc vào trong hơi ấm ấy trong khi lưỡi cô tiếp tục nhấm nháp hình dáng bề mặt của đôi bờ môi gợi cảm kia.

Cô uể oải mở mắt ra nhưng không thấy gì cả, bóng tối bao trùm hoàn toàn nơi đây. Cô đang mơ. Nâng tay lên cô với đến người tình trong giấc mơ của mình, tay cô ôm lấy tấm lưng cứng rắn nam tính của anh, những ngón tay của cô vuốt ve trên nền vải mềm... Cô cứng người lại...

Mắt cô trở nên quen với bóng tối, cô nhận ra cái bóng đen đó quá thực. “Xavier.” Anh đang mặc trên người bộ đồ ngủ.

“Còn ai khác nữa chứ Rosalyn đáng yêu.”

Tia nhìn rực lửa trong đôi mắt đen của anh trở nên quá rõ ràng như chính sự căng cứng từ cái cơ thể đang ôm vòng lên cô. Cánh tay cô đang với đến anh theo bản năng lại cố đẩy anh ra. Một tay đặt vào trong chiếc áo khoác pyjama để mở còn tay kia xòe rộng trên bờ ngực trần cứng rắn của anh. Da thịt anh nóng như lửa, rồi nhẹ nhàng, anh giữ lấy tay cô, cơ thể anh ép chặt vào cô.

“Đúng thế, vợ của tôi,” anh nói qua kẽ răng.

“Anh nghĩ anh đang làm cái quái gì vậy?”

Rose hỏi bằng cái giọng mà chính cô cũng cảm thấy thiếu chắc chắn. Nhưng trong bóng tối như mực cùng với sức nặng và mùi hương làm cô mê mẩn giống như cô nhiều năm trước từng rơi vào trong lời nguyền ma thuật nam tính tắm tối từ anh.

Một tiếng cười trầm khàn vang lên và bờ môi ẩm nóng của anh phủ lên môi cô đã trả lời cho tất cả. Rose đã cố gắng. Cô thật sự đã nỗ lực khước từ anh... Nhắm chặt mắt lại, cô buộc mình trở nên vô cảm, nhưng điều đó chỉ làm cho những cơ quan cảm giác khác của cô mạnh lên. Cô định mở miệng để ngăn anh lại, rồi lợi dụng lúc cô vô tình mời gọi, lưỡi anh đi sâu vào tìm kiếm sự nóng ấm từ miệng cô. Cô cảm nhận được nhịp tim nặng nề của anh đập dồn dập trên ngực cô, hơi nóng cùng sức mạnh cứng rắn từ sự khuấy động nơi anh đang áp vào đùi cô và sự kêu gọi đầy đam mê từ bờ môi khao khát của anh làm tâm trí cô quay cuồng. Những cái vuốt ve của anh thúc giục ham muốn được đáp lại không thể chối cãi trong cô, lưỡi cô luồn vào miệng anh để hòa với nhau trong một nụ hôn đầy đam mê nồng ấm.

Đôi môi của Xavier cuối cùng cũng rời khỏi bờ môi cô để tìm đến chỗ hõm thanh mảnh nơi cổ họng cô trong khi bàn tay anh tự do lướt xuống rồi cởi bỏ chỗ áo sa tanh đang che phủ ngực cô. Miệng anh nắn nát trên mạch đập điên cuồng nơi cổ cô trong lúc tay anh tìm thấy bầu ngực màu kem mềm mại cùng cái đỉnh đồi nhạy cảm đang sưng phồng vì niềm khao khát rợn rợn. Cô rên lên âm thanh trầm trong yết hầu khi anh khám phá rồi dùng ngón cái xoay tròn cái đỉnh cứng ngắc ấy. Có vô số cảm xúc mạnh mẽ bùng nổ bên trong cô, cô gấp cổ tay đang khao khát được chạm vào anh để cho anh cũng thấy được chút cảm giác cô đã có.

Anh siết chặt lấy cô. “Rosalyn,” anh thở dốc khi ngẩng đầu lên, mắt anh ánh lên khi nhìn xuống cô. “Lần đầu đứng ra phải như thế này.”

Anh nhanh chóng xé toạc áo ngủ ra khỏi người cô, rồi dây áo trên vai cô cũng bị kéo đi. Tim cô nảy lên trong lồng ngực và cô thầm rửa bóng tối đã ngăn mình không thể ngắm nhìn cơ thể tuyệt vời của anh, mặc dù lí trí vẫn nhắc bảo cô nên yêu cầu anh dừng lại.

“Lạy Chúa! Anh đã từng mơ về điều này biết bao.”

Từng lời nói trầm khàn nhẹ như tơ lướt qua cái hõm mềm mại nơi cổ cô. Bờ môi gợi cảm của anh dịu dàng cắn lấy môi cô rồi tay anh dịu dàng âu yếm lướt qua bầu ngực và đưa thấp hơn xuống bụng cô. Rose bị vướng vào nỗi ham muốn quá lớn đến nỗi giờ đây những thứ khác không còn quan trọng nữa. Lưỡi cô tham lam tìm kiếm anh và khi anh ngừng hôn trong giây lát cô cảm thấy như bị mất mát. Nhưng rồi anh lại cúi xuống ngực cô để nếm trải và trêu chọc từng đỉnh đồi đang căng nhức.

Khắp người cô dường như đang rợn rợn với niềm khoái cảm nóng bỏng khi những xúc cảm nối tiếp nhau cuốn cô đi, bàn tay anh trườn xuống thấp hơn, đỉnh bàn tay ấn lên đám cỏ xoắn trên đỉnh đùi cô trong khi những ngón tay dài khám phá vùng trung tâm ẩm ướt nóng bỏng của cô.

Cơ thể cô vô tình cong lên trước những vuốt ve âu yếm khi anh khám phá từng centimet trên người cô bằng tay và miệng một cách cực kì thân mật. Cô ngửa đầu về phía sau, cổ tay cô bị giữ chặt trong tay anh khi những cơn sóng rừng mình dữ dội vì khoái cảm hoang dại quét qua cô hết đợt này đến đợt khác. Cô thét lên nhưng bị miệng anh ngăn lại trong khi bàn tay anh khum lại dưới mông cô, nâng cô lên để đón nhận cú đâm sâu đến tận cùng từ vật đàn ông của anh.

“Xavier.”

Tên của anh thoát ra từ tiếng rên của cô khi anh giữ cô nằm im, rồi anh bắt đầu từ từ chuyển động, lấp đầy cơ thể cũng như trái tim và tâm trí cô. Cơn đau nhói từ sâu thẳm cứ ngày một tăng lên cho tới khi cô nghĩ mình không thể chịu được nữa, và rồi cô bị cuốn đi trong cơn đam mê theo nhịp điệu đầy sở hữu của anh, và cô thét lên tên anh khi họ cùng nhau đạt đến đỉnh điểm hoang dại mạnh mẽ đầy ám ảnh.

Đó là lúc nào đó trước khi cô tỉnh táo để nhận biết mọi việc xảy ra quanh mình, cơ thể trần trụi

của cô bị giữ chặt dưới sức nặng từ thân hình nam tính của anh, nhịp tim thỉnh thoảng đều đặn cùng tiếng hơi thở của anh là âm thanh duy nhất còn lại trong căn phòng tối đen. Cô đã làm gì vậy? Gục ngã trước anh cứ như một con ngốc mới được anh hôn lần đầu, cô tự trách mình.

“Rosalyn ngọt ngào nhạy cảm của anh, em vẫn không hề thay đổi gì cả,” Xavier khàn khàn trêu chọc khi anh rúc vào cái hõm cong nơi cổ cô rồi cuối cùng thả cô ra.

Cô hạ thấp tay xuống vai anh định đẩy anh ra. Vô cùng xấu hổ vì bản thân đã vô dụng đầu hàng trước anh, và dường như điều đó còn tệ hơn cả khi cô nhận ra, anh vẫn chưa hề cởi chiếc áo pijama ra.

CHƯƠNG TÁM

Rose buông thõng tay xuống hai bên, anh đã thả tay cô ra, nhưng cô biết cơ thể mình sẽ không bao giờ có thể thoát khỏi khát khao mù quáng vì Xavier. Cô không hề muốn gọi đó là tình yêu. Khi cuối cùng Xavier cũng lặn ra khỏi người cô, cô nằm đó nhìn chăm chăm vào bóng tối thật lâu, chìm vào trong cảm giác xâu hổ vì anh đã một lần nữa dễ dàng khiến cô nhận ra nhục cảm của chính mình.

“Em trở nên vô cùng lặng lẽ đấy Rosalyn,” giọng nói khàn khàn của Xavier phá tan khoảng không tĩnh mịch.

Anh nằm nghiêng qua một bên, bóng hình của anh bao trùm lên cô, mắt anh ánh lên vẻ thỏa mãn thuần chất đàn ông. Một ngón tay dài lướt qua viền môi cô. “Em làm tôi ngạc nhiên thật đấy; em quá thèm khát. Nếu không biết rõ em thì tôi đã cho rằng lâu lắm rồi em không hề quan hệ với ai.”

Từ đỉnh cao khoái lạc bị rơi xuống hiện thực tàn nhẫn. Việc duy nhất Rose có thể làm là che dấu những xúc cảm mãnh liệt của mình dưới mặt nạ lạnh lùng.

“Chứ tôi phải nói gì cơ chứ? Có gì đâu để mà nói? Anh là một người tình tuyệt vời ư? Nhưng sau tất cả những gì anh từng trải nghiệm thì chắc đã có cả hàng trăm phụ nữ nói với anh câu đó rồi” cô nói một cách mỉa mai. “Chỉ tiếc là anh không hề giỏi trong việc giữ lời hứa chút nào cả.”

“Em đang chạm đến phạm vi nguy hiểm đó,” Xavier nói vẻ lạnh lùng. “Tôi vẫn chưa quên hay tha thứ cho cái cách em chạy khỏi tôi sau cái đêm đầu tiên của chúng ta đâu.”

Lời nhắc nhở đau đớn của anh làm cho mọi cố gắng ngụy trang của cô tan biến cả. “Tôi không quên đâu cũng như nhớ mãi cái cách anh ép buộc tôi vào cuộc hôn nhân này với lời cam kết nó chỉ là trên danh nghĩa,” cô rút lên giận dữ và sự nhục nhã cô phải gánh chịu vì anh dâng lên đầy cay đắng trong cô. “Anh là kẻ nói dối xấu xa, tôi căm ghét anh.”

“Tôi chưa từng hứa hẹn gì về một cuộc hôn nhân giả tạo; em chỉ nghe những gì mà em muốn thôi. Em đã tan chảy trong vòng tay tôi, rên lên khi tôi chiếm lấy em. Em nói xem ai là kẻ dối trá hơn nào?”

Có chút gì đó trong mắt anh làm cô phải run rẩy và cô đẩy mạnh vào bờ ngực của anh. Nhưng anh chỉ thốt lên một tiếng cười tàn nhẫn rồi cúi đầu xuống ngực cô tìm kiếm cái đỉnh mềm mại bằng sự chính xác tuyệt đối, và dùng lưỡi liếm trước khi ngậm nó vào miệng.

“Không, không được...” Rose thốt lên, bàn tay cô vươn tới đầu anh, luồn vào trong đám tóc dày trong khi cố đẩy anh ra.

“Có phải vì căm ghét mà ngực em sưng phồng lên khi tôi chạm vào không?” anh hỏi vẻ trêu chọc trong khi tay anh vuốt ve xuống thân mình trần trụi của cô. Anh ngẩng đầu lên, tia nhìn sắc nhọn từ mắt anh đốt cháy cô khi anh chiếm hữu miệng cô bằng niềm đam mê nóng bỏng làm tâm hồn cô rực lửa.

Bất chấp mọi nỗ lực to lớn chối từ anh, cô không hề ngăn được cơn rùng mình sung sướng đầy phản bội. Tay cô tìm đến chỗ mở nơi áo ngủ của anh rồi di chuyển một cách thèm khát qua lồng ngực ấm áp về phía bờ vai rộng, nơi có những múi cơ rắn chắc đang phập phồng dưới những ngón tay âu yếm của cô. Và cô cũng không thêm quan tâm đến sự đầu hàng của mình đã minh chứng một cách nhục nhã việc anh có thể kích thích cô dễ dàng như thế nào, bởi anh

đang rên rỉ trên miệng cô, cơ thể anh cứng lại và căng ra với sự khẩn thiết mà anh không thể che giấu, và cô nhận ra anh cũng cảm nhận không khác gì cô khi cô cởi bỏ chiếc áo khoác khỏi vai anh.

Họ làm tình trong niềm đam mê hoang dại cháy bỏng. Xavier giữ lấy tay cô rồi kéo xuống thấp hơn, đặt lên bờ hông mạnh mẽ của anh, để cô khám phá miền da thịt đàn ông trơn mượt trong khi những ngón tay cô lướt qua vùng cơ rắn rỏi chạy từ hông đến đùi rồi ôm lấy vật đàn ông ấm nóng cứng chắc của anh.

“Lạy Chúa,” anh rên lên khi cô vuốt ve xuống chiều dài thân mình anh. “Rosalyn, những gì em đang làm với tôi thật tuyệt,” anh thở hổn hển rồi kéo tay cô ra khỏi người anh khi anh nằm lên trên và đâm vào nơi mềm mại của cô.

Nhịp điệu dồn dập từ cơ thể to lớn của anh đưa cô đến chiều cao khoái lạc mạnh mẽ mới, làm cô hoàn toàn kiệt sức và thỏa mãn. Xavier kéo cô vào anh, với tay vuốt những lọn tóc ẩm ướt ra khỏi chân mày cô rồi thì thầm vào tai cô câu gì đó bằng tiếng Tây Ban Nha. Rose thở dài, xoay người nép sâu vào vòng tay anh trong khi dúi đầu vào lồng ngực vạm vỡ nơi cô có thể nghe được nhịp đập đều đặn từ tim anh và rồi chìm vào trong giấc ngủ.

Khi Rose tỉnh dậy, cô hoàn toàn bị bối rối. Căn phòng vẫn chìm trong bóng tối, còn cánh tay của anh thì nặng nề vắt ngang qua bụng cô. Nhận thức trong cô dần trở nên rõ ràng hơn cùng ý nghĩ đầy hổ thẹn vì mình đã dễ dàng một lần nữa ngã vào vòng tay Xavier. Cô đuổi người ra rồi gập chân lại vì đau ở những nơi chưa từng bị như thế trong khi cố gắng thả lỏng mình dưới cánh tay siết chặt của anh.

Xavier lăm bằm gì đó trong giấc ngủ nhưng anh không hề thức dậy. Anh trở mình không ngừng, lăn ngửa lại và để cô thoát khỏi anh. Cô trượt ra khỏi giường nhưng cứng người lại khi nghe có tiếng người gõ cửa gọi Xavier.

Cánh cửa mở ra, đem theo vạt ánh sáng nhanh chóng tràn vào phòng cùng ánh đèn được bật lên, rồi bóng hình tươi cười của Franco bình thản bước về phía giường, đem theo một khay cà phê.

Ba việc xảy đến cùng một lúc. Rose vội nằm yên trở lại rồi vớ lấy tấm dra giường đắp lên người khi chợt nhận ra mình không mặc gì cả. Xavier mở mắt ra. “Cái quái gì vậy?”

Rose ngược nhìn lên và bắt gặp chiếc lưng rộng của anh.

“Ôi lạy Chúa!” Chạy dọc như một nhánh sông từ dưới cánh tay xuống một bên sườn của cơ thể từng đẹp đẽ rám nắng ấy là một vết sẹo lớn phủ cả nửa lưng anh. “Anh bị sao vậy?” cô sốt ruột hỏi.

Không cần phải là bác sĩ cũng nhận thấy rằng anh từng bị bỏng rất nặng. Dù người ta đã nỗ lực trong phẫu thuật thẩm mỹ nhưng vết sẹo ấy vẫn không lành vào đâu được. Cô muốn rơi nước mắt khi nghĩ tới nỗi đau mà anh đã phải gánh chịu.

Giọng Xavier vang lên sắc như dao. “Ra khỏi đây đi Franco.”

Rồi không đợi xem Franco có nghe lời anh hay không, Xavier quay đầu lại nhìn chăm chăm vào chỗ cô nằm. Cô không hề biết mình trông xinh đẹp như thế nào, với đám mây tóc đỏ xõa trên gối được tôn lên bởi ánh sáng vàng lung linh, bờ miệng rộng của cô sưng lên vì những nụ hôn từ anh, còn mắt cô thì ảm áp đầy lòng thương xót khi nhìn anh. Nhưng anh không hề muốn cô tỏ vẻ thương hại, đã quá trễ rồi, chẳng còn nghĩa lý gì cả.

“Em nghĩ một vụ đụng xe thì còn gây ra gì hơn nữa? Một vết sẹo nhỏ gọn hả?” Anh nói vẻ mỉa mai. “Em là bác sĩ cơ mà, chắc em nhận nhận ra hậu quả của việc bỏng dầu đó chứ?”

Vừa vặn người ngồi dậy, cô vừa vội đưa tay đặt lên lưng anh, những ngón tay thon dài của cô vạch lên miền da thịt nhẵn nhéo. “Tôi chưa từng biết đến, tôi rất tiếc,” cô dịu dàng nói.

Đột nhiên nhiều điều nhỏ nhặt bỗng trở nên có ý nghĩa. Lời từ chối không xuống hồ bơi cùng họ khi ở trang trại rồi đến việc tối qua cô ngủ trong bóng tối không có gì ánh trăng rọi qua cửa sổ. Xavier chắc đã đóng kín mấy tấm rèm nặng nề để cản ánh sáng trước khi vào giường với cô. Còn bộ đồ ngủ nữa chứ!

Cái nhìn của cô xuyên thấu qua cô. “Em biết rồi đấy chứ.” Bỏ tay cô ra, anh bước ra khỏi giường, hoàn toàn không để tâm mình đang khỏa thân, mắt anh lóe lên khi lướt qua cô. “Em có khuôn mặt của thiên thần nhưng lại nói dối như ác quỷ.”

Rose hoảng sợ và vô cùng bối rối trước lời buộc tội của anh. Đó không phải là lần đầu anh gọi cô là kẻ nói dối mà cô không hề biết là tại sao rồi cô lặng người nhìn sững vào anh, mắt cô mở to đờm về trắc ẩn đầy hoang mang. Có lẽ là tai nạn của anh từng được đưa lên mặt báo nên anh cho rằng mọi người đều biết đến. Với tư cách là bác sĩ, cô hiểu rằng không có gì là lạ khi một người từng hơi có chút hoảng loạn sau vụ tai nạn nặng nề.

“Tôi không cần em thương hại,” Xavier tuyên bố khắc nghiệt, giận dữ khi mơ hồ nhận thấy sự thương xót trong cái nhìn của cô. “Tôi chỉ muốn thân xác em mà thôi, và tối qua là một minh chứng em cũng muốn tôi, vì thế đừng cố chối cãi chi nữa.”

Thật khó mà tin nổi nhưng Rose nhận ra rằng, Xavier, người chồng kiêu ngạo đầy uy quyền của mình cũng có điểm yếu. Anh đã cố tình giấu cơ thể mình không cho cô thấy rồi lại gọi nhắc cô đến cuộc làm tình của họ khi mà anh còn thậm chí khéo léo dẫn dắt tay cô sao cho có thể chạm tới mọi nơi trề lưng anh.

Chuyện gì đã xảy ra vậy? Không, cô sửa lại, phải là ai đã tàn nhẫn đến nỗi cự tuyệt anh chỉ vì những vết sẹo đó chứ, hay là người vợ quá cố của anh? Rose không biết nhưng cô thấy xót thương cho anh, chỉ muốn bóp chết kẻ nào đã vô tình đến thế. Chính lúc đó cô nhận ra tình yêu của mình dành cho anh, mà có lẽ là cô đã luôn yêu anh.

Tay cô nắm chặt tấm dra giường. Cô yêu anh một cách vô vọng cho đến trọn đời, mãi mãi. Cảm xúc dâng lên làm cô ghen ngào và phải nuốt xuống khó nhọc trong khi khẽ khép mí lại để che dấu biểu hiện của mình trước anh.

“Tôi không hề chối cãi,” cuối cùng cô cũng định thần đáp lại.

Môi anh cong lại vẻ nghi ngờ. “Dù vậy em vẫn không thích nhìn tôi thì hơn. Nhưng không hề gì, em biết người ta vốn nói rằng tắt đèn thì cũng như nhau cả thôi mà.”

Rose cảm thấy bị tổn thương khi nghe những gì anh nói, rồi quên bém là mình đang trần truồng, cô bật ra khỏi giường, đứng khỏa thân trước anh vài bước. “Thật khủng khiếp khi nói như vậy. Tôi...”

Cô cắn chặt môi dưới, hoảng hốt khi xém thú nhận rằng mình yêu anh... Đôi mắt xanh đầy nghi ngại của cô lướt qua anh rồi đỏ bừng mặt lên.

Anh ngẩng nhìn cơ thể trần truồng của cô với vẻ tán thưởng không hề che giấu, chân mày anh khẽ chau lại khi nhìn thấy vài vết bầm trên miền da thịt mềm mại nơi ngực cô. “Tôi có làm đau em không?” anh hỏi với giọng khàn khàn.

Cô muốn trả lời là có lắm bởi tình yêu và oán giận cùng lúc đang dâng lên trong cô, nhưng cô không tài nào nói dối anh được. “Không có,” cô thì thầm, lòng tự trọng trong cô cùng vẻ đặc ý rõ rệt của anh khiến cô đứng thẳng lên một chút.

“Vậy thì tốt,” anh lầm bầm nhưng hầu như quên khuấy mất câu hỏi khi liếc nhìn xuống thấp hơn ở đỉnh đùi rồi xuống đến đôi chân dài của cô.

Rồi đến lượt chính Rose cũng không thể cưỡng được ngắm nhìn cơ thể anh, cô không bận tâm mấy đến vết sẹo chạy dài từ khuôn mặt qua tới vai anh và dưới cánh tay anh. Bờ ngực anh rộng lớn với đám lông xoắn tự do che phủ rồi hẹp dần xuống vòng eo thon cùng đôi bờ hông chắc gọn và đôi chân dài đầy cơ bắp.

Cả người cô ửng đỏ lên khi cô thấy phản ứng đầy nam tính của anh trước cái nhìn chăm chú lộ liễu từ cô, thể là mọi sự tự tin nơi cô đều biến đâu mất cả. “Tôi cần phải đi tắm,” rồi quay gót lại cô lẩn vào phòng tắm cùng tiếng cười khàn khàn của anh vọng theo sau.

Mặc vào quần lót bằng ren cô lấy ở ngăn kéo trong phòng thay đồ, cô vừa khéo léo luồn vào chiếc áo lót cùng màu. Có ai đó đã dỡ đồ ra giùm cô, chắc là một trong những người làm, cô nghĩ. Sau khi đã tắm rửa và mặc đồ, cô cảm thấy có lại chút điều khiến cho cái cảm xúc bất trị của mình hơn.

Mở cửa tủ đồ ra, cô rút lấy một chiếc móc bộ đầm cô tông màu xanh lá màu. Trong giây lát, cô lệ làng trông nó qua đầu rồi vượt thẳng chiếc váy xuống eo. Cô nghe thấy tiếng nước chảy và nhận ra chắc là mình đã quên tắt vòi nên liền đi trở vào phòng tắm và đứng sững lại. Qua tấm kính cửa phòng tắm là thân hình không nhằm vào đâu được của Xavier, nước chảy dọc xuống cơ thể tuyệt đẹp của anh, mái đầu kiêu hãnh của anh thì ngửa ra sau với đôi mắt nhắm nghiền.

Cô lại đang nhìn chăm chăm nữa rồi! Cô chớp mắt rồi vội vàng phóng trở lại phòng ngủ, cái nhìn của cô rơi xuống chiếc giường nhàu nhĩ và lại vội quay đi. Cô không cần nhắc nhở đó là cảnh tượng chứng kiến sự sa ngã của mình. Nhìn thấy cà phê mà Franco đem tới, cô tự rút cho mình một tách. Cô đi tới cửa sổ rồi vén tấm màn nặng nề lên. Hôm nay thật là một ngày nắng đẹp nhưng tâm trạng của cô chẳng có gì lấy làm tươi sáng cả.

Vừa hóp lấy ngum cà phê, cô vừa nhăn mặt chán nản; cà phê đã hầu như nguội ngắt nhưng lúc này cô cần tác động của nó để cố lấy lại chút trật tự cho tâm trí mụ mị của mình. Uống cạn tách của mình, cô quay người lại. Cô phải ra khỏi đây thôi nhưng mới đi qua được nửa căn phòng thì đã phải dừng lại, đầu cô ngẩng cao khi Xavier thông thả bước ra khỏi phòng tắm. Mái tóc đen của anh bết vào mái đầu, còn bản thân anh thì không mặc gì ngoài chiếc khăn tắm quấn quanh hông.

Cô nuốt khan. “Anh xấu xa vừa thôi chứ, anh đã xâm chiếm phòng ngủ của tôi nhưng ít ra anh có thể xài phòng tắm của mình mà,” cô cáu. Chỉ sau đó cô mới để ý thấy quần áo anh đang mang vào.

Anh cau mày với cô, “Đó là phòng tắm của chúng ta.” Rồi thả bộ đồ xuống chiếc giường nhăn nhúm.

“Chờ chút đã, anh từng nói đây là phòng ngủ của tôi mà.”

Sau lúc nán lại dưới vòi sen cùng những suy nghĩ dữ dội, Rose nhận ra dù cô có yêu Xavier nhiều bao nhiêu đi nữa cũng không thể làm cho cuộc hôn nhân của họ khá hơn chút nào cả. Anh vẫn là một kẻ quý quýệt, có tình nhân rồi mà vẫn lên giường với Rose, thêm vào đó, mười năm trước, anh đã đối xử với cô vô cùng tồi tệ bất kể là anh đã cố sức bao nhiêu để giả vờ điều

ngược lại.

Anh đã kết hôn với vị hôn thê của mình, bấy nhiêu đó đủ để chứng minh rằng anh lợi dụng cô mà Rose thì không phải là một con ngốc. Cô yêu anh nhưng sẽ không đòi nào để anh coi khinh mình. Lòng tự tôn của cô rất cao và cô xứng đáng được coi trọng hơn thế.

Anh ngừng việc mở chiếc quần sooc ra. “Căn phòng vàng này là phòng của chủ nhà đây Rosalyn,” anh nói với vẻ hài hước mỉa mai, rồi tiếp tục gỡ chiếc khăn tắm ra khỏi hông và mặc vào chiếc quần lửng màu xanh thẫm.

“Nhưng đêm đầu tiên ở đây, anh bảo tôi đây là phòng dành cho khách mà.” Mắt cô lóe lên giận dữ, màu xanh thẫm sâu trong đó ánh lên vẻ hỗn loạn trong cô.

“Không có nhưng nhị gì hết Rosalyn. Tôi lấy làm hài lòng khi để em ở phòng này vào cái ngày em đến đây bởi tôi đã cố tình có ý kết hôn với em.”

Cái giọng trầm sâu kéo dài lười nhác của anh khiến cô lạnh cả người. Đoán ra anh đã âm mưu đưa cô đến Tây Ban Nha là đủ làm cô cảm thấy tệ rồi, đã vậy khiến cho anh xác nhận điều đó lại còn đáng sợ hơn. Anh đáp lại cái nhìn sừng sốt của cô.

“Mười năm trước tôi đã thề rằng mình sẽ trả thù em, và một ngày nào đó sẽ lại có được em. Em từng rời xa tôi nhưng kể từ giây phút nhìn thấy em bước ra khỏi chiếc E - Type Jaguar ở nhà Teresa thì số phận em đã an bài.” Rồi nhún vai, anh nói thêm, “và rồi tôi đã thành công, em yêu ạ; dễ dàng hơn tôi tưởng.” Anh tặng cho cô một nụ cười làm nhụt hết ý chí còn lời âu yếm mà anh dành cho cô thì đầy sự châm chọc.

Sự thú nhận của anh làm cô không nói nên lời trong một hồi lâu, anh cười cô chỉ vì sự trả thù vô lý... Rose không thể nào tin nổi. Nếu ai đó muốn trả thù thì phải là cô chứ không phải là anh! Cô thật muốn đập vỡ cái nụ cười trêu chọc trên mặt anh; nhưng thay vào đó cô đã cố đấu tranh lấy lại sự tự chủ và đã thành công. “Nhưng tại sao cơ chứ?” cô hỏi, cô cần phải biết. “Tôi từng làm gì tổn thương anh hả?”

“Ồ, cô có làm tổn thương gì đến tôi đâu. Như tôi nhớ thì lời nói cuối cùng của em mười năm trước là “Tôi không cần chìa khóa của anh. Tạm biệt,” rồi em cúp máy.”

“Vậy là vì chuyện đó ư?” Cô ngắt lời vẻ hoài nghi. “Bởi vì tôi đã bỏ anh?”

Cơn giận khiến giọng cô cất cao đến cực độ. Anh làm đảo lộn cuộc đời cô chỉ đơn giản vì việc cô bỏ anh đã làm sút mẻ cái tôi to lớn ở anh. Cái bản chất độc đoán trong anh chỉ quen với việc phụ nữ sẽ làm theo mọi điều anh nói mà không hề thích cái ý tưởng bị bỏ rơi. Thật là kiêu ngạo quá đáng mà!

Cô cúi kính, “Hay là anh muốn được trả giá nhiều hơn cho bộ đàm?” cô giận điên lên. Rõ ràng là anh đã nghĩ rằng chỉ một đêm thì chưa đủ cho số tiền anh bỏ ra. “Anh thật là đáng khinh mà.”

“Có lẽ là vậy.” Mắt anh tóe lửa còn cơ mặt anh thì căng ra dưới mặt nạ của cơn giận đang bị kiềm chế. “Nhưng em đang ở đây và là vợ tôi. Truyền thống phải được giữ gìn, hầu như mọi nàng dâu nhà Valdespino đều phải trải qua đêm tân hôn trên chiếc giường như thế này,” anh gật mái đầu đen khi chỉ về phía chiếc giường. “Nó được coi là biểu tượng của sự sinh sản. Mặc dù có lẽ nó không được xét đến trong trường hợp của em. Biện pháp ngừa thai chắc đã là một phần cuộc sống của em.”

Cô định mở miệng để phản đối lời của anh nhưng rồi lại thôi.

Lời nhận xét cay độc của anh gợi cô nhớ đến tình trạng mang thai cùng kết cục bi thảm của chính mình. Nỗi đau như cắt đang xé lấy lòng cô. Làm sao mà cô có thể yêu được người đàn ông này cơ chứ? Cô đã từng nghĩ rằng anh dễ bị tổn thương nhưng anh lại không hề quan tâm đến cô. Người đàn ông đã làm mọi cách che giấu thân thể mình khỏi cô hai mươi bốn giờ qua đã thay đổi thái độ một cách chóng vánh, cô cay đắng nghĩ.

Có lẽ anh thậm chí trông còn đẹp trai hơn cả khi mặc độc mỗi chiếc quần sooc, cơ thể đầy nam tính mạnh mẽ của anh toát ra vẻ gợi cảm hấp dẫn sinh có sức cuốn hút chết người. Anh quá hấp dẫn đến nỗi cả triệu vết sẹo cũng không bao giờ có thể làm giảm đi sức mạnh nam tính rắn rỏi ở anh. Cô nhìn anh nhặt lên chiếc quần kaki màu be ở trên giường rồi mặc vào. Sau đó anh dứt tay vào chiếc áo sơ mi ngắn tay, cài nút rồi nhét vạt áo vào trong quần trước khi cài chiếc thắt lưng bằng da bóng lại quanh lưng.

“Em xong chưa đây?”

Cô chợt nhận ra mình lại một lần nữa ngẩng nhìn anh chòng chọc. “Chưa tôi chưa xong đâu.” Cầm cô nghiêng lên về phòng thủ rồi cô đáp lại cái nhìn xuyên thấu của anh. “Còn về phần anh cùng cái truyền thống nhỏ nhen của anh chắc chắn không có tác dụng mấy đối với người vợ trước nhỉ, bởi anh đã không có đứa con nào cả.” Nhớ đến việc ngoại tình của anh, cô chỉ trích anh bằng mọi giá có thể. “Hay là tôi nên nói không có đứa con nào hợp pháp cả.”

Kí ức về người tình của anh thêm vào nỗi đau của cô sự giận dữ. Chỉ với hai sải chân anh đã đứng bên cạnh cô. Cô mong muốn được lùi lại vài bước, dù bị ánh mắt lạnh như băng nhìn xuyên thấu, cô vẫn không đầu hàng trước cảm giác bị đe dọa bởi thân hình cao lớn vượt trội của anh gây ra.

“Em không biết gì về người vợ quá cố của tôi cả, vậy nên đừng bao giờ nhắc về cô ấy nữa.” Khuôn mặt cứng rắn tăm tối của anh không để lộ cảm xúc gì, nhưng chỉ có điện môi đi tìm sự cứng rắn bên dưới cái vỏ bọc ngọt ngào, dịu dàng từ lời anh nói. “Hiểu chứ?”

Rose đã bắt đầu hiểu ra. Anh đã yêu vợ mình nhưng điều đó cũng không thể ngăn anh phản bội người phụ nữ tội nghiệp ấy để đến với Rose nhiều năm về trước và rồi mọi sự giận dữ, oán hận, đau đớn cô đã chôn giấu ngàn ấy năm trời chợt bùng phát ra.

“Ồ, vậy là tôi hiểu rồi đây. Cũng giống như cái cách anh không hề nhắc tới chuyện đã đính hôn mười năm trước khi anh lừa tôi lên giường với anh mà thôi. Anh không hề thay đổi chút nào cả, lúc nào cũng là kẻ xảo quyệt,” cô điện tiết quát lên, chỉ lúc đó cô mới nhận ra vai mình đang bị những ngón tay như thép nguội của anh nắm chặt.

“Sai lầm của em là ở chỗ đó đấy Rosalyn. Tôi không còn vì một khuôn mặt xinh đẹp làm cho khờ dại nữa,” anh nói trong khi ghim chặt cô bằng cái nhìn sắc nhọn khiến cô rùng mình sợ hãi. “Tôi cũng không hề đính hôn với ai khi tôi gặp em. Đó chỉ là thứ em giả bộ nghĩ ra để tự bào chữa cho việc cắt đứt với tôi.”

“Đừng có mà xúc phạm đến đầu óc của tôi,” cô nóng nảy cãi lại. “Tôi đã thấy tấm hình trên bệ lò sưởi rồi và Sebastian”

“Em đừng có mà nhắc đến tên của anh ta trước mặt tôi.” Anh ngắt lời cô, giọng anh gay gắt khiến cô lạnh đi. Bàn tay anh ấn sâu hơn vào da thịt mềm mại nơi bả vai cô. “Tôi sẽ không để em lấy bạn tôi ra cho em đỡ cắt rút lương tâm đâu.”

“Cẩn rút lương tâm á?” Rose kêu lên, bàn tay cô nắm chặt hai bên sườn.

“Tôi đã kiên nhẫn nhiều với em rồi đó. Tôi đâu có yêu cầu em giải thích về những việc làm

trong quá khứ.”

Cô nổi sùng lên, mắt cô như tóe lửa “Anh bị đãng trí hay là cái trí nhớ chết tiệt của anh để đi đâu rồi.” cô rủa.

Xavier trở nên tái nhợt khác thường. “Đừng có mà dẫn tôi đi quá xa Rosalyn,” anh tức giận cảnh báo. “Tôi đã giữ bình tĩnh và cư xử lịch sự này giờ rồi, nhưng không như thế nữa đâu.”

“Anh mà lịch sự hả? Đừng chọc tôi cười chứ,” cô nói gay gắt. “Anh có làm gì đâu, kể từ ngày gặp nhau tới giờ anh chỉ toàn lừa và đe dọa tôi vào tròng thôi à.”

“Đủ rồi,” anh nói, có cái gì đó hoang dại bất trị trong vẻ mặt anh khiến Rose phải chùn bước. Ngạc nhiên thay Xavier lại để cô thoát, bàn tay anh thả ra khỏi bờ vai cô.

“Tranh cãi về quá khứ thì cũng có làm được gì đâu Rosalyn. Em đã là vợ tôi.” Rồi điềm tĩnh nhìn vào gương mặt kiêu hãnh đầy giận dữ của cô, anh nói với vẻ bình tĩnh lạnh lùng như thường lệ. “Và theo đúng nghĩa đó thì em sẽ phải cố gắng cư xử sao cho đúng mực. Hãy hứa như thế đi rồi tôi sẽ sẵn sàng quên đi quá khứ và coi đó như là một sự thỏa hiệp.”

Anh nói nghe cứ như là đang chỉ đạo một cuộc họp hội nghị. Cô mở miệng tính cãi lại anh. Cô thấy phát bệnh vì cứ bị một kẻ ngạo mạn như anh coi như là con ngố, nhưng cô lại không nói ra mà cắn chặt môi dưới.

Anh đứng đó cách cô vài bước chân, để mở chiếc nút trên cùng của chiếc áo sơ mi màu trắng không chệ vào đâu được. “Tôi sẽ không tra hỏi em về người yêu trong quá khứ, về Dominic hay những kẻ còn lại, và em cũng sẽ thống nhất điều tương tự với tôi,” anh nói, đôi môi gợi cảm của anh vắn lại thành đường cong mỉa mai mà chẳng giống gì một nụ cười cả.

Màu sắc tội lỗi tràn lên khắp khuôn mặt cô và cô phải đấu tranh để gạt bỏ nó. Cô chẳng việc gì phải xấu hổ cả. Dominic là một người đàn ông tốt bụng, tế nhị và là người bạn tốt. Nhưng cũng chẳng làm lay động được cô.

Sau đó anh nói với cô. “Em là người phụ nữ chỉ dành cho một người đàn ông duy nhất mà không may thay tôi không được làm kẻ may mắn đó.”

Nhưng làm thế nào mà Xavier lại đoán biết về Dominic? Cô chỉ nhắc đến anh ta có một lần duy nhất. Sự sắc sảo của anh thật đáng kinh ngạc, một khi nhìn vào những đường nét không thỏa hiệp cùng cá tính mạnh mẽ, cứng rắn như thép trên khuôn mặt điển trai không chút giả tạo của anh, cô phải thừa nhận là Xavier quá sắc sảo để cô phí thời gian cố gắng chống lại anh. Sao cô lại không thoải mái tận hưởng những gì anh sắp đặt mà không đòi hỏi gì thêm.

Đêm qua cô đã đánh mất bản thân trong trạng thái mê mẩn xác thịt mà cô từng từ bỏ hy vọng được một lần nữa trải qua. Sự thật rằng cô yêu anh trong khi anh không hề yêu cô chẳng có gì là quan trọng cả, cô đã hai mươi chín tuổi rồi, hơi quá già để mà ước mơ có một tình yêu lãng mạn, hoa mỹ, cô tự chế nhạo bản thân.

“Em im lặng có nghĩa là đồng ý,” Xavier nhắc với cái nhướn mày châm chọc. “Hãy đối mặt với điều đó đi Rosalyn, cả hai chúng ta đều đã trưởng thành đủ để chấp nhận rằng dù có thú nhận như thế nào cũng vô dụng. Tiếng Anh có câu gì em biết không? ‘Nước chảy qua cầu rồi.’ Đồng ý chứ?”

“Được rồi,” Rose khẽ nói, “Nhưng với một điều kiện” Cô ngược đôi mắt xanh không chút sợ hãi lên nhìn anh. “Tôi muốn có sự chung thủy tuyệt đối từ phía anh.”

Anh không hề yêu cô nhưng thời gian qua đi anh có lẽ sẽ học được điều đó, nhưng anh sẽ không làm được nếu cô phải chia sẻ anh với một cô nhân tình. Cô đâu ngu đến mức đó.

Cô làm cho anh sửng sốt. Về mặt của anh ánh lên vài nét cảm xúc khác lạ, rồi anh bước lên một bước về phía cô. “Nhưng dĩ nhiên là tôi hứa với em, em yêu ạ,” Xavier lễ nhè, có chút hài hước đơm trong đôi mắt đen của anh. “Nhưng em phải hiểu là tôi cũng đòi hỏi không kém gì từ phía em” Tay anh vươn về phía cô và cô vội bước lùi lại.

“Đợi đã. Anh có quên điều gì đó không?” Rose nói cộc lốc “Hay tôi phải nói là quên ai đó chứ.” Cô quan sát đôi mắt đen của anh nheo lại khi cau mày bối rối. “Cô nhân tình mà anh nhắc đến khi hùng hồn cầu hôn tôi đó,” cô nhắc lại về mả mai.

Xavier nhăn mặt. “Tôi đã gần bốn mươi và cũng sống một mình vài năm rồi. Chỉ có kẻ ngốc mới đi phủ nhận việc tôi từng có một nhân tình trong quá khứ, nhưng giờ thì không còn nữa. Đêm qua là lần đầu tiên tôi ngủ với một người đàn bà trong vòng hơn sáu tháng qua đó.”

Rồi trước khi cô đoán được ý định của anh thì bàn tay anh đã ôm lấy gáy cô, còn miệng anh thì bao phủ lên cô bằng cái hôn dài mạnh mẽ, mọi cố gắng chậm chạp của cô trong việc thoát ra đều vô dụng bởi cánh tay kia của anh đã vòng quay eo cô, kéo cô sát về phía anh. Khi cuối cùng anh cũng ngẩng đầu lên thì mắt cô đã tràn ngập nỗi đau và giận dữ.

“Điều đó cũng không có tác dụng gì đâu Xavier,” cô nói thẳng thừng. “Tôi sẽ không sống với một kẻ dối trá đâu.”

“Em đang ám chỉ tôi đấy à?” anh ngờ vực hỏi, không khí căng thẳng bao trùm khi họ đối mặt với nhau. “Chưa từng có ai nghi ngờ những lời tôi nói. Sao em...”

“Dừng lại.” Rose giơ lòng bàn tay lên về phía anh. “Bữa ăn tối, cái đêm đầu tiên ở Seville, cuộc điện thoại. Anh nhớ chưa nào?” Cô mĩa mai nhắc.

Không nói năng gì, Xavier đi về phía cửa, cái nhìn của Rose chăm chú dõi theo anh khi bờ vai rộng của anh căng lên. Anh quay gót lại, và cô để ý thấy có chút sắc đỏ tội lỗi hằn lên trên đôi gò má cao của anh. “Ai bảo em thế. Chắc không phải là cha tôi rồi.”

“Jamie đã nói vui về việc đó sau khi cha anh đi nghỉ tối.”

“Còn ai ngoài nó chứ!” anh nói bằng một giọng dứt khoát đáng sợ khi đến đứng ngay trước mặt cô. “Nhưng rõ ràng là nó đã không kể được cho em nghe toàn bộ câu chuyện.”

Rose không chắc là mình có muốn nghe hay không và cô cố gắng trong vô vọng che giấu cảm giác bối rối của mình bằng cách nhìn đâu đó qua vai anh khi anh tiếp tục. “Tôi không có thói quen giải thích việc mình làm với bất kì anh, càng không khi với phụ nữ.”

Cô lấy can đảm ngược mắt lên nhìn anh rồi nói thẳng, “Tôi không phải là bất kì phụ nữ nào, tôi là vợ anh.”

Ánh mắt anh dừng lại thâm trầm nhìn vào khuôn mặt căng thẳng của cô. “Em nói đúng.” Hàng mi của anh sụp xuống, che phủ mọi dấu hiệu cảm xúc trong đôi mắt tối của mình. “Nhớ lại đi Rosalyn. Vào buổi tối đó, có một cuộc gọi đến tôi và cha tôi đã rất tức giận trước khi tôi trả lời điện thoại. Ông giận là bởi người phụ nữ đó đã gọi đến đây khá nhiều lần trong vài tháng qua lúc tôi đang ở Anh. Như lời cha tôi từng nói súc tích rằng một người tình nhân đúng nghĩa thì chỉ để thỉnh thoảng gặp chứ không được nhắc đến, càng không được khi ở nhà riêng.”

“Lạy Chúa, thật là cổ hủ!” Rose thốt lên trong căm phẫn.

“Có lẽ vậy nhưng đó là sự thật. Tôi đã nghe điện thoại rồi quyết định chấm dứt chuyện đó ngay lập tức. Cuối cùng thì tôi cũng đã có em.”

Vẻ ngạo mạn tột bậc của anh làm cô sửng sốt. “Vậy anh đã phải đền bù cho cô ta cái gì chứ?”

“Đại loại như thế, tóm lại là mọi chuyện đã kết thúc, chấm dứt hoàn toàn, và cô ấy cũng đã rất hài lòng.”

Đôi chân mày của Rose khẽ nhíu lại với vẻ khó chịu thoáng qua khi nghĩ rằng anh chắc hẳn đã ngủ với cô ta lần cuối.

“Hài lòng xét về mặt tiền bạc, chứ không phải tình dục đâu,” Xavier trêu chọc như thể anh có thể biết được chính xác cô đang nghĩ gì. “Em không có lí do gì phải nghi ngờ những gì tôi nói hay sự chung thủy từ tôi.”

Một nụ cười nguy hiểm cong lên trên khuôn miệng khắc nghiệt của anh, rồi bàn tay anh đưa ra vạch một đường trên quai hàm cô trước khi cúi xuống phủ lên môi cô một nụ hôn có vẻ dịu dàng đến kì lạ.

Cô có thể tin lời anh, hoặc cô ước là không, và với vị của anh trên môi mình, cô trở nên miễn cảm với anh đến mãnh liệt. Điều đó không còn gì phải bàn cãi.

“Quyết định đi Rosalyn,” anh nhắc. “Bởi vì đã gần trưa rồi mà tôi thì sắp chết vì đói đây.” Cô miễn cưỡng liếc nhìn trở lại vào anh.

“Chuyện khác cũng được.” Một bên chân mày anh nhướng lên. “Nhưng giờ thì ăn trước đã,” Rồi ngay lúc đó bụng anh đang sôi ầm lên thấy rõ. Anh cười toe toét có vẻ chút ngại ngùng. “Tôi quá hời hợt hôm qua đến nỗi cả ngày hầu như không ăn được gì.”

Lời thú nhận ấy làm anh có vẻ giống người thường hơn nhiều, rồi cô mỉm cười lại với anh. “Đi ăn thôi.”

“Em biết nấu ăn không?” Xavier hỏi trong lúc đưa cô ra cửa và giữ nó mở.

“Nếu tôi nói không thì sao? Đó có phải là cái cớ cho anh li dị không?” cô hỏi trong khi lách người qua anh, đột nhiên cảm thấy thư thái lần đầu tiên trong những tuần qua.

Cảm giác đó xuất hiện cũng đột ngột như khi có một cánh tay lớn vòng quanh eo giữ cô lại khi đang đi về phía sảnh lớn. “Không đâu Rosalyn. Sẽ không có vụ li dị nào cả.” Xavier giữ cô bất động khi mắt anh trở nên thận trọng và tối sầm lại. “Không bao giờ đâu. Tôi muốn em trở thành mẹ của con tôi.”

Tim cô chùng xuống. Liệu có phải là anh đã đoán ra rằng cô có mang khi cô cố liên lạc với anh? Lẽ nào anh thật sự lại có thể vô cảm đến tàn nhẫn như thế? Mắt cô mở to không chớp khi cô tìm kiếm trên những đường nét của anh chút dấu hiệu nào đó cho cô câu trả lời, nhưng không hề có gì cả.

“Hãy suy nghĩ về điều đó đi.” Xavier vươn tay ra vén một sợi tóc rối của cô qua tai trong khi môi anh cong lên thành một nụ cười chậm rãi, giễu cợt. “Còn về việc nấu nướng, để tôi làm cho. Chủ nhật nào Franco cũng đi cho tới mười một giờ rồi nghỉ hết ngày.”

“À, bây giờ thì tôi đã hiểu, anh mong tôi sẽ trở thành nô lệ xó bếp chứ gì,” cô trêu chọc, trong khi thắm cay đang nhận ra rằng đó sẽ là lựa chọn dễ dàng hơn. Dù cô có yêu anh nhiều đến mấy

thì vẫn luôn có khoảng cách ngăn cản giữa họ. Một vài chủ đề cùng con người không phải để dành cho việc tranh luận.

CHƯƠNG CHÍN

BỮA SÁNG hay bữa lỡ. Cái gì cũng được... nhưng đúng thật là một bữa ăn tuyệt vời. Rose vô cùng kinh ngạc khi bước vào nhà bếp rộng lớn cực kì hiện đại nhưng cũng không là gì nếu so sánh với phần còn lại của căn nhà, và giống như những gì anh đã thể hiện trong đêm đầu tiên họ ở với nhau, Xavier thật là một đầu bếp có tài.

“Món thịt và trứng chiên thật không chê vào đâu được,” cô khen khi dùng bữa ăn vài miếng cuối cùng rồi liếc ngang qua chiều rộng chiếc bàn bằng thép không gỉ, đến chỗ Xavier đang thỏa mãn ngồi ngắm nhìn sự vui thích thấy rõ nơi cô.

“Vậy sau đó hãy để anh làm em ngạc nhiên thêm nữa đi. Đi lấy giở cùng một bộ đồ tắm rồi chúng ta sẽ đi xa vài ngày.”

“Đi xa ư! Đến đâu cơ chứ?” cô hỏi, mắt mở to vì kinh ngạc.

“Anh có căn biệt thự ở Marbella. Đến đó mất khoảng vài giờ lái xe, mà ở gần biển thì trời sẽ mát hơn ở đây một hai độ.”

“Nhưng sao phải đi? Chúng ta chỉ mới về đây đêm qua, còn Franco cũng mới dỡ hành lý ra cho em. Em sẽ mất rất nhiều thời gian để thu xếp lại.”

Đôi mắt nâu sẫm của anh ánh lên nét vui thích khi nhìn vào cô. “Rosalyn à, thật sự là mọi thứ đều có bán ở Marbella; đó là thủ đô du lịch của châu Âu mà.” Một bên chân mày anh nhướng lên vẻ trêu chọc. “Dĩ nhiên trừ phi là em muốn anh lên lầu giúp em, nhưng anh tin rằng việc đó sẽ khiến chúng ta phải hoãn lại giờ khởi hành không biết đến khi nào.”

Anh trông có vẻ vô cùng lịch thiệp, Rose nghĩ trong khi ngực cô có cảm giác râm ran sau lớp áo kim hãm. Anh rõ ràng đã khá quen với việc bóng gió ám chỉ gợi tình trên bàn ăn sáng với những người phụ nữ từng qua đời anh. Cô tự hỏi liệu anh có biết lời đề nghị ấy nghe có vẻ cảm dỗ với cô như thế nào không.

“Quyết định đi Rosalyn.”

Giọng nói trêu chọc pha chút uể oải của anh khiến cô bật người lên. Cô đẩy ghế về phía sau rồi đứng dậy. “Cho em mười phút.”

Căn biệt thự được xây trên mảnh đất cao bên sườn đồi nhìn xuống Marbella, quá mới mẻ, khiến cho Rose phải ngạc nhiên. Dẫn vào bởi một con đường dốc uốn lượn, nơi này trông như đang nằm ở trên rìa vách đứng.

“Nơi này thật đẹp không thể tưởng,” Rose nói khi bước ra khỏi xe nhìn ngắm xung quanh.

Chưa từng có khu vườn nào như thế này. Xavier đã đậu xe trước cửa ga ra bên dưới tòa nhà chính. Những bậc thang rộng dẫn lên sân nhà ngoài trời rộng gần chục mét bao quanh ba mặt của căn nhà với những cột trụ to và dài chôn sâu khoảng hơn mười mét dưới đất.

“Trông nguy hiểm mà tuyệt diệu,” cô nói thêm khi Xavier đi đến bên cạnh cô, một tay xách ít hành lý họ đem theo.

“Cuộc sống đầy những hiểm nguy. Chúng ta phải có được những thứ trong khả năng cho phép, vào đúng thời điểm,” Xavier nhận xét cay nghiệt, đôi mắt nâu của anh dò xét cô với sự nghiến

ngắm cao độ.

Giờ đây cô tự hỏi mình đã làm gì thế này trong khi theo sau thân hình cao lớn của anh đi qua cánh cửa dẫn vào căn phòng giải trí lát đá mát lạnh. Có hai cánh cửa khác mở ra khỏi gian đại sảnh.

Xavier mở tung một cái ra rồi nói, “Đây là phòng bếp,” rồi bước qua cô vào cánh cửa còn lại.

Một lần nữa cô lại đi theo anh. Việc này như đang trở thành thói quen vậy đó, cô cộc cằn nghĩ khi dõi mắt theo đường nét rắn chắc từ bờ vai rộng trong lúc anh sải bước qua căn phòng rộng lớn đến một cánh cửa khác ở phía xa.

Cô cố tình dừng lại nhìn xung quanh, miệng cô mở ra trong sự ngạc nhiên đến cực độ. Một bức tường bằng kính mở ra cảnh tượng không thể tin nổi. Cô lướt ra khỏi những cánh cửa kính mà không tài nào hiểu được có loại kì công của kỹ thuật công trình nào đã làm ra những điều như thế này, nhưng rõ ràng nơi đây có một hồ bơi hình chữ nhật và một bồn tắm nước nóng cách đó vài mét. Cô bước qua sàn nhà ở phía xa rồi tì tay lên chấn song mà ngắm nhìn chăm chú.

Cô bắt gặp toàn bộ cảnh vật và nhìn không chớp mắt. Những tòa nhà Marbella trắng lóa, bến tàu rộng lớn rồi đến màu nước biển trong xanh kéo dài đến tận chân trời.

“Một thị trấn tập nập có lẽ không phải là lựa chọn hàng đầu cho kì trăng mật,” giọng nói trầm trầm của Xavier vang lên phía sau khiến cô quay người lại. “Nhưng vì sức khỏe của cha nên anh cũng không muốn đi ra nước ngoài vào lúc này.

“Em hiểu,” cô thì thầm, cái nhìn của cô hòa vào cùng anh và rồi đột nhiên thanh chắn sau lưng cô trở nên quá yếu ớt.

Những đường nét khắc nghiệt tăm tối của anh lướt qua trước mắt cô. Anh giống như con đại bàng đang bảo thù còn ngôi nhà này là lãnh địa của anh mà cô bị bẫy vào đó. Cô cảm thấy choáng váng khi bước về phía anh còn anh thì vòng tay ôm lấy cô.

“Sao vậy?” anh hỏi, đôi chân mày anh cau lại. “Rosalyn?”

Cô lắc đầu xua tan đi hình ảnh ấy rồi ép mình nở một nụ cười trên môi. “Không có gì đâu; chắc là do trời nóng quá. Em nghĩ mình nên bơi một chút.”

“Được đó. Anh sẽ đi gọi điện một chút rồi đến cùng em.”

Chỉ có duy nhất một căn phòng ngủ, một căn phòng rộng mênh mông thông với hành lang nhỏ từ phòng khách. Cũng cùng những bức tường kiếng và cảnh quan nhưng có nối thêm với một phòng tắm sang trọng. Cô vội cởi đồ rồi mặc vào bộ bikini màu đen. Sau khi mau chóng tết tóc lại thành một bím dài, cô mở cánh cửa kính ra rồi bước trở lại lên sàn nhà. Xavier đã đi khỏi đó.

Cô trườn vào hồ bơi, dòng nước mát làm xoa dịu da thịt nóng rát của cô. Vấn đề ở đây là, cô buồn bã nghĩ, bất kể ở nhiệt độ nào thì mình cũng luôn bị nóng lên khi ở gần người chồng mạnh mẽ của mình. Cô ngập lặn trong làn nước hết lần này đến lần khác trong khi cố tìm lối thoát cho những băn khoăn của mình. Cô rất hiểu bản tính của mình, một khi đã làm gì thì sẽ làm cho đến cùng với trăm phần trăm sự tận tâm. Là người mẫu, cô đã làm hết sức có thể. Với nghề y, cô cũng đã cống hiến y chang như thế.

Nằm ngửa nổi lên trên mặt nước, cô nhớ lại lời sếp mình nói khi bảo cô về nhà nghỉ ngơi. “Cha mẹ cháu thật sự là một đôi vợ chồng tuyệt vời, luôn sẵn lòng đi đến bất cứ nơi đâu cần giúp đỡ, nhưng họ có nhau và có cháu, họ có gia đình. Cháu thông minh, xinh đẹp và là một bác sĩ giỏi

giang, lúc nào cũng quan tâm đến những người kém may mắn trên thế giới nhưng cháu luôn đơn độc. Đã đến lúc cháu nghĩ đến bản thân mình, có lẽ thậm chí là phải xây dựng tổ ấm cho riêng mình rồi.”

Rose nhắm mắt lại, cánh tay cô sãi rộng trong nước, chỉ thỉnh thoảng quấy nhẹ mấy ngón tay để giữ mình không bị chìm. Cô đã kết hôn với người đàn ông cô yêu. Cô cũng có thể đã mang thai. Chuyện Xavier cưới cô chỉ vì những ý nghĩ ngu ngốc muốn trả thù bởi cô là người phụ nữ đầu tiên hảy duy nhất rời bỏ anh có còn quan trọng nữa không? Cái tôi của người đàn ông thật mỏng manh, cô ngẫm nghĩ. Nhưng anh là cơ hội tốt nhất, mà thật ra là duy nhất cô từng có để xây dựng một gia đình cho chính mình. Nỗi bất mãn của cô chỉ là về vấn đề cảm xúc chứ không phải về thực tế. Thực tế là cô đã kết hôn với một người đàn ông cực kì giàu có và đang thư giãn trong hồ bơi ở một biệt thự vô cùng sang trọng.

Và rồi cô đang chìm dần... Hai bàn tay to lớn ở dưới nước nắm lấy eo cô và kéo cô lên, hoảng loạn trong mớ tay chân, cô cố ngoi lên khỏi mặt nước. Chớp mắt cho khỏi nước, cô lấp bấp “Anh làm thế chi vậy?”, hoảng loạn bám vào vai anh để khỏi chìm xuống lần nữa.

Anh không trả lời, bàn tay anh nắm chặt eo cô rồi kéo mạnh cô vào thân thể to lớn của anh. Anh đơn giản chỉ đang phủ lên miệng cô bằng chính của mình, tách môi cô ra với sự cảm dỗ cố tình khiến cô đầu hàng ngay tức khắc.

“Anh đã ngắt em được mười phút rồi, em làm anh phát điên lên được.” Bờ môi anh lướt xuống cổ họng cô rồi mãnh liệt mút cái mạch đập anh tìm thấy ở đó, sau đó anh ngẩng đầu lên, đôi mắt màu nâu sẫm của anh trở nên đen lại. “Anh muốn em... ngay bây giờ.”

Nước chảy dọc theo cơ thể màu đồng khi anh trèo ra khỏi hồ bơi, kéo theo Rose sau anh. Cô không có thời gian để suy nghĩ gì cả. Anh xoay cô trở lại trong vòng tay, bờ miệng anh đói khát trên cô trong khi tay anh cởi bỏ hai mảnh vải cô đang mặc trên người. Anh cũng cởi chiếc quần bơi rồi thả rơi xuống đầu gối khi đặt cô nằm xuống sàn và vuốt ve từng đường cong kẻ hở trên người cô bằng miệng và tay mình cho đến khi cô thét lên đòi hỏi. Đôi mắt đen của anh đen lại bao trùm ham muốn và thêm khát xuyên qua cô trong khi lại một lần nữa chiếm lấy miệng cô rồi cùng lúc chiếm lấy cơ thể đã sẵn sàng của cô.

Chuyện đó xảy đến vừa nhanh vừa sống động và thật có sức tàn phá. Rose nghĩ rằng mình sẽ ngất xỉu vì niềm khoái lạc mãnh liệt. Cô chậm rãi mở mắt ra nhìn lên bầu trời trong xanh rồi khẽ quay đầu lại. Xavier nằm sắp sổng soài, bờ vai rộng của anh vẫn còn rung lên. Đường sẹo trên lưng anh sáng lên dưới ánh mặt trời, và cô ngáp ngừng đưa một bàn tay về phía anh vuốt ve vùng da thịt lởm chởm ấy.

“Anh ổn chứ?” cô thì thầm hốt hển, tay cô lệch ra khỏi vết sẹo khi anh xoay người nằm nghiêng lại.

Cái nhìn của anh lướt qua chỗ tay cô đang nghỉ ngơi rồi quay trở lại khuôn mặt cô. “Câu đó đúng ra phải là để anh hỏi em,” anh bật cười hóm hỉnh. “Anh đã mất kiểm chế. Lần đầu tiên anh như thế.”

Vừa đứng dậy anh đã nhanh lẹ nâng cô lên trong vòng tay. “Vết sẹo không làm em khó chịu chứ?”

“Không, em đã từng thấy nhiều thứ còn tệ hơn thế, nhưng anh đang làm gì vậy....” cô hỏi hốt hển.

“Chuộc lỗi vì đã tấn công em.” Lạ lùng thay anh dường như đang run rẩy khi ôm cô trong vòng tay bế vào nhà.

Rose liếc lên qua hàng mi cong dày của cô và nhận thấy vẻ mặt của anh trông có vẻ phiền muộn, khác hẳn vẻ kiêu ngạo thường thấy.

“Chuộc lỗi kiểu nào?” cô hỏi, có cảm giác thật lạ khi được bảo vệ và bình yên trong vòng tay êm ái của anh. Rồi cô nhận ra mình đã ở trong phòng tắm.

Anh đặt cô xuống dưới vòi sen rồi bước vào trong cũng cô và mở vòi nước trên đầu ra. Bằng bàn tay dịu dàng, anh chà xát từng inch trên cơ thể cô và cô cũng đáp lại. Rồi cuối cùng họ kết thúc việc đó ở trên giường vừa kịp lúc.

ROSE MỞ MẮT RA, ngồi dậy trên giường. Trời vẫn còn tối khi cô liếc về phía cửa sổ. Ngôi nhà ở quá cao đến nỗi ngồi trên giường chỉ thấy mỗi cảnh bầu trời. Thật giống như đang sống ở trên mây trong vùng đất thần thoại của Chúa Trời, cô mơ mộng.

“Rosalyn.” Xavier trở mình bên cạnh cô rồi đột ngột ngồi bật dậy. “Em còn ở đây không?” Tay anh nắm chặt lấy cánh tay cô.

Cô nhìn anh, ngạc nhiên bởi giọng nói cộc cằn từ anh. “Dĩ nhiên rồi, em chỉ đang nghĩ nơi đây thật yên bình và tĩnh mịch làm sao.”

Cô cảm thấy cái siết trên cánh tay cô được nới lỏng ra, và hơi thở ấm áp của anh đùa giỡn với những lọn tóc rơi ra của cô khi anh vòng tay qua vai và kéo cô về phía anh.

“Anh mừng vì em đã hài lòng,” Xavier thì thầm, bờ môi anh tìm kiếm cái hõm thanh nhả nơi cổ cô. Nhưng lần này thì chính dạ dày cô đã phải lên tiếng.

“Không thêm nữa đâu cho đến khi anh cho em ăn,” cô trêu chọc khi đẩy anh ra.

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn đến kinh ngạc họ đã ngồi trong xe chạy xuống vào thị trấn. Xavier đậu xe lại rồi cầm tay giúp cô ra khỏi xe.

“Chỉ cần đi bộ chút xíu là tới nhà hàng rồi,” anh nói trong khi đưa một cánh tay thân mật quàng qua vai cô rồi dẫn cô đi qua đám đông.

Đầu Rose quay như chong chóng. Marbella đích thực là một thành phố xinh đẹp lộng lẫy thu hút du khách, hoàn toàn dành cho việc tiêu dùng xa hoa. Khi họ dạo qua bến du thuyền Rose như muốn hoa cả mắt.

“Lay Chúa, anh có thể trả hết nợ cho mọi nước ở thế giới thứ ba chỉ bằng số tiền anh bỏ ra cho chiếc du thuyền này,” cô thốt lên khi ngược nhìn Xavier.

Mắt anh ánh lên đầy thích thú “Khỉ thật!” anh lấy lòng bàn tay xoa xoa trán. “Anh quên mất những quan điểm cực đoan của em về vấn đề phân chia của cải. Đây đáng ra là chỗ sau cùng anh nên đưa em tới.”

“Anh nói đúng đấy. Em cảm thấy mình ăn mặc quá sơ sài hay ý em là mình mặc hơi quá. Em chưa từng quá nhiều cô gái đẹp lộng lẫy ở cũng một nơi như thế này.” Mắt cô dõi theo một cô gái tóc vàng chân dài chỉ mặc mỗi một mảnh vải mảnh làm váy và một cái áo yếm. Tiếng cười thầm trầm khàn của anh kéo mắt cô về phía anh. “Chẳng hài hước gì đâu. Em chỉ đem theo mỗi cái đầm này.”

“Đừng lo em yêu. Ngày mai chúng ta sẽ đi mua sắm. Nhưng đến nơi rồi đó.” Cánh tay anh đặt

xuống eo cô khi anh dẫn cô vào trong nhà hàng.

Rose để ý thấy nội thất nơi đây rất trang nhã và xa hoa khi họ được đưa đến bàn của mình. Chỉ liếc qua thôi cũng thấy được khách hàng toàn ăn mặc đẹp nhất và sang trọng nhất; cô nhận mặt vì bộ váy đơn giản màu xanh ngọc của chính mình.

“Em đẹp nhất ở đây rồi,” Xavier nói như thể đang đọc được chính xác suy nghĩ của cô. “Vì vậy hãy thoải mái đi. Anh gọi món cho em nhé?”

“Vâng, cảm ơn anh.”

Cô tặng cho anh một nụ cười biết ơn vì lời khen rồi quyết định sẽ thưởng thức những món được kêu. Thức ăn ngon tuyệt còn rượu thì thơm nồng nên trước khi họ gọi đến cà phê thì Rose đã cảm thấy choáng và hoàn toàn thư giãn. Rồi bỗng có một người cực kì xinh đẹp nhỏ nhắn tóc đen dừng ở bàn của họ và nói chuyện với Xavier bằng tiếng Tây Ban Nha khoảng hơn năm phút.

Thân hình hoàn hảo của người phụ nữ nổi bật với bộ đầm sa tanh dài màu đỏ. Kim cương sáng lấp lánh nơi cổ và tai cô nhưng nụ cười của cô ta dành cho Xavier ngay trước khi rời khỏi mới làm cho chúng sáng chói hơn cả. Rose cảm thấy cái nhói quen thuộc ở bao tử mình. Cô không là gì cả so với những bóng hồng quyến rũ trong đời chồng cô. Nhưng về cơ bản thì cô cũng chẳng muốn trở thành người như thế, cô nhận ra với một nụ cười trầm ngâm.

“Em đang nghĩ gì thế?” Xavier hỏi.

Rose đưa mắt giật mình nhìn anh. “Em đang thắc mắc không biết cô bạn kia là ai. Anh chưa bao giờ giới thiệu cho em biết cả.”

“Isabelle không phải là bạn của anh mà là của vợ cũ anh.” Rose đưa mắt dò xét khuôn mặt tối của anh về giễu cợt. Điều đó nói ra thật kì cục; bạn của vợ anh dĩ nhiên cũng là bạn của anh. “Mà kể cho anh nghe đi Rosalyn, từ khi nào em đã quyết định trở thành bác sĩ và theo học trường y thế?”

Anh đột ngột chuyển đề tài khiến Rose trả lời mà không hề do dự. “Cha mẹ em là bác sĩ và em luôn có ý niệm nối nghiệp họ. Em vào đại học vào tháng Chín năm em mười... mười chín tuổi.” Cô ngập ngừng; quá khứ là chủ đề cấm kị...

Thế nhưng giọng nói của anh vẫn bình tĩnh và dịu dàng; hoàn toàn khác xa vẻ giận dữ cô đọc được trong mắt anh. “Vậy khi chúng ta gặp nhau lần đầu, em đã biết mình sẽ vào đại học vào mùa thu; em không hề có ý định tiếp tục làm người mẫu.”

“Không phải... ý em là đúng vậy.” Anh cười và cái cười ấy làm cô bồn chồn. “Đúng thế, em đã biết mình sẽ vào đại học, em chỉ dành một năm để làm người mẫu. Nhưng em nghĩ chúng ta không nên đề cập đến quá khứ nữa - đó là lệnh của anh mà.”

Xavier đứng dậy để một ít tiền trên bàn rồi nắm tay cô giúp cô đứng lên. “Em nói đúng nhưng anh chỉ tò mò thôi. Quên chuyện đó đi, chúng ta đi thôi.”

Sau năm ngày với nắng ấm, biển cả và ân ái, Rose đứng trước gương đang hoàn thành những bước trang điểm cuối cùng. Chỉ cần chải qua một lớp mascara thì cô đã đạt được vẻ đẹp nhẹ nhàng mà mình muốn. Cô mặc vào chiếc đầm đen được thiết kế tinh tế, một trong những bộ Xavier cứ khẳng khẳng bắt cô mua cho bằng được trong vòng mấy ngày qua, rồi cô quay một vòng. Chiếc dây mảnh mai được giữ lại bởi cổ áo cắt sâu, xếp nếp, cắt chéo xuống tận eo ở đằng sau, chiếc đầm dài phủ qua vòng hông thon thả của cô xuống tận gót, mặt vải tơ dẹt đen nổi

bên trên những sợi sa tanh tinh tế. Thêm đôi giày ca gót màu đen nữa đã góp phần hoàn hảo cho bề ngoài của cô. Cô đứng trở lại chiếc gương, vô cùng hài lòng với hình ảnh hợp thời của mình trong gương rồi bước ra ngoài.

“Em đã sẵn sàng rồi,” Xavier lè nhè khi đang đứng dựa vào thanh chắn an toàn, bờ môi mạnh mẽ của anh cong lên thành một nụ cười.

“Đúng vậy.” Mắt cô lướt qua khung hình cao rắn rỏi của anh trong khi trống ngực cô đập liên hồi. Anh trông hấp dẫn kinh khủng với bộ đồ dự tiệc được cắt may không chê vào đâu được.

“Trông em ngon lành quá,” anh thì thầm, đôi mắt sẫm của anh đánh giá hình tượng thanh lịch cô đang có, rồi anh bước về phía cô.

“Không đòi nào đâu,” cô giơ bàn tay lên thủ thế vì đã đoán được mưu tính của anh qua tia nhìn thăm tối trong ánh mắt anh. “Em đã mất rất lâu mới chuẩn bị xong; anh đừng có lại phá em nữa.”

Xavier cười vang. “Đầu óc em đúng là thăm tối quá, vợ à. Anh chỉ muốn tặng em cái này thôi mà,” rồi anh rút từ trong túi áo khoác ra một chiếc hộp nhung, mở ra một sợi dây chuyền bằng kim cương nam ngọc lục bảo lộng lẫy nhất mà cô từng thấy. Bước về phía sau cô, anh đeo món đồ trang sức ấy quanh cổ cô.

Tay cô vô tình nâng lên, chạm vào những viên đá quý lạnh lẽo. “Cho em ư?” cô thì thầm trong khi nhìn vào bóng mình qua khung cửa kính. Cùng với mái tóc được cuộn lên thành từng lọn trên đỉnh đầu cô, sợi dây chuyền toát lên vẻ lộng lẫy nhất của nó. Mắt cô hướng về Xavier. “Nó rất đẹp, nhưng chắc phải mắc lắm.”

Một nụ cười khế hiện lên nơi khóe miệng anh. “Em cũng rất đẹp Rosalyn. Đây là quà cưới của anh nên xin em, đừng thuyết giảng về thế giới nghèo đói nữa. Chúng ta không có thời gian đâu.”

Bữa tiệc được tổ chức ở dinh thự của một trong những khách hàng giàu có nhất của ngân hàng Valdespino. Một khi tin tức Xavier đang ở trong thị trấn lan ra thì có cả hàng tá lời mời cả viết tay lẫn mời miệng đến. Nhưng anh chỉ đồng ý duy nhất lời mời tối nay, rồi ngày mai họ sẽ trở về trang trại.

Đó thực là một sự kiện tao nhã với khoảng một trăm vị khách được mời dự bữa ăn buffet rồi khiêu vũ. Rose nhanh chóng nhận ra mình đang trở thành chủ đề bàn tán của cả buổi tối, người vợ mới tuyệt vời của Xavier Valdespino. Cô đã nói điều đó với anh sau bữa khuya, lúc mà anh giữ cô trong vòng tay, nhanh chóng ôm cô vào thân hình mạnh mẽ của anh, họ cùng nhau thành thạo lướt theo điệu nhạc khắp sàn nhảy.

Đôi mắt sẫm màu của Xavier ánh lên khi nhìn xuống cô. “Sự thực không phải vì em là vợ anh đâu, nhưng bởi em là quý cô đẹp nhất, gợi cảm nhất ở đây. Phụ nữ thì tái mặt vì ghen tị còn đàn ông thì chỉ muốn lên giường với em,” anh kéo dài giọng châm chọc sắc nét. Bàn tay của anh trườn theo xương sống cô rồi ôm cô thêm chốc lát khi nhạc ngừng chơi.

Chủ nhân của bữa tiệc, một người đàn ông thấp béo tóc sẫm màu độ chừng sáu mươi tuổi cùng với vợ ông ta đến nói chuyện với Xavier. Rồi bằng thứ tiếng Anh nặng nề, ông hỏi, “Cô có phiền không Rosalyn? Tôi cần giữ lấy chồng cô một lát, vợ tôi sẽ làm bạn cùng cô.”

Cô mỉm cười đồng ý trong khi ngược nhìn Xavier. “Dạ được, công việc là trên hết mà.”

“Không lâu đâu, tôi hứa với cô đấy,” ông trả lời bằng giọng khàn khàn, lời hứa hẹn hấp dẫn

không tài nào bỏ qua được ấn trong đôi mắt ấy của anh, rồi cô nhìn anh lướt đi với nụ cười thoáng hiện trên khóe môi.

Một tuần qua, cuộc hôn nhân của họ đang tiến triển tốt hơn nhiều so với hy vọng của cô, cô đã thở phào nhẹ nhõm. Một Xavier lạnh lùng xa cách từng ép cô kết hôn với anh đã biến thành một người đàn ông hài hước, nồng nàn, hấp dẫn. Có thể hiện tại anh chưa yêu cô, nhưng cô khá chắc chắn rằng chẳng bao lâu nữa anh sẽ thay đổi.

Vị phu nhân tội nghiệp cố bắt chuyện với Rose nhưng vì không ai trong họ biết nói thứ tiếng của người kia nên không khí trở nên nặng nề cho tới khi có ai đó khiến bà ấy chú ý. Rose thở dài nhẹ nhõm rồi nhẹ nhàng lướt vào đám đông.

“Ồ, phải đây là phu nhân mới của Xavier không.” Rose nhanh chóng quay lại, cái nhìn của cô chạm phải đôi mắt nâu đầy cay đắng của Isabelle, người phụ nữ cô gặp ở nhà hàng.

“Xin chào,” Rose lịch sự đáp lại.

“Thật không phải với cô chút nào, Xavier đã bỏ rơi cô rồi sao? Cô tập làm quen đi, người đàn bà nào của anh ấy cũng bị đối xử như thế cả.” Ác ý hiện lên trong mắt người phụ nữ ấy làm Rose co rúm lại, cô xoay lưng đi và đụng phải vào một người.

Biết ơn về lời xin lỗi, cô quay lại nói, “Tôi xin lỗi.”

Người đàn ông thấp hơn cô nhưng trông thu hút với ánh cười lóe lên trong mắt anh. “Không cần xin lỗi, nhảy với tôi nhé!” Cô sắp sửa từ chối thì chợt nhận ra anh ta. “Sebastian.”

“Đúng vậy,” rồi vòng cánh tay quanh eo cô, anh ta dẫn cô vào đám đông đang khiêu vũ. “Thật đau lòng khi phải thú nhận rằng, thưa quý cô đáng yêu, nhưng tôi không nhớ ra tên cô.”

Ánh nhìn tinh quái lóe lên trong mắt Rose. Anh ta không hề nhận ra cô. “Rosalyn. Tôi là bác sĩ Rosalyn May.”

“À phải rồi! Giờ tôi nhớ ra rồi, làm sao mà tôi có thể quên được cơ chứ?” Bàn tay của anh ta siết chặt lấy eo cô khi họ xoay nhanh. “Kể cho tôi nghe đi Rosalyn, từ lần cuối chúng ta gặp nhau đến giờ cô đã làm gì nào?” anh hỏi nhẹ nhàng.

Đồ nói dối, anh ta có biết mặt mũi cô ra sao đâu... Rose muốn phá lên cười. “Uhm để coi,” cô thì thầm, bàn tay cô trên vai anh ta trượt xuống cánh tay để cô có thể ngả người về phía sau một chút và nhìn thẳng vào khuôn mặt rầm rặng của anh. “Tuần trước tôi đã kết hôn.”

“Trái tim tôi tan nát rồi - cô nên đợi tôi với chứ. Nhưng ít nhất cũng hãy để cho tôi được hôn cô đâu.” Trước khi cô đoán được ý định của anh thì anh ta đã đặt một nụ hôn thoáng qua trên má cô.

“Ai là kẻ may mắn vậy, tôi sẽ giết hẳn.” Anh ta tiếp tục đóng vai người theo đuổi cô cho đến cùng, đôi mắt láu lỉnh của anh ánh lên vẻ hài hước.

Cô không thể ngăn mình khỏi bật cười khúc khích. “Sebastian, anh không nhớ chút gì về tôi cả. Mười năm trước tôi là Maylyn,” cô nói. “Còn bây giờ là bà-”

Cô không có cơ hội để nói hết câu. Bàn tay Sebastian rơi khỏi thắt lưng cô, rồi trong chốc lát cô hầu như thấy được cái nhìn sợ hãi trong mắt anh ta trước khi anh mỉm cười với ai đó đang đứng sau lưng cô. Cô đột ngột bị giật mạnh vào một cơ thể rắn chắc. Xoay đầu lại cô ngược lên nhìn vào khuôn mặt giận dữ của Xavier.

“Còn bây giờ là vợ của tôi, Sebastian.” Anh vẫn không nhìn Rose, mọi chú ý của anh đều dồn vào người đàn ông kia.

“Vô cùng chúc mừng anh, ông bạn cũ ạ. Tôi mong cả hai sẽ sống hạnh phúc. Chỉ là thật tiếc vì không dự được lễ cưới.”

“À tôi đã nghĩ thật không đáng gọi cậu trở về từ Buenos Aires khi mà cậu chưa xong việc. Thực ra tôi cũng không nghĩ cậu lại về sớm như vậy. Mọi chuyện thế nào rồi?” Câu chuyện vẫn tiếp diễn bằng tiếng Tây Ban Nha.

Sebastian chắc là vẫn làm cho Xavier, cô thầm nghĩ. Rõ ràng họ vẫn là bạn thân nhất của nhau bởi cả hai hầu như quên mất cô đang ở đó. Cô nâng bàn tay lên ôm lấy tay Xavier đang đặt ở thắt lưng của cô. Anh dường như không biết điều đó nhưng anh đang ép cô thở không ra hơi. Ngón tay cô luồn dưới ngón tay anh nhưng anh chỉ đơn thuần nắm lấy bàn tay cô rồi nâng lên miệng hôn lấy những đầu ngón

“Chào tạm biệt Sebastian đi Rosalyn em yêu; chúng ta về thôi.”

Rose ngược nhìn Xavier, cô để ý thấy vẻ bề ngoài cứng cỏi cùng nụ cười xã giao lịch sự không tiết lộ gì hơn.

Cô ngược nhìn lại Sebastian. “Tạm biệt anh. Rất vui được gặp lại anh.”

Và thật sự là vậy, cô nhận ra trong khi Xavier vẫn nắm chặt tay cô, dẫn cô đi qua đám đông đến lối ra. Sebastian đã từng rất tốt với cô khi cô cần. Nhưng như lời Xavier nói, quá khứ đã qua, mọi sự đã rồi. Họ chỉ có thể là bạn với nhau.

Một người phục vụ xuất hiện cùng chiếc xe. Xavier nhận lấy chìa khóa rồi đẩy Rose vào ghế ngồi cạnh, anh bước vào sau bánh lái khởi động máy. Chiếc xe phóng đi như bay.

“Lửa ở đâu mà anh nóng vậy?” Rose thì thầm trong khi liếc nhìn qua gương mặt lạnh lùng của anh.

“Em im đi!” anh nói cộc lốc trong khi mắt vẫn không rời khỏi đường.

Được thôi, Rose nghĩ khi chiếc xe lao nhanh quanh một góc đường chỉ trên hai bánh. Cô bắt đầu lo sợ, rồi đặt một bàn tay lên đùi anh tỏ vẻ làm hòa.

“Có chuyện gì vậy? Ông chủ nhà vừa rồi thất tín, không chịu trả tiền nợ hay chuyện gì khác sao?” cô cố gắng trêu anh.

Anh hất tay cô ra khỏi đùi rồi bắn cho cô một cái nhìn với khuôn mặt lạnh lùng. “Chuyện khác đó.”

“Ồ.” Cô gật đầu, cái nhìn vẫn chăm chú dán vào khuôn mặt của anh, miệng anh mím chặt còn gương mặt chìm ưng nhìn nghiêng thì cứng nhắc đầy căng thẳng, rồi xe lại cua thêm lần nữa khiến cô va vào cánh cửa bên ghế.

Cô ngừng lo lắng về Xavier nhưng đứng tim khi thoáng thấy cái dốc dựng đứng từ phía bên kia đường. Cô lo lắng nhiều hơn về việc làm sao về được đến nhà an toàn. Thật đúng là một chặng đường kinh hoàng.

Chiếc xe rít thẳng dừng lại chỉ cách cửa garage có vài phân. Rose lao ra ngoài. “Anh lái xe lên

đây như diên vậy. Anh đang cố làm gì thế, giết chết cả hai chúng ta hả?” Thật nhẹ cả người khi lại được đứng trên nền đất cứng khiến cô phải la lên.

Xavier đi vòng quanh qua chiếc xe và nắm chặt lấy cánh tay cô, gần như đang lôi cô lên những bậc thềm dẫn đến cánh cửa. “Vào nhà đi trước khi tôi ném em ra khỏi sàn,” anh nói chắc chắn, rồi đẩy cô đi qua hành lang vào phòng khách. Anh mở đèn lên, đóng cánh cửa sau lưng lại khi đi vào theo cô.

Rose nhìn anh rồi lùi lại khỏi anh. “Chuyện này là thế nào? Anh sao vậy?” cô thì thầm, nhận thấy cơn giận dữ bùng lên trong mắt anh.

“Em còn dám hỏi tôi vậy sao?” Xavier nghiêng răng trong khi bước gần đến chỗ cô.

Rose vẫn tiếp tục lùi ra xa, đôi mắt xanh lục của cô mở to đầy sợ hãi, nhưng cô đã quá chậm. Bàn tay anh đưa ra nắm lấy bờ vai cô, một tay anh luồn vào trong tóc cô, khiến đầu cô thỉnh lỉnh giật mạnh ra sau. “Chỉ cần nhìn Sebastian một cái là em đã không kiểm chế được mình lao vào trong vòng tay mà hôn cậu ta.”

Cô lắc đầu. “Không, không phải vậy, anh hiểu lầm rồi. Chuyện không phải như thế đâu.”

“Đừng lừa dối tôi nữa, chết tiệt,” anh gầm lên, đôi mắt tối của anh chột ánh lên nét hung bạo.

“Em không có nói dối anh,” cô thở hổn hển.

Anh nhấc tay lên làm Rose run rẩy. Cô nhắm mắt lại chờ đón một cái tát. “Lạy Chúa! Em khiến tôi phát điên lên được.”

Cô từ từ mở mắt ra, cánh tay anh giữ lại giữa không trung còn những ngón tay thì nắm lại thành một cú nắm. Anh trông có vẻ rất đau đớn khi cô nhìn tay anh rơi xuống một bên nhưng bàn tay còn lại vẫn bám sâu vào vai cô.

Thật đáng sợ khi bắt gặp sự chuyển biến từ cơn giận dữ hoang dại thành sự khinh thường lạnh lẽo. Môi anh cong lại thành một nụ cười làm cô lạnh cả người, đôi mắt anh đen sẫm lại. “Mà không, tôi không thể trách em được. Tôi đã biết em là loại người nào khi cưới em rồi. Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, em vừa mới rời khỏi giường tôi thì đã lên thẳng giường với Sebastian. Nếu có cơ hội chắc em cũng làm như thế tối nay rồi.” anh nổi giận, bờ môi anh mím chặt trong khinh bỉ, rồi đột ngột thả cô ra bằng một lực mạnh khiến cô choáng váng.

Cô ngược đầu lên, kiên quyết nhìn vào đôi mắt đầy vẻ buộc tội lạnh lùng của anh trong phút chốc. Thật không thể tin nổi là anh lại thực sự tin rằng cô từng ngủ với Sebastian! Cuối cùng thì cô cũng hiểu những lời bình ác ý của Xavier về nhân phẩm của cô. Người cô cứng lại vì giận dữ.

“Trước đây tôi từng gặp Sebastian một lần. Trong căn hộ của anh sau khi anh và tôi làm tình, chính là cái căn hộ mà anh từng tiện thể để tôi nghĩ đó là nhà anh.”

“Tôi đã đưa em chìa khóa nhà, em quên rồi sao?” anh cau mày nhắc lại.

“Làm sao mà tôi quên được? Sebastian nói với tôi rằng anh giữ cả chùm chìa khóa để trao cho những quý cô bạn gái anh nhưng mấy cái đó chẳng vừa với ồ nào cả,” cô nói về giận dữ. “Anh ta cũng bảo tôi rằng anh đã dính hôn với em gái của anh ta mà vẫn có thói quen dùng căn hộ này cho những mối tình một đêm vì không muốn bôi nhọ danh dự của vị hôn thê ngày thơ, rõ ràng đó là một truyền thống chấp nhận được trong thế giới của anh.”

Anh chậm rãi lắc mái đầu đen phản đối. “Tôi không dễ bị lừa như vậy đâu. Hôm trước thì em

nói em đã thấy hình của người được cho là hôn thê của tôi, bây giờ thì em lại nói là Sebastian đã kể cho cô nghe. Để làm một kẻ nói dối giỏi, Rosalyn à, em cần trí nhớ tốt hơn,” anh nói với vẻ chế nhạo đầy lạnh nhạt “Rõ ràng là những lời nói dối của em đều bị hỏng nghiêm trọng rồi. Chỉ tuần trước kia thôi, khi tôi nói sẽ cưới em thì em đã thú nhận từng ngủ với Sebastian. Một chuyện khác nữa mà em nhân tiện đã quên luôn rồi sao?”

Kinh hãi trước những lời của anh, cô hoảng loạn nhớ về cái ngày anh yêu cầu cô cưới anh. Lúc đó cô đã rất ngạc nhiên trước đề nghị của anh, nhưng nghĩ lại thì đúng là Xavier đã nói gì đó về việc cô vừa ra khỏi giường anh thì đã lao ngay vào vòng tay của Sebastian. Nhưng những điều đó chẳng lọt vào đầu cô chút nào và Xavier đã thực sự nghĩ rằng cô từng ngủ với người đàn ông đó.

“Tôi chưa bao giờ ngủ với Sebastian cả,” cô cứng cỏi tuyên bố. “Tôi cũng không bao giờ có ý niệm làm như thế, chắc chắn anh phải là người biết rõ hơn ai hết chứ.” Anh là người tình đầu tiên của cô; anh phải biết là cô đang nói sự thật. “Anh phải tin tôi.” Nhưng chỉ cần nhìn qua ánh mắt mỉa mai của anh đã cho cô biết rằng anh không hề tin cô còn cô thì tự hỏi tại sao mình lại lo lắng cố giải thích như thế này. “Sebastian đã vòng tay ôm tôi, nhưng chỉ là ở trên ghế sofa tại phòng khách thôi.”

Xavier khịt mũi tỏ vẻ không tin tưởng làm Rose chỉ muốn đấm anh một cái để cho cái đầu ngạo mạn của anh có lý một chút. “Và chỉ bởi vì anh ta muốn an ủi tôi sau khi khiến tôi hiểu ra anh là một kẻ xấu xa như thế nào.”

“Và chính lúc đó cả hai người chợt nhận ra niềm đam mê dành cho nhau.”

“Anh đừng có lối bịch như vậy.” Rose bỗng trở nên vô cùng tức giận và chán ngán mọi thứ. “Theo như tôi biết thì chính anh mới là người lừa dối rồi bỏ rơi tôi,” cô nói một cách cay đắng, rồi quay đi và bắt đầu hướng về phía phòng ngủ, bất cứ nơi nào mà không phải nhìn thấy anh trước khi cô bật khóc.

Buổi tối bắt đầu thật tốt đẹp giờ đây tan tành cả. Bàn tay anh luôn vào nắm chặt cổ tay và xoay cô quay mặt về phía anh.

“Sebastian đã kể cho tôi nghe rồi Rosalyn mà cậu ta thì không hề nói dối. Cậu ta cũng không nói dối khi kể với tôi rằng lúc cậu ta gọi điện đến khách sạn của em báo tin tôi bị tai nạn, và em đã trả lời với cậu ta là em không quan tâm.” Môi anh cong lên nhạo báng. “Vào lúc đó thì người con gái chu đáo ấy ở đâu? Người mà giờ đây lại trở thành một bác sĩ ấy!” anh chế nhạo.

“Anh bị tai nạn vào cái ngày tôi đi ư?” cô hỏi, đôi mắt xanh của cô mở to đầy kinh hoàng. “Tôi chưa bao giờ biết cả.”

“Ý cô là chưa bao giờ quan tâm mới đúng.”

“Không, không phải, anh hiểu lầm rồi. Tôi chưa bao giờ nói chuyện với Sebastian sau khi tôi đi khỏi căn hộ của anh. Tôi rời khách sạn đến phi trường ngay sau lúc tôi gác máy không nói chuyện với anh; ngay đêm đó tôi đã trở về Anh, vì Chúa! Sebastian thậm chí không thể gọi cho tôi ngay cả khi anh ta có muốn làm việc đó. Thực tình là tôi không hề biết anh bị tai nạn,” Rose nói một cách dữ dội. “Bất kể là anh nghĩ gì hay Sebastian đã nói gì với anh đi chẳng nữa thì tôi cũng thực sự không biết.” Cô nhớ lại nét hoảng sợ thoáng qua trong mắt Sebastian khi biết cô là ai, rồi với một tia sáng rõ ràng thoáng qua, sự thật đã dần hiện ra. Mười năm trước Sebastian đã bảo vệ lợi ích của em gái anh ta. “Sebastian đã nói dối anh đó Xavier.”

“Và em mong tôi sẽ tin em sao,” anh nói về mỉa mai. Những ngón tay của anh siết chặt cổ tay cô như gọng sắt. “Tôi quen với Sebastian nhiều năm rồi, cậu ấy là bạn thân của tôi, cậu ấy sẽ

không bao giờ nói dối tôi.”

“Anh ta đã nói dối,” cô phản bác thẳng thừng. “Sebastian chưa bao giờ gọi cho tôi mà tôi cũng chưa bao giờ ngủ với anh ta”, cô cố gắng thêm lần cuối.

Xavier dành cho cô một nụ cười chế giễu cay nghiệt “Thật dối trá...”

Lời nói mỉa mai của anh như giọt nước làm tràn ly. Vô cùng đau đớn vì anh thiếu lòng tin vào cô, cô nói bằng một giọng chắc nịch. “Cứ việc tin vào những gì anh thích đi.” Cô nhún vai mệt mỏi. “Mà anh có tin đi nữa thì cũng chẳng làm mọi việc khá hơn gì. Còn bây giờ nếu anh không phiền thì làm ơn bỏ tay tôi ra. Tôi muốn đi ngủ.”

“Được thôi.” Anh thả cổ tay cô ra rồi cất tiếng cười không chút hài hước nào. “Giường ngủ là nơi tốt nhất dành cho người phụ nữ như em. Đừng lo Rosalyn; bất kể tôi có tin em hay không cũng không quan trọng nữa, chúng ta đã kết hôn rồi. Tôi đã chuẩn bị quên đi quá khứ và thử chấp nhận những gì chúng ta đang có.”

Rồi để chứng minh cho lời mình nói, bàn tay anh ôm lấy eo cô, kéo cô lại về phía anh.

Rose thở hổn hển trước khi bờ miệng cứng rắn của anh bao trùm lên cô bằng một nụ hôn nóng bỏng tàn bạo mà chỉ chấm dứt khi cô hoàn toàn đầu hàng trước anh.

Còn lại một mình trong phòng ngủ, Rose cởi đồ ra, đôi mắt màu ngọc bích của cô mờ nước khi tháo sợi dây chuyền anh chỉ vừa tặng cho cô vài tiếng trước ra khỏi cổ. Chỉ trong có một đêm mà đã từ thiên đường rơi xuống địa ngục, cô buồn bã nghĩ. Nhưng không có lòng tin thì mối quan hệ của họ sẽ không có cơ may nào tồn tại được. Xavier sẽ không bao giờ tin cô hơn bạn anh.

Rồi cô bỗng thấy kinh tởm khi nhận ra rằng nếu Sebastian đã từng nói dối Xavier thì hẳn hẳn ta có lẽ cũng đã lừa dối cô. Nếu như vào cái ngày định mệnh đó, cô đã thử tra chìa khóa vào ổ, nếu như cô chịu nói chuyện với Xavier khi anh gọi cho cô ở khách sạn rồi hỏi thẳng xem có đúng rằng anh đã đính hôn hay chưa, nếu cô chịu tin tưởng vào anh... “Nếu” là từ đơn độc nhất trong tiếng Anh, và rồi những giọt nước mắt lăn dài trên má cô.

Đã muộn mười năm rồi. Xavier sẽ không bao giờ yêu cô như cô từng mơ nữa. Liệu cô có thể chịu đựng được một cuộc hôn nhân chỉ dựa trên đam mê xác thịt như thế này trong bao lâu? Cô trèo lên giường rồi vùi mặt vào gối và để cho nước mắt tuôn rơi. Cô chưa từng khóc như thế này bao giờ kể từ lần cô mất đứa con, rồi cuối cùng khóc thét lên, cô chìm vào giấc ngủ vì đã kiệt sức hoàn toàn.

CHƯƠNG MƯỜI

ROSE với đôi mắt ngấn lệ bước đến phía trước rồi thả một nắm đất lên chiếc quan tài. Don Pablo đã là niềm an ủi cho cô trong suốt năm tuần qua, thế mà giờ đây ông đã qua đời và họ đang chôn cất ông.

Trở về nhà từ cái gọi là tuần trăng mật, họ chuyển đến gian phòng ngủ chính ở trang trại. Xavier đã đối xử với cô đúng như cách anh từng làm trước đám cưới: đóng vai một người chồng chu đáo trước mặt mọi người nhưng tránh mặt cô cả ngày nếu có thể. Chỉ đến khi đêm xuống, trên chiếc giường rộng thì mọi kiềm chế lạ kì trong anh mới trôi đi, rồi anh lại đầu hàng trước lửa đam mê bốc cháy trong họ. Nhưng đó không phải là tình yêu... và rồi trong ba tuần vừa qua, không có chuyện gì giữa họ cả bởi cả hai đã ở hai phòng ngủ tách biệt.

Rose trải qua phần lớn thời gian với Don Pablo để chăm sóc cho ông, và đáp lại ông đã dạy cho cô tiếng Tây Ban Nha. Hai tuần sau khi họ trở về trang trại, Xavier đi đến Seville vài ngày, để lại cô ở nhà với cha anh. Bệnh tình của Don Pablo lại trở nặng và bác sĩ Cervantes phải hỏi ý Rose liệu cô có thể tiêm thuốc giảm đau và lo liệu làm sao hạn chế bớt cơn đau cho ông già được không.

Lúc trở về từ Seville, Xavier đã lấy việc đó làm cái cớ để ngủ ở một phòng khác. Anh nói rằng không muốn làm phiền giấc ngủ ngắn ngủi của cô trong khi cô phải chăm sóc cha anh. Cá nhân Rose thì lại tin rằng đó là vì anh đã quay lại với người tình cũ nhưng cô không bao giờ hỏi anh.

Thay vào đó cô gần gũi và trở nên yêu quý Don Pablo. Ông làm cô vui bằng những câu chuyện về thời thơ ấu của Xavier, và vào cái đêm trước khi mất, ông bắt cô hứa rằng sẽ không bao giờ rời bỏ con trai ông. Ông đã linh cảm được có chuyện gì đó không ổn giữa họ.

Một nụ cười buồn bã hiện lên trên môi cô khi cô đưa bàn tay run rẩy quệt đi giọt nước mắt trên má. Cô sẽ rất nhớ ông. Nhưng cô hài lòng vì biết rằng ông đã ra đi trong thanh thản với bí mật cô tiết lộ cho ông.

Cô quay bước đi khỏi phần mộ rồi đứng về phía sau Xavier. Nhưng không hề có bàn tay nâng đỡ nào từ chồng cô cả. Anh vẫn ở trong trạng thái cứng nhắc, những cảm xúc của anh như bị chặn lại, đôi mắt u tối của anh lạnh lẽo như vùng hoang mạc giá băng khi nhìn lướt qua cô, rồi trầm ngâm trở lại chiếc quan tài đang nằm trong đất khô. Sau đó mọi người quay lại những chiếc xe đang đợi rồi từ nhà thờ trở về nhà.

Một tiếng sau, khi bị bao vây bởi khách khứa, Rose mới ngạc nhiên vì Don Pablo quen biết với nhiều người đến vậy và được kính nể đến mức những thành viên chính phủ cũng có mặt. Liếc nhìn quanh đám đông, cô nhận thấy mọi việc dường như đều rất ổn. Những chiếc bàn xếp đầy đồ ăn được sắp ra ở sân trong. Sấm banh thì rót ra thoải mái, tất cả đều đúng như lời Don Pablo đặc biệt căn dặn. Ông không hề muốn bạn bè phải khóc than vì mình.

Có ai đó di chuyển ở phía bên trái cô khiến cô phải chú ý, rồi quay đầu lại, cái nhìn của cô dừng lại ở chồng mình, Xavier trông cao ráo và u buồn trong bộ vét đen giản dị, và rồi trong khi cô vẫn đang nhìn thì mái đầu đen của anh đã cúi xuống Isabelle, người đang mặc một bộ váy đen mỏng trưng ra gần hết bộ ngực và tám mươi phần trăm đôi chân của cô ả. Cô ta đang khóc và bám dính vào vòng tay của Xavier.

Một nụ cười cay đắng cong lên nơi miệng Rose. Cô từng nghĩ rằng Xavier đã quay lại với người tình nhưng có lẽ cô lầm rồi, có lẽ đó chính là Isabelle nếu xét theo những gì xảy ra ngày hôm nay. Bỗng nhiên Xavier ngẩng đầu lên và ánh mắt anh bắt gặp cô đang nhìn chằm chằm. Cô

nhường mày lên, mắt cô lướt nhìn anh với sự khinh rẻ mà cô chẳng buồn che giấu. Cô thấy miệng anh mím chặt giận dữ. Anh ta mong chờ điều gì cơ chứ? Tán tỉnh ngay trong lễ tang của chính cha mình. Rồi quay gót đi, cô hướng về phía sau của căn nhà.

Cô cần phải suy nghĩ mà khu vườn dài có mái che dẫn về phía hồ nước lại đúng thật là một nơi lý tưởng. Cô ngồi xuống cái băng ghế gỗ được cố tình đặt ở đó, một chỗ ưa thích của Don Pablo, rồi nhìn về phía mặt nước xanh tỏa ánh lung linh. Nắng không quá gắt với giàn cây leo sum sê đổ xuống từ mái hiên đem lại chút bóng mát.

Cô thở dài, vuốt phẳng chiếc váy đen bằng vải lanh phủ xuống đầu gối. Cô ngửa đầu về phía sau, nhắm mắt lại rồi từ từ xoay đầu trên vai trong khi cổ xua đi cơn căng cứng nơi đỉnh sống lưng mình. Những tuần vừa rồi thật là căng thẳng. Ý nghĩ đó khiến cô rên lên trong cảm phần. Nói vậy vẫn còn là nhẹ...

“Cho tôi cùng ngồi với cô được chứ?”

Cô mở mắt ra. “Sebastian.” Cô không muốn nói chuyện với hắn ta chút nào nhưng phép lịch sự buộc cô phải đáp lời. “Nếu anh thích.”

Anh ta cười vẻ khá thận trọng rồi đi đến ngồi xuống cạnh cô, và thứ gì đó trong Rose chột bùng nổ. Cô thấy muốn bênh và chán nản vì cứ phải lịch sự, giả tạo diễn vai người khác muốn. Cô đang dần mất đi bản tính bộc trực trong tình huống trở trêu của những bí mật và dối trá. Cô đã có quá đủ rồi. Cô đứng bật dậy.

“Đúng vậy, tôi thực lấy làm phiền vô cùng đấy.” Cô quay về phía Sebastian, đôi mắt xanh của cô nảy lửa giận dữ khi nhìn anh ta. “Làm sao anh lại dám nói với Xavier những lời dối trá như thế về tôi? Ai cho anh cái quyền đùa giỡn với cuộc đời người khác vậy?”

Sebastian ngần ngại. “Vậy là cậu ấy đã nói với cô rồi.”

“Chứ anh tưởng sao? Anh ấy là chồng tôi,” cô nói nhanh trong khi cố kiềm chế cơn giận của mình. Vì bản thân mình cô cần phải biết những gì Sebastian đã làm hay đúng hơn là đã không làm mười năm về trước. “Anh thực sự đã nói với anh ấy rằng tôi ngủ với anh. Sao anh có thể làm như vậy?”

“Tôi biết, tôi biết và tôi xin lỗi. Nhưng lúc đó với tôi, cô chỉ là một người xa lạ, còn Xavier và tôi đã là bạn từ hồi nhỏ, thêm nữa, cậu ấy là ông chủ của tôi. Tôi chưa từng nghĩ đến hai người sẽ có thể gặp lại nhau.”

Ít ra thì anh ta cũng còn biết xấu hổ, Rose nghĩ. “Nhưng tại sao chứ?” cô hỏi.

“Cô không đoán ra sao?” anh ta nói cộc lốc. “Cô là một phụ nữ xinh đẹp lộng lẫy, kể từ giây phút tôi thấy cô trong căn hộ ấy, tôi đã biết cô hoàn toàn khác với mọi cô gái khác trong đời Xavier. Cô thực sự là mối đe dọa còn tôi lại rất yêu em gái mình là Catia mà nó thì đã muốn Xavier nhiều năm rồi.”

“Anh nói họ đã đính hôn. Anh nói với tôi rằng cô ấy còn trong trắng và đó là truyền thống. Xavier rất coi trọng sự ngây thơ của cô ấy.” Cô chột muợn màng nhận ra điều đó nghe thật ngớ ngẩn.

Hắn phát ra tiếng cười tàn nhẫn. “Tôi chỉ mong có thể thôi. Catia từng ngủ với Xavier nhiều năm trước rồi, nhưng cậu ta chẳng bao giờ để ý đến nó, phần chính là bởi vì cậu ta không phải là người đầu tiên cũng đâu phải là kẻ cuối cùng. Tuần đó ở Barcelona, nó mong cậu ấy sẽ quay lại với nó nhưng cậu ta lại không muốn bị ràng buộc. Tôi chỉ muốn giúp nó mà thôi. Nhưng khi

cô bước vào phòng và đưa cho tôi xem chìa khóa nhà, tôi đã biết rằng mình phải loại bỏ cô nên đã bịa ra câu chuyện cậu ta có cả đồng chìa khóa cho những người tình. Tôi lợi dụng ý nghĩ rằng cô sẽ quá xấu hổ mà không thử chìa và tôi đã thắng.

Cô lắc đầu vẻ ghê tởm. “Còn về vụ đụng xe của Xavier?”

“Cậu ta bị tai nạn trên đường đi đến khách sạn cô ở. Tôi đã ở cùng trên chiếc xe ấy vì cố gắng thuyết phục cậu ta đừng quan tâm nữa. Tôi bảo rằng cô đã để lại chìa khóa và chỉ nói “Cảm ơn và tạm biệt.” Cậu ấy không tin tôi, nhưng điều đó chẳng quan trọng nữa khi một gã tài xế say rượu chạy ngược đường tông vào xe cậu ta. Lạ lùng thay xe của Xavier không bị hư nhiều nhưng cậu ta bị phỏng khi cố kéo cái gã kia ra khỏi xe.

“Ôi lạy Chúa,” Rose thì thầm. “Rồi khi Xavier tỉnh lại, anh lại để cho anh ấy nghĩ rằng tôi biết vụ tai nạn nhưng không thèm đến gặp anh ấy.”

“Đúng vậy, lời cuối cùng trước khi Xavier bất tỉnh với tôi là phải gọi cho cô ở khách sạn.”

“Mà anh có gọi không?”

“Có, tôi có gọi chứ nhưng họ bảo rằng cô đã trả phòng rồi.” Chợt có một tiếng động nhẹ trong bụi rậm khiến Sebastian quay đầu lại. “Cái gì thế?”

“Không có gì đâu,” Rose sốt ruột trả lời. “VẬY anh đã làm gì?”

“Tôi bảo với Xavier là cô không quan tâm.” Sebastian nhún đôi vai rộng. “Cô đã tin câu chuyện của tôi rồi bỏ đi, còn Xavier phải nhập viện trong nhiều tuần với Catia đóng vai một cô bạn gái tận tâm. Chỉ ba tháng sau, cô lại gọi cho tôi, yêu cầu được nói chuyện với cậu ta khiến tôi lo ngại. Cậu ta đã khỏe lại và đòi liên lạc với cô để nói cho rõ ràng, Tôi nói rằng cậu ta chỉ phí thời gian mà thôi, cô không đáng để làm như vậy đâu. Cuối cùng để thuyết phục thêm, tôi giả bộ miễn cưỡng thú nhận là tôi đã ngủ với cô sáng hôm ấy sau khi cậu ta đi.” Rose nhìn sững vào hắn bằng ánh mắt đầy kinh hãi. Sự dối trá thâm hiểm của hắn khiến cô phát hoảng.

“Cô phải hiểu cho tôi,” hắn ta nắm lấy cánh tay cô. “Tôi phải làm như vậy để bào đảm cho em gái mình. Xavier là cơ may cuối cùng của Catia. Người ta đã bắt đầu đồn đại về con bé.”

“VẬY nên khi tôi gọi đến, anh đã gọi trả lời lại bảo tôi là Xavier sẽ kết hôn và tuần tới, đó cũng là nói dối sao?” Rose hỏi thẳng thừng.

“Đúng vậy. Nhưng sau khi tôi nói với cậu ta rằng đã ngủ với cô, cậu ấy dường như không còn để tâm đến nữa, mà dù sao thì vài tháng sau đó cậu ấy cũng đã cưới Catia.”

Cô nhắm mắt lại trong chốc lát. Có quá nhiều dối trá, mạng sống của một đứa bé và tất cả đều là vì cái gì chứ? Liếc nhìn khuôn mặt bồn chồn của Sebastian, cô cay đắng hỏi. “Tại sao giờ đây đã mười năm quá muộn màng rồi anh mới nói cho tôi biết? Chắc chắn không phải là do lương tâm cắn rứt anh. Anh làm gì có lương tâm cơ chứ?”

“Tôi muốn tự mình biết câu trả lời.”

Rose xoay người lại và ngẩng đầu lên sững sốt khi thấy sắc mặt giận dữ của Xavier. “Xavier, anh làm gì ở đây?”

Anh bắn cho cô cái nhìn giận dữ trong khi cơ mặt nơi gò má anh giật lên, “Quay vào nhà rồi tiếp khách của chúng ta đi. Để chuyện này cho anh.”

Rose định từ chối, cô nhìn hết người này đến người kia, vẻ mặt của Sebastian tỏ ra thách thức còn Xavier thì trông đầy sát khí. Họ như hai con hươu đực sắp sửa đánh nhau, hay đúng hơn là hai kẻ cứng đầu từng một lần hủy hoại cuộc đời cô, cô nghĩ chua cay. Bụng Rose thắt lại trong kinh tởm với những gì vừa nghe nói, rồi bằng sự cứng rắn không tưởng, cô quyết định để họ tự hủy hoại nhau. Cô quan tâm làm gì chứ? Rồi thế là cô nhún vai lướt qua hai người họ đi về phía căn nhà...

Cô lấy cho mình một ly sâm banh từ người phục vụ ngang qua, rồi dốc cạn một lần, cơn giận dữ cùng oán tức sôi lên trong cô. Nhưng cũng chính sự phẫn nộ ấy đã cho cô thêm sức mạnh hòa nhập vào đám khách khứa và nhận lời chia buồn từ số đông bạn bè của Don Pablo.

“Rosalyn yêu quý,” Bác sĩ Cervantes dừng cô lại. “Tôi phải đi bây giờ nhưng tôi không thể nếu chưa tỏ lòng biết ơn của mình một lần nữa. Don Pablo thực sự rất may mắn khi được cô chăm sóc, và ông ấy cũng biết vậy. Mặc dù hôm nay là ngày buồn nhưng chắc Don Pablo cũng đã yên lòng rồi. Cầu Chúa cứu rỗi linh hồn của ông ấy. Ông rất tự hào về cô.

Rose mỉm cười với ông già đã ngà ngà say nhưng tình cảm của ông ấy hoàn toàn chân thật. “Cảm ơn, cảm ơn ông đã tới dự.”

“Không đâu, người phải nói cảm ơn là tôi. Tôi đang ngày một già đi, quá già để hành nghề bác sĩ rồi. Sau này cô với tôi phải nói chuyện thêm. Tôi cần một người cộng sự, ai đó còn trẻ. Tiếng Tây Ban Nha của cô dưới sự chỉ bảo của Don Pablo tiến bộ thật phi thường, vì vậy hãy nghĩ về việc đó đi.”

“Tôi sẽ suy nghĩ,” cô cam đoan với ông trong khi thích thú bởi lời mời đó, rồi cô chúc ông ngủ ngon.

Một tiếng sau đó, phần lớn khách đều đã ra về. Rose thoáng thấy bóng Xavier cao lớn, xa cách nổi bật trong đám đông, nhưng anh tránh ánh mắt cô. Những đường nét khắc nghiệt của anh giấu trong chiếc mặt nạ không thể xuyên thấu khiến nhiều người cho là đó là vẻ đau thương, nhưng Rose lại không chắc. Cơn giận dữ của anh phần nào đã giảm bớt, và càng nghĩ về những tiết lộ của Sebastian thì mầm mống hi vọng nhỏ nhoi càng nảy nở trong trái tim cô. Nếu cô và Xavier chịu nói chuyện thẳng thắn, cởi mở với nhau thì có lẽ cuộc hôn nhân của họ sẽ được cứu vãn. Nhưng rồi cô lại thấy chồng mình đang chúc Isabelle ngủ ngon và cô tự rửa mình đã quá ngây thơ, khờ dại. Không có gì thay đổi cả... Cô nhìn anh hôn lên người đàn bà ấy rồi đứng thẳng lên nhìn xung quanh. Đôi mắt sẫm của Xavier chạm vào ánh nhìn của cô; cô nhìn anh tiến lại gần mình với nỗi đau đớn ngu ngốc trong tim.

“Rosalyn,” anh nắm lấy khuỷu tay cô. “Đã đến lúc chúng ta chào tạm biệt khách rồi.”

Cô phui tay anh ra khỏi cánh tay mình. “Ý anh là chào Isabelle, quý cô bạn anh đã đi rồi mà,” cô nói về chầm biếm.

Đôi mắt đen của anh nheo lại khi thấy khuôn mặt giận dữ của cô. “Như anh đã từng nói với em rồi, cô ấy hiện giờ và cũng chưa bao giờ là bạn gái anh,” anh nói chắc nịch. “Còn bây giờ hãy ôm lấy cánh tay anh và cư xử cho giống một người vợ cho đến khi người khách cuối cùng đi khỏi để làm vừa lòng người cha quá cố của anh.”

Nói như vậy thì cô không thể từ chối được nữa. Cô đứng trong đại sảnh, nhận thức cao độ được sự thân mật của cơ thể đàn ông bên cạnh cô, cái chạm nhẹ của anh lên cánh tay cô cho tới những lời chào tạm biệt cuối cùng. Sau đó cô lạnh lùng dứt tay ra rồi quay mặt về phía Xavier, nói ra câu hỏi mà hai tiếng rồi cứ day dứt mãi trong tâm trí cô.

“Sebastian sao rồi?”

Xavier nhìn chăm chăm vào cô, khuôn mặt anh cứng lại. “Hắn ta bỏ đi rồi và không bao giờ đáng để em bận tâm nữa.”

“Tôi hiểu rồi, và đó là tất cả những gì anh muốn nói ư?” cô hỏi.

Anh trở nên tự chủ đến lạnh lùng và rồi cô để ý thấy bàn tay anh thu lại thành nắm đấm ở hai bên sườn, một bên khớp tay căng ra trắng bệch nhưng bên còn lại thì đỏ máu.

“Anh không đánh hắn chứ?” cô thốt lên.

“Không, anh đã đấm tay vào tường.” Anh nói thêm mà không nhìn vào cô, “Bây giờ nếu em không thấy phiền thì hôm nay đã là một ngày khó khăn rồi mà anh thì vẫn còn có việc phải làm.” Rồi anh gần như khiến cô té ngã khi vội vàng đi ngang qua cô.

Rose nhìn theo phía sau mái đầu đen ấy, đôi vai anh căng cứng khi anh biến mất vào trong phòng làm việc rồi đóng rầm cửa lại đằng sau, để lại cô một mình đứng đó. Giờ thì anh đã biết hết sự thất, anh biết Sebastian đã nói dối cả hai người họ nhưng anh vẫn rời bỏ cô... Anh không thềm quan tâm... Chưa bao giờ quan tâm...

Mình phải đối mặt với điều đó, cô cay đắng nghĩ, Xavier không hề muốn cô, niềm đam mê đã tàn lụi. Ba tuần qua anh không hề chạm đến cô. Anh biến mất cả ngày, chỉ về vào buổi tối để ngồi với cha mình rồi bỏ đi khi Rose bước vào phòng bệnh. Trong tâm trí cô lại hiện lên nụ hôn tạm biệt âu yếm anh dành cho Isabelle. Chuyện anh đã ở với người tình hay với Isabelle thì có gì quan trọng chứ? Xavier từng hứa sẽ chung thủy với cô và anh đã không giữ lời.

Rose chớp đi những giọt nước mắt đang chực trào ra rồi nhìn quanh đại sảnh trống trải. Thật đúng là kết thúc của một thời đại, cô buồn bã nghĩ. Don Pablo đã không còn và có lẽ cũng không còn Rosalyn Valdespino nữa. Cô ước gì mình có thể trở về lại là bác sĩ May, quên hết mọi chuyện xảy ra trong vài tháng qua. Nhưng cuộc đời đâu có đơn giản như thế. Còn lời hứa của cô khi ông trên giường bệnh thì sao? Liệu một người bị thất hứa có được quyền bào chữa cho một sự thất hứa khác không?

Cô lang thang qua căn bếp trong tâm trạng rối bời.

Max sắp sửa đi về và anh ta cố mỉm cười khi cô chúc anh ngủ ngon, nhưng khuôn mặt anh lại tràn đầy đau khổ. Rose ngồi xuống chiếc ghế tựa rồi chống cánh tay mình lên bàn, đầu cô gục xuống. Cô quá mệt mỏi và kiệt sức về mặt cảm xúc đến nỗi cô không chắc liệu mình có lết vào giường được không nữa mà chắc chắn là cũng không còn đủ sức để thách thức chồng mình. Cô không biết mình đã ngồi ở đó bao lâu rồi, nhưng cuối cùng cô thở dài rồi lau đi dòng nước mắt còn đọng lại, đứng dậy đi về phía đại sảnh, và bỗng cô nghe thấy âm thanh đó.

Tiếng rên như tiếng kêu của một con thú bị thương, tiếp theo là tiếng gì đó nghe như thủy tinh bị vỡ phát ra từ phía phòng làm việc. Không kịp suy nghĩ gì nữa, cô băng qua đại sảnh rồi mở cửa phòng làm việc ra.

Xavier đang ngồi sụp xuống chiếc ghế sofa bằng da màu đen, đầu anh gục xuống bàn tay, đôi bờ vai rộng của anh đang run rẩy. Chiếc áo khoác cùng cà vạt anh cởi ra và mảnh vỡ của chai thủy tinh vỡ với vũng chất lỏng màu hổ phách đổ trên nền nhà lát đá. Có mùi rượu brandy rõ rệt lơ lửng trong không khí và chiếc ly thủy tinh trống rỗng trên bàn.

“Xavier,” cô thì thầm. Sự tự kiềm chế sắt đá của anh cuối cùng cũng vỡ vụn. Cô vội ngồi xuống chiếc ghế sofa bên cạnh anh rồi vòng một cánh tay an ủi qua vai anh.

Anh quay đầu lại, đưa đôi mắt nâu sẫm ướt nhòe lên nhìn cô. “Rosalyn em vẫn còn ở đây. Liệu sự dẫn dắt của tôi sẽ không bao giờ chấm dứt sao?” anh rên lên trong khi luồn những ngón tay run rẩy vào mái tóc rối bù.

“Được rồi... em biết. Đau khổ cũng là điều bình thường thôi, cha anh là một người tuyệt vời mà,” cô dịu dàng thì thầm, trái tim cô tràn ngập tình thương cho người đàn ông vốn dĩ thường cao ngạo, mạnh mẽ giờ đây lại bị cái chết của cha mình làm cho suy sụp.

Anh nâng tay lên vén một lọn tóc xoăn rơi xuống khỏi trán cô. “Sự cảm thông của em khiến anh thấy mình thật yếu đuối,” anh nói bằng giọng khàn khàn, những ngón tay dài của anh cầm lấy cằm cô, nâng khuôn mặt cô lên nhìn thẳng vào anh. “Anh không thể dối em được nữa. Cái chết của cha anh không phải là nỗi dẫn dắt của anh bây giờ. Chính em mới khiến anh ray rứt,” anh nói bằng giọng khàn khàn. “Sao em có thể đến an ủi anh sau những gì anh đã đối xử với em? Em chắc phải ghét anh lắm chứ.”

“Em là bác sĩ, em phải chăm sóc cho người khác.” Cô cố tỏ ra bình thường nhưng giọng cô run run trong khi gần như nghẹn lại vì xúc động. “Và em không bao giờ ghét anh được,” đó là tất cả những gì cô dám nói khi bộc lộ cảm xúc thật sự của mình. Cô thấy anh hít vào lần nữa rồi ngẩng nhìn đôi mắt anh lang thang khắp khuôn mặt, mái tóc và thân thể mảnh mai rồi lại quay về khuôn mặt của cô.

Xavier nhìn cô thật lâu trong đau khổ, sự căng thẳng giữa họ ngày càng tăng, bàn tay anh vô tình siết chặt lại trên cằm cô. “Nhưng em có thể yêu anh nữa không?” anh hỏi bằng giọng khàn khàn. Cô bị kinh ngạc trong im lặng bởi sự sợ hãi và cô đơn trong mắt anh và biết rằng chính cảm xúc ấy cũng đang ám ảnh mình.

“Không, dĩ nhiên là em không thể rồi,” anh nói trong khi đứng lên. Anh quay lại nhìn xuống cô. “Anh đã mất đi cái quyền hỏi em kể từ khi anh tin những lời nói dối của Sebastian,” anh nói cay đắng. “Kể từ lúc anh ép em phải kết hôn với anh. Lạy Chúa! Anh ngạc nhiên vì em vẫn còn ở đây. Anh đã nghĩ rằng em sẽ rời đi ngay khi tang lễ kết thúc và người khách cuối cùng đi khỏi. Anh giam mình ở đây định uống say để không phải thấy em ra đi.” Khuôn miệng cứng cỏi của anh cong lên với cái nhần mặt đầy chế giễu “Anh thậm chí còn không làm được điều đó nữa. Anh đã làm rơi cái chai.”

Rose chậm rãi đứng lên, đặt bàn tay mình lên cánh tay anh. “Anh có muốn em ra đi không?” cô thận trọng hỏi, ngón tay cô vô thức vuốt ve cánh tay trần của anh.

Anh ngẩng nhìn bàn tay tái nhợt của cô trên da thịt rám nắng của mình. “Không.” Cô thấy vết hằn nơi cổ họng anh rung động mãnh liệt khi anh nuốt xuống, “Không có, khổ thiết, anh yêu em, anh đã luôn yêu em.”

Rose đã nghe được những lời cô hằng mong ước được nghe. Hi vọng bùng cháy lên trong tim cô. “Anh đã luôn yêu em trong suốt mười năm dài cô đơn đẳng đẳng với vỏ bọc giả tạo của cuộc hôn nhân cùng người phụ nữ anh không yêu mà cũng không nên cưới. Rồi anh lại tìm được em, nhưng đã quá muộn rồi - Anh quá yêu em nên không thể giữ em lại khi mà em không hề muốn.”

Cô trở nên căng thẳng. “Và rồi anh sẽ để ai thay vào vị trí của em, Isabelle hay người tình của anh?” cô phải hỏi, cô đã chịu dày vò trong suốt mấy tuần qua khi nghĩ đến anh trong vòng tay của người đàn bà khác.

Anh mở to mắt nhìn cô. “Không bao giờ. Không ai trên cõi đời này có thể thay thế em được cả Rosalyn. Em phải biết điều đó, em phải cảm nhận thấy khi anh ở cùng em, chìm đắm trong em rằng anh yêu em chứ.”

“Nhưng mấy tuần vừa qua...”

Xavier ngắt lời, “Anh bị tra tấn bởi nóng lên vì em, đau đớn vì em nhưng không dám chạm vào em. Cha anh yêu quý em, ông đã nói với anh như thế trước khi anh đi Seville. Ông thấy mừng cho anh bởi vì cuối cùng anh cũng đã tìm được một người phụ nữ hoàn hảo. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi quen biết em, ông nhận ra vẻ đẹp bên trong cùng bản chất quan tâm, tính tình chu đáo, chân thật của em. Em gần như một vị thánh trong lòng ông. Ông sắp chết nhưng có thể nhận thấy những điều anh không chịu thấy. Sau đám cưới, anh cảm thấy đau khổ hơn bao giờ hết, anh không xứng làm hạt cát bên cạnh em bởi anh biết ông đã đúng. Không cần phải nghe Sebastian thú nhận hẳn đã nói dối thì anh cũng đã biết từ trước rằng những gì anh buộc tội cho em có khả năng là sai rồi, và trong anh lại tràn ngập tình yêu dành cho em cùng lúc với cảm giác tội lỗi tồi tệ. Anh trốn đến Seville vài ngày bởi không thể đối mặt với những gì đã làm với em.”

“Ôi, Xavier,” Rose thì thầm.

“Không, để anh nói hết đã. Khi quay về, anh thấy em cùng cha anh, em trò chuyện, an ủi và chăm sóc cho ông. Anh cảm thấy ghét bản thân mình đến nỗi không dám chạm vào em hay nói anh yêu em như thế nào. Anh không xứng với em, nhưng anh lại sợ em sẽ bỏ đi.”

Anh không nhìn vào mắt cô, nhưng anh đã nói yêu cô. Cô sẽ không để anh chơi trò quý tộc mà trốn tránh cô. “Anh sẽ không phải thấy em bỏ đi,” cô thì thầm trong cổ họng. “Trừ khi là tới phòng ngủ.”

Anh ngửa đầu về phía sau, đôi mắt ảm đạm của anh bỗng ánh lên tia sáng khi nhìn vào cô. “Roselyn, anh đang đánh cược cả con tim của mình đấy, em không phải đang đùa chứ,” anh nói vẻ căng thẳng, nụ cười mập mờ hiện lên nơi khóe miệng anh khi anh thú nhận, “Anh không chịu nổi điều đó đâu.”

Cô đưa tay vòng quanh cổ anh rồi rúc vào cơ thể ấm áp, rắn chắc ấy. Cô ngẩng đầu lên; đôi mắt cô ánh lên tia nhìn như hồi xưa. “Em không có đùa đâu: Em yêu anh.”

Hai cánh tay mạnh mẽ như thép ôm lấy cô. “Anh không thể tin được điều này, nhưng anh sẽ không để em đối ý đâu. Anh cần em rất nhiều, Roselyn. Anh cần niềm an ủi từ cái ôm ngọt ngào của em mỗi đêm. Anh cần được quên mình trong niềm đam mê cùng em, anh cũng chẳng quan tâm liệu đây có phải chỉ là một giấc mơ hay không,” anh cả quyết tuyên bố rồi chiếm lấy bờ môi cô trong cơn đói khát mãnh liệt đã nói thay cho tất cả.

Rồi anh ôm cô trong vòng tay đi đến phòng ngủ và đặt cô xuống trong khi nhanh chóng cởi nút trước của chiếc đầm cô đang mặc. Bàn tay cô cũng không ngừng hoạt động. Trong giây lát họ đã cùng khỏa thân trên giường. Miệng anh tìm kiếm môi cô; lưỡi anh liều lĩnh đói khát luồn sâu vào bờ miệng nóng bỏng tấm tối của cô. Rose đưa cánh tay âu yếm quanh cổ anh, dường như đã lâu lắm rồi anh chưa được hôn cô, và lần này anh tin tưởng khi cô nói “Em yêu anh”. Sau khi đã chìm đắm trong đau khổ và mất mát cả ngày nay thì đây chính là lời khẳng định cho tình yêu và bước nối tiếp cuộc sống, là đỉnh cao của niềm vui cho thể xác và niềm ủi an cho tâm hồn.

“Thực ra thì Sebastian có bị sao không anh?” Cô hỏi sau một lúc lâu sau khi đang nằm trong vòng tay anh, lưỡi nhấc sau kết quả của cuộc làm tình. Cô nâng bàn tay bị thương của anh lên miệng rồi hôn lên những khớp tay thô ráp.

“Anh nghĩ em biết rồi chứ,” anh lè nhè vẻ châm biếm. “Anh thấy em ra khỏi nhà rồi thấy Sebastian đi theo em. Anh theo sau hẳn ta và đã nghe được tất cả những gì hẳn nói với em. Anh

ở trên chỗ bậc thềm và chỉ muốn giết hẳn ta. Hẳn đã lừa dối cả hai chúng ta. Khi anh nghĩ đến những năm tháng chúng ta đã lãng phí..." Xavier siết chặt lấy tay cô rồi dụi dụi cằm lên mái đầu cô. "Thế nhưng anh đã kiềm chế bản thân lại và chỉ cho hẳn một cú đấm thôi. Chúng ta sẽ không bao giờ phải gặp lại hẳn nữa."

"Anh ta là bạn anh," Rose thì thầm. "Và anh ta chỉ là quá lo cho em gái mình thôi."

"Hẳn ta đã từng là bạn anh." Xavier nói vẻ sắc lạnh. "Nhưng có vài việc trên đời này không thể tha thứ được." Anh xoay cô lại trong vòng tay rồi nâng cằm cô lên, một nụ cười cay đắng hiện lên trên môi anh, "Dù vậy anh cũng không thể xin em tha thứ cho hành vi đáng khinh của anh được." Ý nghĩ đó khiến anh cau mày lại. "Thật ra tất cả đều là tại anh," anh giận dữ nói. "Anh biết mình phải nên đi tìm em."

"Anh bị tai nạn mà, mà theo lời Sebastian thì mặc dù vậy anh cũng vẫn đi tìm em. Bấy nhiêu là đủ cho em rồi, anh được tha thứ. Dù sao thì cũng là phần nhiều lỗi ở em. Em không nên tin những lời dối trá của anh ta."

"Khi đó em chỉ mới mười chín tuổi. Anh già dặn hơn và phải hiểu biết hơn." Anh nói, một nụ cười rầu rĩ thay cho cái cau mày nơi anh. "Có một việc anh không hiểu. Điều gì đã khiến em gọi cho Sebastian 3 tháng sau khi em đi vậy?"

Rose đã từng lo sợ anh sẽ hỏi nhưng cô không thể né tránh nữa. Đôi mắt màu lục của cô tối đi vì đau đớn. "Em phát hiện mình có mang một tháng sau khi trở về Anh. Em có căn hộ riêng và có đủ tiền, em tự nhủ mình sẽ có khả năng trở thành một người mẹ đơn thân tốt. Dì Aunt nghĩ em vẫn còn đang đi nghỉ nên em cũng không cần phải nói cho ai hết. Nhưng em biết anh có quyền được biết, rồi nhiều tuần trôi qua, em bắt đầu trở nên chán nản. Cuối cùng em cũng gọi đến số trên tấm card anh đưa cho em và nói chuyện với Sebastian. Em không nói với anh ta là em có mang mà chỉ nói rằng em cần nói chuyện với anh gấp, dù vậy em nghĩ có lẽ anh ta cũng đoán ra được rồi. Tuy nhiên anh ta đã gọi lại cho em, nói là anh không muốn nói chuyện với em và tuần cưới anh sẽ kết hôn." Rose dừng lại, ngược lên nhìn khuôn mặt kín như bưng của Xavier.

"Em nói tiếp đi."

Cô chợt nhận ra anh nghĩ rằng cô đã bỏ đứa bé. "Em... em bắt đầu bị chảy máu vào chính cái ngày đó," cô lắp bắp. Cô vẫn thấy thật đau khổ khi nói về chuyện này. "Em được đưa đến bệnh viện đêm đó và bị sảy thai; vì quá căng thẳng hay bị sốc, hay có lẽ chỉ là vô tình bị..."

"Không. Lạy Chúa! Không." Xavier la lên. "Nếu anh biết chuyện này, anh hẳn đã giết tên khốn đó."

"Được rồi anh." Tay cô nâng lên ôm lấy khuôn mặt cứng rắn của anh. "Chuyện đã qua lâu lắm rồi."

"Không, không thể." Trái tim cô đau nhói khi nhìn thấy vẻ khổ sở trên khuôn mặt của anh. "Em không hiểu được đâu, anh từng kết hôn 8 năm trời, tụi anh ít khi ngủ với nhau, nhưng vì lí do nào đó mà Catia chưa bao giờ mang thai được. Có lẽ là cơ hội làm cha của anh rất nhỏ nhoi, và bây giờ em nói với anh rằng em từng bị mất đứa bé. Một trong những cái vớ của anh với cha chính là vì anh không có người thừa kế."

"Uhm, nếu cha anh đang dối theo chúng ta bây giờ," Rose nói trong khi dụi dụi ngón vuốt ve đường nhăn giữa trán anh, "Ông chắc sẽ mỉm cười rất tươi trên khuôn mặt già nua đáng yêu kia. Lẽ ra em nên nói cho anh trước nhưng em đã nói với ông trước khi ông qua đời rồi. Điều đó khiến cho ông vô cùng hạnh phúc. Em có thai rồi."

“Em đang có mang con anh sao?” Giọng Xavier trầm khàn, cái nhìn sững sốt của anh lướt khắp chiều dài thân thể trần trụi của cô. Một tay anh lướt xuống ngực cô một cách đầy sở hữu rồi dừng lại trên cái bụng phẳng của cô, đôi mắt đen của anh sáng lên ánh nhìn tha thiết. “Em chắc chứ? Khi nào đã-”

Rose cười toe toét. “Em là bác sĩ mà, còn truyền thống nhà Valdespino trên chiếc giường giành cho hậu cung vẫn còn có tác dụng đấy.”

“Ngay đêm đầu tiên,” anh nói. “Trong cả hai lần. Một nụ cười tự mãn thuần chất đàn ông hiện lên trên khuôn mặt rậm nắng của anh. Cô đã khiến cho người chồng cao ngạo đẹp trai của mình trở lại.

Rose nâng tay lên luồn vào mái tóc của anh. Cô mừng vì đã xua tan được mối nghi ngờ về khả năng làm cha khởi tâm trí anh. Cô kéo đầu anh xuống bờ môi khao khát của mình. “Anh có muốn chơi trò Bác sĩ và Y tá không?”

“Với anh làm y tá sao?” anh nói vui.

“Xavier à, có nhiều y tá là nam đây, anh lại độc đoán nữa rồi.”

“Đó không phải là điều duy nhất đâu,” anh gầm gừ và theo sau đó là tiếng cười trầm khàn cũng những nụ hôn dài, dịu dàng, đượm nỗi ân hận đòi được tha thứ, chấp nhận khoan dung cùng sự hứa hẹn đầy đam mê cho tương lai.

Hết

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>